KESKİN NİŞANCI

CEM SELCEN

Türk Edebiyatı
Roman

"Yok!" demişti gece, uyku tulumunda kımıldanırken, o kadar yakınında olmak istemezdi ölümün. Onun uzaktan ve biraz da şeklen olmasını yeğlerdi. Kesinlikle istemiyordu bunu. Korkuyor muydu? Belki... Ama o asıl biraz öncesini, avın az sonra ne yapacağını bildiği, nefeslerinin aynılaştığı, birbirlerine teslim oldukları anı seviyordu.

Kimin, ne zaman ve hangi sokakta vurularak öleceğinin bilinmediği yeni bir dünyada, hayat olağan akışında sürüp gitmektedir. Keskin nişancı, verilen görevi yerine getirmek üzere bir binanın çatısına yerleşir ve süre işlemeye başlar. Bu sefer kaç kişiyi öldürecektir?

Cem Selcen'in yeni romanı, bireyin her an yok olabileceği muhtemel bir gelecekte, Türkçe edebiyatta örneğine az rastlanan türde distopik bir evrende geçiyor. Dakika dakika akan incelikli kurgusuyla *Keskin Nişancı* aynı zamanda umutsuzluğa karşı bir direniş anlatısı.

KAKTÜSÜN

tavsiye edilen KDV'siz satış fiyat

₺44

ISBN 978-605-09-8356-2

Sertifika no: 11940

Doğan Kitap

BELONGS TO
KAYUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Cem Selcen, İstanbul'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Bursa'da tamamladı. Yıldız Teknik Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü'nü bitirdi. Mühendislik dışında, matbaadan gece kulübü işletmeciliğine kadar türlü işlerde çalışan yazar, uzun yıllar *gaSte* adlı bir sanat ve şehir dergisi çıkardı.

Diğer eserleri: *1578-Bir Korsan Hikâyesi* (İmge Kitabevi Yayınları, 2003), *Saat Kaçtır Acaba* (Everest Yayınları, 2005), *Elmanın Suçu* (Sel Yayınları, 2007), *Öğle Paydosu* (Sel Yayınları, 2009), *Tek Kişilik Din* (Sel Yayınları, 2013)

BELONGS TO
KAYUS TEAM

Keskin Nişancı

KESKİN NİŞANCI

Yazan: Cem Selcen
Editör: Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

1. baskı / Haziran 2021 / ISBN 978-605-09-8356-2
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Keskin Nişancı

Cem Selcen

Doğan Kitap

BELONGS TO
KAYUS TEAM

Bu kitap bittiğinde "giden" Oruç'a...

BELONGS TO
KAYUS TEAM

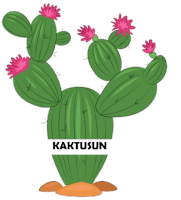
BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Birinci Kitap

Keskin Nişancı

BELONGS TO
KAYUS TEAM

13 Mayıs Cuma
16.50

"Keskin nişancının gözleri, beyni ve tetik parmağının birinci boğumu arasındaki üçgen, bütün tarafların kaderinin tayin edildiği alandır."

I

Öğlene doğru hafif, tıpır tıpır bir yağmur yağmış, onun serinletici etkisi geçince de aşırı bir sıcak basmıştı.

Ensesinde biriken teri eliyle sildi ve ardındaki demir dış kapı yavaşça kapanırken önünde giderek kararan merdivenlere şöyle bir baktı.

Kapının yankılanarak kapanışıyla birlikte heryer karanlığa bürünmüştü. İçeriyi bir an dinledi, sonra da sağdaki çerçevesi kırık, merdiven otomatiğini çalıştıran anahtara uzandı.

Tereddütle yanan çıplak lamba, dar ve yapışkan merdivenleri göstermeye yetmişti.

"Çatıyla birlikte tam yedi kat!" diye tatsızlıkla mırıldandı ve her bir basamağı hissederek yavaş yavaş tırmanmaya başladı.

Kimi katlarda, otomatik merdiven ışığı yanmıyor, kalanlar da onun ağır ağır tırmanmasına inat, ikide bir hepten sönüyordu.

Karanlık katlardan birinde durdu. Omzuna astığı çanta daha da ağırlaşmış gibiydi.

O durur durmaz merdiven aydınlatması söndü ve binanın ortasından çatıya uzayan o anlamsız boşluk, hemen nem, küf ve yemek kokulu kimsesiz karanlığına dönüverdi.

Etrafı dinledi. Dairelerin kapı altlarından ince hatlar halinde, insanı sakinleştiren, sarı beyaz ışıklı ev sesleri sızıyordu.

"Çok insan yok binada, bu iyi," dedi, kendi kendine...

Öyle dedi ama kendisi pek iyi değildi bugün. Dün akşamdan beri bir tatsızlık vardı üzerinde. Uyuyamamış, sabah önce güneş, sonra karısı dürtüklese de yataktan kalkmak, hazırlanmak istememişti. Çaydan başkasına elini dokundurmadığı kahvaltıdan sonra kızı, yarı kapalı gözlerle, okula gitmek için yola koyulmuş, karısı da ortalığı sinirle, öylesine bir topladıktan sonra, ona şimdi hatırlamadığı birşeyler diyerek dışarı çıkmıştı.

Herkes biryere gidip ev boşalınca, onun da içinde birşeyler boşalmış, o da eline çayını alıp saatlerce ışıklı camın önünde oturmuştu. Neye baktığını hatırlamıyordu şimdi; ne düşündüğünü de... İşi olmasa, içeri gider, tekrar zıbarır yatardı. Ama bugün de iş vardı maalesef. Ve iş işti –herkesin bildiği gibi– erkek kalkar ve işine giderdi. Ve o erkek, işini yapmazsa, hemen başkası çıkar ve o işi, onun isteksiz, gevşek ellerinden çeker alırdı.

En sonunda, bütün malzemelerin olduğu küçük odaya kendini zorlayarak girmiş, profesyonelliğin verdiği alışkanlık ve tanıdık bir dünyada olmanın güveniyle uzun uzun hazırlanmıştı. Artık her biri ayrı anısı olan dostlara dönmüş silahları ve teçhizatı birer birer temizlemiş; tek tek elden geçirdiği, kimisi kırmızı tepeli kurşunlara, yorgun ama hâlâ titiz bir kuyumcu gibi bakmış, sonra da toparlanıp bir ruh gibi yola koyulmuştu – işte bu ağır çantayla.

Yo, hasta değildi. Halini fark eden karısına dediği gibi, domuz gibiydi. Ama tatsızdı işte! Bu tatsız haline bir de şu manasız sıcak eklenince iyice yorgun hissetmeye başlamıştı kendini. Bu yapış yapış, arşa uzayan karanlık merdivenler de cila...

Terasa açılan demir kapının önüne gelince soluklandı. Sır-

tına astığı çantayı dikkatle basamağa bıraktı. Hafifçe yayıldı ağır çanta. Sonra kafasındaki uzun siperlikli beyzbol şapkasını çıkardı ve saçlarını karıştırdı. Saç diplerindeki terden nemlenen parmaklarını üstüne sildi ve şapkayı kıvırıp montun cebine sokuşturdu; elini sürgüye uzattı.

Çıkarken eve para bırakmamıştı. Gaz mı okul mu bir şey ödenecekti. Karısını düşünerek, "İnşallah, yine bir kenara koyduğu üç beş vardır da, ekler, işi bitirir," diye düşündü. Bu, sonradan inşa edilen ikinci bölgede yaşamak epey pahalıya patlıyordu. Kazandığı para temel harcamalara ancak yetiyordu. Kira, sigorta, okul... Parayı karısına veriyor, gerisine karışmıyordu. O hallediyordu. Nasıl? Bilmiyordu. Karısını pek anlamıyordu zaten. Karşılıklı anlaşamamak filan değildi bu – başka bir durumdu. Arkadaşlarının çoğu, karılarıyla anlaşamaz, habire kavga ederlerdi. Bunu biliyordu.

"Onun matematiğini hiç çözemedim," demişti geçenlerde, yine cam önünde çay bardağına sarılmış otururken, kendi kendine... Neyi, ne zaman, nasıl yapar? Tam olarak ne düşünür? Ona öyle dümdüz bakınca aslında ne demek ister? Bilemiyordu... Öyle açık açık kavga da edilemezdi onunla. Kötü biri olduğundan değildi bu ama hani arada biraz bağırıp çağırsalar belki iyi olur, birbirlerini anlarlardı biraz. Yok! Onunla atışılmaz, ona bağırılamazdı. Ters ve son bir laf söyleyerek ya da sinirle çekip giderek atışmayı kestiğinden değildi bu; o gergin anda öyle davranmaya başlardı ki, senin yapacağın bütün hareketler, çıkaracağın her türden ses, o davranışın yarattığı garip, sessiz karadeliğe düşer, yokolurdu. O an sokakta tanımadığı biri birşey diyormuş gibi, hiç aldırmaz, ona dönüp tek kelime etmez, hatta hiçbir kızgınlık belirtisi göstermez, ters ters bile bakmaz, onun sesinin yüksekliğinin tam tersi kadar yavaşlar ve etrafta gezinen, bilinmedik, sırla dolu ama sözlerin etkilemediği bir bedene dönüşürdü.

İnsan, yani o, birşey dese de demese de, sözlerin ve her türden mimiğin hiç etkileyemeden geçip gittiği bu şeffaf ama ağır beden karşısında kaybeder, bütün enerjisi bir boşluğa çekilir, en sonunda da kızgınlığını koltuğunun altına alıp kendini dışarı zor atardı. Yok, anlaşamamak değildi bu. Birlikte bir evde olmak ama teğet geçmekti birbirine...

Tekrar para geldi aklına, "Neyse, olmazsa bakarız çaresine, aman ya!" dedi, sürgüyü itelerken.

Sürgü sıkışmış, oynamıyordu. Zamanla yamulmuş ya da paslanmış olmalıydı. Kapının eskiliğinden de olabilirdi.

Montun öteki cebinden soluk sarı, bir çift deri eldiven çıkardı ve özenle giydi. Üst tarafında kocaman eliptik delikler olan eldivenler ikinci bir deri gibi sarmıştı parmaklarını.

O sırada merdiven otomatiği yandı birden. Kımıldamadan durdu ve merdiven boşluğundan aşağı baktı.

Apartmana birileri girmiş, konuşarak yukarı çıkmaya başlamışlardı. Yankılanan mırıltılı seslere karışan plastik torba hışırtılarını ayırt etti ve "Market hayatı! Kadın adamı markete sokmuştur," diye düşünüp gülümsedi.

Onun olduğu yere kadar çıkmazlardı muhtemelen ama yine de eli beline gitti ve silahı yokladı.

Çift ikinci katta durmuştu. Bir kapı açıldı, kapandı ve lanet merdiven otomatiği yine söndü.

Kapıya döndü, sızan ışık yeterdi ona. Sağlam bir küfrederek, eldivenin de katkısıyla, sürgünün koluna sıkı bir vurdu ve ileri geri zorladı. Sonunda sürgü oynadı ve ayrıca bir kilidi olmayan ağır kapı gıcırdayarak dışarı doğru aralandı. Parlak ışık, o malum tozlu kılıcıyla merdivenleri böldü ve boşluğu doldurdu.

Hazırdı. Çantasını aldı, kapıyı açtı. O anda parlak güneş ışığı gözünü aldı ve üzerine birşey geliyormuş da görememiş gibi kafasını eğdi içgüdüyle. Gözlerini kıstı, elini siper edip etrafa baktı ve cebine sokuşturduğu şapkasına uzandı.

II

Darmadağınık bir teras daha...

Sağdaki duvara bir zamanlar yeşil olan yüzeyi parça parça paslanmış, katlanır bir demir-sac masa ile iki ahşap sandalye yaslanmıştı. Onların yanında da hurda küçük şeyler vardı. İçi yarıya kadar su dolu iki konserve kutusu ile birkaç demir parçası filan.

Zamanında burada takıldıklarını ama çoktandır da kimsenin gelmediğini düşündü.

Montun iç cebinden, siyah, bezimsi bir şey çıkardı. Yüzünü, sadece gözleri dışarıda kalacak gibi kapatan, daha çok motorcuların kullandığı bir maskeydi bu. Ağız yerinde üç sıra, küçük küçük delikler açılmıştı nefes almak için. Arkadan çıtçıtlı bu maskeyle yüzünü kapattı. Artık nefesini duyuyordu.

Teras küçücük bir yerdi. Sağdaki apartman, bir kat daha yüksek olduğu için yaklaşık 3 metrelik duvar, kenarda ince uzun bir gölge üçgeni çizmişti. Sol tarafta ise yandaki binanın terasıyla arayı ayırsın diye daha alçak bir duvar vardı. Daha ileride de binalarca süren, kiremitli ya da plastik birşeyler kaplamalı çatılar; sıvaları parçalı haritalar gibi dökülmüş, dipleri tenekeli bacalar; birbiri üzerine yükselen çanak antenler ve klima cihazları deryası...

Oralara gelişigüzel bir göz gezdirdi. Çok gözükmemeye çalışarak sağa sola yürüdü, aşağıyı, etrafı kolaçan etti. Gerektiğinde kullanılabilecek çıkış noktalarını, –yan terastaki plas-

tik kapı ve öteki çatıdaki teneke kapak gibi– belirledi. Ters bir durumda çatılardan kaçmak kolay olabilirdi. Bacalar ve çanak antenler yeterince saklardı onu.

Tabii gerekirse... Bu boktan işe başlayalı beri hiç gerekmemişti ve gerekeceği de yoktu. Yine de aldığı askeri terbiye gereği bunu hep yapar, yapmazsa asla rahat edemeyeceğini bilirdi.

"Bir yere girince, önce nereden çıkacağını bil! Görev, emrin alındığı andan ölene kadar sürer, eylem anı işin onda biri bile değildir."

Ön taraftaki alçak duvarda, iki tuğlanın eksik olduğu yere bakıp hiç öyle hissetmese de "Güzel!" dedi. Kolay olacaktı, güneş sağ arkada kalacaktı zaten.

Kafasını hafifçe uzatıp aşağı yola baktı.

Sağdan kıvrılarak gelen yol, tam binanın önünden ileri doğru yaklaşık 300-320 metre kadar düz gidip sonra yılan dili gibi ikiye ayrılıyordu.

Yol ayrımının ortasında, karanlık camları güneşle dalgalanan, iki katlı, büyükçe bir market vardı. Marketin cam kapısının yanından başlayan sütre duvar, hem market arabalarını bırakmak hem de marketi korumak için yapılmış olmalıydı.

Binanın sağındaki küçük alanda bir otopark vardı. Bu noktadan çok açık bir görüş vermiyor, ancak iyice dar bir açıdan, sondaki birkaç arabanın tepesi görülebiliyordu. Oraları hedef dışı bıraktı. Bu işte zora gerek yoktu. Temiz ve net çalışma kararını çoktan vermiş, zaten onlardan da özellikle öyle istenmişti.

Herşeyi kafasında tümüyle oturtmaya, detayları çizmeye devam ediyordu. Markete varmadan 220 metre civarı, sağa, dar bir yol – görüş vermiyor. Solda küçük bir ağaç, bir elektrik panosu ve onun yanında da dikine dijital bir reklam panosu...

Sakin gözüken caddede sadece birkaç insan, güneşe çıkmamaya özen göstererek sağa sola yürüyordu. Pek bir trafik yoktu. Şu an iki araba, karşıdan art arda ona doğru akıyordu sadece.

Marketten, arada bir ya da iki kişi çıkıyor, kimi çıktığı gibi duvarın arkasında kayboluyor, muhtemelen otoparka gidiyor, kimi de elinde torbalarla tedirgin tedirgin yürüyüp ilk sokakta kayboluyordu.

Üzerinde olduğu binanın tam dönüşte olmasını iyi buldu. Bütün sokağı görebiliyordu. "Bazen işlerini yapıyorlar," diye düşündü. İçindeki sıkıntıdan olsa gerek kendi kendine de olsa konuşmak, başka şeyler düşünmek istiyordu. Bu işler, yarı resmiyete ve rutine binmeden önce, bu yer tespiti işi de onlardaydı – yani kendileri yapardı. Öyle oldu mu çok daha güvenli ve kesin sonuç alsalar da doğal olarak zaman alıcı bir işlemdi. Şimdi bu işteki yoğunluktan dolayı, şirketin başka bir bölümü, tepeden muhtemelen dronlarla filan çekilen fotoğraflarla yerleri ayarlıyor, raporlayarak organizasyona bildiriyor; onlar da bir plana göre –o anlamıyordu nasıl bir plan ama plandı işte!– bölgesel timlere görev dağılımı yapıyordu.

"Organizasyon son yedi sekiz ayda çok gelişti," diye düşündü.

Çantayı olduğu yere bırakıp geri döndü.

Kolay bir iş olacağa benzerdi. İçindeki tatsızlık geçmese de biraz rahatlamıştı. Yoksa kendini yıllardır böyle hissettiği tek bir gün bile anımsamıyordu. Mazeret bildirip gitmemeyi bile düşünmüştü, sabah camın önünde oturur ve ışıklı, dar sokakta koşturan çocuklara bakarken. "Evet çocuklar vardı," dedi, hatırladığına sevinerek. Mazeret bildirse ne olurdu acaba? Onların da gayet iyi bildiği gibi, bu işte yorgunluk ve isteksizlik çok şeyi bozabilirdi. Ama hayatında hiç yapmamıştı öyle birşey. Kendi kendine gülümsemiş, "Ne o? Kolej çocukları gibi izin istiyorsun, çünkü tadın yok. Adama kıçıyla güler-

ler," demişti, kafasını uzatıp binaların üstlerine birşey arar gibi bakarken.

Sonra son zamanlarda hep olduğu gibi babası gelmişti aklına çayını içerken. Babası da böyle otururdu pazarları. Hiç konuşmazdı. O da yavaşça ona yanaşır, yanına dikilir, o sessiz adamın gözünü camdan alıp ona bakmasını, birşey demesini beklerdi. Şimdi yıllar sonra bile o beklemenin duygusunu yaşıyor, o sessiz adamın o anda neler yaşadığını anlamaya çalışıyordu. Babası ona hiç bakmaz değildi. Bazen sanki öylesine baktığımız şeye şaşırarak tekrar bakmamız gibi onu fark eder ve ona burnunun üstünden şöyle bir bakardı. Ağzı derinliklere saklanmış bir sevginin zayıf bir belirtisi olarak hafifçe gülümsemeye yeltenir, o da şortunu çekiştirerek sevinçle umutlanır, kıpırdanırdı olduğu yerde. Fakat o an asla uzun sürmez, o genişlemeye başlayan ağız, onu besleyen enerjisini yitirerek solar, sessiz adam, çıkar gibi olduğu dünyasına hızla döner, o tozlu camdan bilinmez bir boşluğa bakmaya devam ederdi.

O da dışarı, sokağa koşardı, tutamadığı bir enerjiyle... Kim bilir kaç kere böyle olmuştu.

Memurdu babası. Gece ya geç vakitlere kadar çalıştığından ya da onun bilmediği bir yere takıldığından eve geç gelir, onu ancak sabahları kahvaltıda ve işte böyle pazarları görürdü – camın önünde.

Şimdi, oydu orada olan... "Sadece bu miras kaldı," demişti bir kere kendi kendine gülerek. Fakat bu miras, aynen onun gibi oturmasına karşın o sessiz adamın o an ne düşündüğünü, içinde neler döndüğünü söylemiyordu ona. O yumuşak sessizlik, bunca yıl sonra bile çelikten bir duvar gibi önünde duruyor, düşüncelerinin içeriye sızmasını engelliyordu.

Annesinin zoruyla dışarı çıktıkları, lunaparka ya da markete filan gittikleri de olmuştu elbette. Ama o, başka bir dünyada yaşayan adam, onu eline birkaç kuruş verip salar; o

çarpışan arabalar, zincirli salıncaklar, sonsuz kaydıraklar arasında koştururken kendi bir banka oturur, elinde bir sigara, yine öyle uzaklara dalardı. O da arada, oyuncağın sevinciyle babasına bakar fakat bakarken içi çok sıkılır, o gün bitene kadar da bir daha onu görmek istemezdi. Çok iyi hatırlıyordu o anları. Acaba şimdi kendi de öyle mi olmuştu? Kızı ona bakıp "Babam nasıl biri? Nasıl bir dünyası var? Garip bir adam," mı diyordu acaba?

"Abartıyorum, ben konuşuyorum kızımla," dedi – sesini duydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

III

Terasın kapısını kapadı. Az önce tespit ettiği, katlı duran, paslı demir masayı çekti. Kapı koluna destek yapıp kapının içeriden açılmasını engelledi.

Herşeyi düzenli ve akışkan hareketlerle yapıyordu. Sadece arada durup yeni durumu kontrol ediyor ve tekrar başlıyordu. Çevreyi kare kare otomatik olarak görme, bu sırada işe yarar ya da tehlikeli şeyleri ayıklama, konumunu tam olarak belirleme, araziye uygun duruş bulma gibi ön hazırlıklar her zaman hoşuna giderdi. Bunları nerdeyse düşünmeden yapıyordu uzun zamandır ve işiyle ilgili bu rutin, işini iyi yapan herkeste olduğu gibi onu da sakinleştiriyor, güven veriyordu.

Göreve ikili çıktıkları eski zamanlarda –maharetinden olsa gerek– onu hep atıcı yapsalar da aslında o gözcü olmayı daha çok sever ve isterdi. Gözlemek, koordinatları doğru vermek, bir atışın en büyük güvenliği olurdu. Olmadı. Hep başkası gözcü oldu. Çoğu da ona göre beceriksizdi. Bütün hayatını istediğinden farklı yaşamıştı zaten. Kaderi buydu. Tanıdığı hemen herkes gibi... Buna takılmıyordu artık. Hayat böyle kurulmuştu. Sadece böyle etrafı, hareketli bir kamera ve detaylara düşkün bir bilgisayar programı gibi tarayıp bilgileri derler, toplar ve işlerken, aklına kendi hayatıyla ilgili düşünceler sızdığında, tekliyor, canı sıkılıyordu. Son zamanlarda da öyle anlar çok oluyordu işte! Hele bugün kendini hiç profesyonel bulmuyordu.

Tekrar duracağı yere baktı. Nereden kaldığı belirsiz bir iki kararmış tahta kıymığını ve sıva kalıntılarını ayağıyla sağa sola iteleyip genişçe bir alan açtı.

Eğildi, çantasını az ileride yere koydu, sonra da fermuarı ve üstteki kanadı açıp dikkatlice yana yatırdı.

Bu çantayı oldum olası sevmezdi. Ama arazi şehir olunca, yapacak fazla da birşey yoktu. Onun spor ve alelade giyimine uyan, en az dikkat çeken buydu. Gerekirse sırtına asıyor, gerekirse elinde, sıradan bir spor çantası gibi taşıyabiliyordu. Ayrıca onlara verilen de buydu.

Çantanın bir tarafında çeşitli şişkin cepler, öteki, daha enli olan tarafta ise bir örtü serilmiş gözüküyordu. Örtüyü aldı, silkeleyip açtı. Kalın, siyah kadife bir kumaş parçasıydı bu. Siyah kadifenin akışkan ışıltısı havada yankılandı ve katlarından açılarak genişledi.

Yemekte bile pek konuşmazdı babası. Bazen anlamadığı bir nedenle, düşünceli düşünceli ve dikkatle ona bakar, birşeyleri ölçer biçer, sanki içini okumak isterdi. O da heyecanlanırdı elinde olmadan. Ama yine çok kısa sürerdi o bakış, sonra önüne döner, sessizce yemeğini yerdi adam.

"Baban öyle biri oğlum," demişti annesi, onun sıkıldığını görüp, "Çok iyi biridir ama."

Örtüyü az önce temizlediği yere yaydı Kerem.

Kadife örtü kalkınca, çantadaki silah, uzun namlusu ve sağa sola ceplere yerleştirilmiş yedek aksesuvarlarıyla – tüm gücüyle gözükmüştü: Bir M24...

Yarı otomatik ve daha kısa menziller için modifiye edilmiş bu hibrid tüfeğin hafifliği ve kolay monte edilmesi filan iyiydi ama hepsi bu. Çok iyi tanımasına karşın bu silaha o kadar da bağlı hissetmiyordu kendini.

Görev, uzun menzil, onda da bir Barrett M82 ya da bir CheyTac olsun isterdi, eskiden olduğu gibi. Gerekirse operasyon günlerce sürsün... Bu siktiminin görevi, bu rezil iş gi-

bi, illa şehirde ve yakın mesafe olacaksa da en azından bir SR-25 olmalıydı. Hiç olmadı iki kilo daha hafif ve seriydi. Bu M24 harcıâlem geliyordu ona. "Herhalde toptan alınca ucuza gelmiştir," diyordu silah hakkında arkadaşlarıyla konuşurken. Ayrıca yakın mesafe işinden de nefret ediyordu.

Ta işin başında, kendine "100 metreden yakın birine kesinlikle ateş etmem," diye bir kural koymuş, bunu işe alınırken yöneticilere de söylemiş ve şimdiye kadar da eksiksiz uygulamıştı. İçi rahattı.

"Kurallar önemlidir. İnsanın kaybolmasını engeller. Hem dışarıda hem içeride."

Uzanması gereken yere baktı. Birkaç tuğla düşmüş olmasına rağmen, yine de yüksek gelmişti ona. Eğildi, sakin ve düzenli hareketlerle, çantanın içine parça parça yerleştirilmiş silahı monte etmeye başladı. Dipçiği yerine takıp açtı. Şarjörü çantanın ceplerinden birinden aldı. Şöyle bir baktı. İşe çıkınadan, her zaman bakımını yapar, bir saat kadar öncesinden de doldururdu. Bazen şimdiki kadar vakti olmuyordu.

Bunları otomatik hareketlerle yaparken aklına kızı düşmüştü şimdi de.

O okulu başından beri beğenmemişti. Ama eve yakın ve korunaklıydı. Şirketteki araştırmadan, o okulda da uyuşturucu trafiği olduğunu öğrenince canı sıkılsa da çok dert etmemişti. Nerede yoktu ki? Ayrıca kızı öyle biri değildi. "Ama" diyordu kendi kendine, "işin içine arkadaş girince, kimin ne olacağı belli olmaz."

Şarjöre şöyle bir üfledi ve yerine taktı. "Zaman kötü!" dedi, kendiliğinden ve derin bir nefes verir gibi. Sonra daha sesli ve tane tane tekrarladı, "Zaman – kö-tü!.." Bu arada, silahı kundağından tutmuş iki elinde tartıyordu. Dipçik kısmını koltuğunun altına sıkıştırıp namlunun altındaki ayakları açtı, siyah örtünün üstüne oturttu ve gündüz görüş dürbününü çantadan alıp kızağına yerleştirdi.

Bir de kızının şu yeni arkadaşını pek beğenmiyordu. Ufak tefek bir veletti ama kafası bir yamuktu. Kızın onunla fazla takılmamasını karısına söylemişti ama kadına da güvenmiyordu. Ona "hı hı!" deyip her zaman kendi bildiği yoldan giden biriydi. Buna başından beri sinir olduysa da sesini çıkarmamış, "Gittiği yere kadar!" demişti. Duyguları öyle anlaşılmaz biriydi ki karısı; bunca yıldan ve çocuktan sonra bile kadının onu sevip sevmediğini bilmiyordu. Ya da bir zamanlar olsun sevip sevmediğini... Yine de yatakta onu ateşleyebiliyor, her zaman, akla gelmedik çeşitli numaralarla onu rahatlatıyordu. Bu numaraları nasıl bildiğini asla cesaret edip kendisine sormamıştı. Hayatta ona verilen öteki şeyler gibi bu da yürüyordu işte.

"Herkesin nasıl ki?" dedi, kendini düşüncelerine kaptırmış halde. "Kimse onlar? Hiçbiri benimki kadar güvenli bir hayat sağlayamaz ona. Belki çok paramız yok; herşeyi alamıyoruz filan ama o bir şekilde evi dolduruyor, ben de onlara hayattaki en pahalı şeyi, güvenlikli bölgede yaşama şansını veriyorum."

Kalktı. Beline uzanıp tabancasını aldı. Emniyeti açtı, sürgüyü çekti – bıraktı. 9 milimetrelik, ucu sivriltilmiş bir kurşun yola girmişti. Onu tekrar beline yerleştirirken, "Yine de o bölge en iyisi," dedi. "Güvenlikli..." Bu işi yapmasının en önemli kazançlarından biri olabilirdi bu.

Gitti o paslı kutulara baktı. Beğenmedi. Sandalyeler iyi gibiydi ama fazla geniştiler. O sırada kutuların arkasında kalan tuğlaları gördü. Onları taşıdı. Duvarın oyuk kısmının az gerisine bir destek daha yaptı. Sonra silahı tekrar aldı, aklına birşey gelmiş gibi... Sürgüyü yarım açtı. Kurşun yollarına baktı. İçine doğru üfledi. Tersten düzden baktı. Bıraktı. Derin bir nefes aldı. Saatini kontrol etti. Sürgüye tekrar uzandı ve hızlı, tam bir çekiş yapıp 7.62 mm kalibreli, ucu bu kez yuvarlatılmış bir kurşunun, onu uzaklara saniyede 790 metre

hızla atmadan önce kısa süre barınacağı yuvasına yerleşmesini dinledi. Sonra da silahı ayaklar ve tuğlalar üzerine sağlamca yerleştirdi. İleri geri gidip başka yerlerden görülüp görülmediğini kontrol etti.

Herşey makul gözüküyordu.

Silahın oturduğu ayakların sağlamlığına ve açısına emin olunca, yere, örtünün üzerine uzandı.

Rüzgâr!.. Şimdi sıra ondaydı. Ne zaman silahın üzerine bu şekilde uzansa, korkunç bir rüzgârda hedefin 17 metre soluna ateş edip hedefi göbeğinden vuran, efsane Matt Hughes gelirdi aklına. Eğitimde kafasına kazınmıştı bu isim. *"Unutma!!"* derdi komutan, yerde yatarken kalkmış topuklarını acımasızca tekmeler ya da ayağıyla döndüre döndüre ezerken, sonra da bu adı söyler, "Hughes'u düşün ve sen de iyi bak!" derdi. "İyi hesap et! Ve iyi kokla!.."

Bir keresinde yattığı yerde böğrüne sağlam bir tekme yemişti bunu söylerken. Yoksa o başka birşey için miydi? Çünkü herkese tekmeyi basardı komutan ama o gün, sadece ona vurmuş, bu da ağrına gitmişti.

Neyse ki bu iş böyle değildi ve mesafe, ufak rüzgâr hesap hatalarını tolere edecek kadar yakın oluyordu. Ama ölçecekti elbette.

Neden durup durup babası geliyordu ki aklına bugünlerde? Giderek onun gibi sessizleştiği için mi acaba? Belki babasının da diyecek birşeyi kalmamıştı.

Gözlerini kısıp gökyüzüne baktı. Böyle şeyler düşünmek istemiyordu şu an. Ayrıca şu sıralar evde pek konuşmak istemese de o kadar da sessiz sayılmazdı. Arkadaşları arasındayken bayağı konuşuyordu. Babasının çok arkadaşı da yoktu. Sadece bir kişi. Başkasını hatırlamıyordu. O da babası gibi sıska ama ondan biraz daha kısa boyluydu. Arada yemeğe çağırırdı babası. İyi biriydi muhtemelen ama o da tek laf etmez; en sonda bir "Eline sağlık yenge," der, onun kafası-

nı şöyle bir okşar; sonra da iki sessiz adam yavaşça dışarı çıkıp kaybolurlardı. O gecelerde babası onu hiç yanına almazdı. Alsaydı belki o gittikleri kahvelerde daha iyi tanırdı onu. Diyeceği varsa derdi. O da o lafı bir muska gibi saklardı hayatı boyunca. Ama olmadı. Belki böyle düşünen biri değildi. Kim bilir?

Yine de babası, bir kere olsun vurmamıştı ona – onun gözüne bakarak yemeği döktüğünde bile. Bir fiske, bir tokat... Hayır! Hiç dokunmamıştı. Belki de vurmalıydı. Bir tokat olsun, gerçek birşey arıyordu insan, dönüp dönüp göreceği bir hayalet değil.

Düşünceler yapıştıkları gibi düşsünler diye kafasını silkeledi ve silahın dipçiğini omzuna iyice yerleştirdi. Namluyu caddeye doğrulttu. Sağa sola çevirdi. Ayakların üzerindeki mesnette gayet rahat hareket ediyordu silah. Beyzbol şapkasının uzun siperliğini gözlerine az daha indirdi. Gözlük kullanmayı oldum olası sevmemişti. Gözünü dürbüne dayadı, ilerilerde solda bir yere –bir torba taşıyan kadına– odaklandı. 288,40 metre.

Kadın sanki ona bakıldığını anlamış gibi olduğu yerde duruverdi. Huzursuzlukla etrafına bakındı ve aniden hemen yandaki giyim mağazasına girdi. Dürbünü sağa çevirdi, sağa ayrılan yolun başında, köşeye dayanmış iki genç konuşuyordu. Onlara bakarak netlik ayar vidasını çeyrek tur çevirdi, mirajı okudu. Rüzgâr yok sayılırdı.

Şimdi seçme ve bekleme zamanıydı. Bir yandan dürbünün önüne düşen insanları izliyor, mesafe ölçen stelya çizgilerine bakıyor, bir yandan da "Yarın da para lâzım," diye düşünüyordu. Hep ama hep para lâzımdı anasını satayım. Eskiden annesine giderdi bu durumlarda ama annesi öleli o da kalkmıştı. İkinci bölgede herşey en az üç, bazı mallarda beş kat pahalıydı.

Gerek olmamasına karşın alışkanlıkla, mesafe ayar tam-

burasına şöyle bir dokundu ama ayar yapacak kadar değil, sadece emin olmak ister gibi. Hafif geri çekilip silaha dikkatle baktı. Sonra tekrar dipçiğe dayadı omzunu ve hedefi, kaldırımda tek tük gezinen insanların üzerinde gezdirmeye devam etti.

İki kişi bina diplerinden, sakına sakına ilerliyordu. Berrak güneş, gölgeleri daha da koyultmuş, insanlar zor görünür olmuştu.

"Bu yakınlıktan gölgenin kendi bile olsalar, şansları olmaz," dedi. Dudağının kıyısı bir şeyi küçümser gibi kımıldamıştı.

Neydi o babasının arkadaşının adı? Bayram!.. Evet! Ne saçma!.. Adının tam tersi bir adam. Ne gürültü patırtı ne de yüksek bir kahkaha! Sessiz, fazla terbiyeli... Tatsız.

Ani hareketlerle sağa sola hızla çevirdiği tüfeğin dürbününe çeşitli tipler düşüyordu. Ama şimdi beklemeliydi. Bu işin en önemli yanlarından biri beklemeyi bilmekti. Kıpırdamadan bütün bir gün, hatta daha da fazla durmaları gerekebilirdi. Bunu günlerce öğretmişlerdi onlara. Beklemenin her türlü sinir harbini geçirmeyi öğrenene kadar öyle kamuflaj altında bekletmişlerdi. Günlerce... Yapayalnız... Yanında iki kurabiye parçasıyla, "Hedef açık! Atış serbest!" emrini beklemişlerdi.

Ama o iyiydi bu işte. Beklerken dünyayı seyrediyor, elindeki kilometrelerce ötedeki bir noktaya saniyede ulaşan, tahrip gücü maksimum kurşunlar atabilen bir makineyle, kendini, yukarıda ve güçlü hissediyordu. Ne diyorlardı eğitimde:

"Keskin nişancının gözleri, beyni ve tetik parmağının birinci boğumu arasındaki üçgen, bütün tarafların kaderinin tayin edildiği alandır."

Böyle bekleyebilirdi. Çişi gelmesin diye su içmez, belki –o da o an azıcık kıpırdaması sorun olmayacaksa– gözünü hedeften ayırmadan uzandığı mataradan dudağını ıslatır, öy-

lece beklerdi. Kendi nefesini izler, parça parça bedenini hisseder, her bir parçayı gevşetip sıkar, sonra tekrar rahat bırakır, olur da çişi çok gelirse, hiç kımıldamadan yavaşça bırakırdı. Onun sıcaklığına alışkındı. Arada hedefe göre omzunu hafifçe düzeltir, tekrar hedefe odaklanır, dışarıdan kımıldamıyor gibi duran bedeninin canlılığını ve ona gurur veren gücünü hissederdi. Burun delikleri açılır, dikkati yoğunlaşır, bütün bunlar onu bir iç gülümsemeye götürecek kadar mutlu ederdi. Hem etrafını çeviren, içinde eridiğini hissettiği doğanın bir parçası olmanın, hem de gücün, o parçalayan gücün hissi damarlarında akardı.

Tabii, bu şehir işine geçtikten sonra işler tam böyle olmuyordu. Zayıf insanlar karşısında güçlü hissetmenin ağırlığı bir yana, kendini tam anlamıyla ruhsuz, emir kulu, aciz bir cellat gibi hissediyordu. Profesyonel düşünüp buna takılmamaya çalışsa da morali bozuluyor, karşısındaki sıradan insanları yokedecek kadar güçlü olmaktan utanıyor ve sıkılıyordu. Artık işten konuşmuyorlardı arkadaşlarıyla. Belki ondan sessizleşmişti. Sonunda o da başka şeyler geliştirmeye başlamıştı sıkılmamak ve bugünkü gibi düşünceler içinde boğulmamak için: Konumunu alıp hedef açık emrini beklerken, hedefe düşen her ne olursa olsun, onunla ilgili birtakım saçma hikâyeler kuruyor, içinden laf atıyordu onlara.

Serseri, tüyleri darmadağınık bir köpek, bastonunu kaldıracak gücü olmayan yaşlı bir adam ya da her yanı başka oynayan fingirdek bir kız. Hepsine diyecek birşey bulur, hedefin önündeyken onlarla kendince dalga geçer, rahatlardı.

Bir keresinde, o fingirdek kızlardan birini, daha önceden planlamadığı halde ağzından vurmuştu. Dudaklara hiç dokunmadan içeri dalan kurşun, kızı şaşkınlıkla bakarken yakalamıştı. Sonradan düşünmüştü bunu.

Bugüne kadar yüzlerce insan vurmuş, saymayı 6 yıl önce 193'te bırakmıştı. Niye onları vurduğunu ise nerdeyse hiç dü-

şünmemişti. “Böyle olması gerekiyordu” demişti dağdaki ilk görevden sonra garip bir tereddüt yaşarken. Kader bu noktaya kim bilir nelerden sonra gelmiş, vurulacak olanla onun canını alacak olan, işte burada karşılaşmışlardı. Av ve avcıydılar artık ve onun adaleti de böyle çalışıyordu. Asla kişisel değildi. Fakat o zamanlar hedefler çoğunlukla uzak mesafe olur ve genelde de yüzleri kısmen birşeyle kapalı olurdu. Oysa şimdi öyle değildi. Ne yapsa, bazı yüzler ve kareler aklında kalıyor, hatta o kareler zamanla daha da netleşiyor, gelişiyordu. O fingirdek kız gibi... Ona tatlı gelmişti o kız. Gece yattığında düşündüğü olurdu bazen. Yürürken kıçını pervasızca sağa sola hoplatışını hâlâ görüyordu. Açık şehvetli ağzını... “Sinek kaçacak kızım!” demişti. Sonra da emir gelince vurmuştu işte! Şimdi belki de sadece onda kalmıştı hayali. Kim bilir?

Tekrar hedeflere döndü ve laf atacak, eğlenecek birşeyler aradı. Marketten çıkmaya çalışan ama yanında bir eliyle kapıyı sımsıkı tutup öteki eliyle de onun eteğinden çekiştiren küçük bir çocuk yüzünden adım atamayan, sıkıntılı kadına odaklandı. “Doğururken düşünecektin!” dedi, gülümsemeye çalışarak – nafileydi. Kadına gülmek bir yana o çaresiz haline üzülmüştü. Yok! Üzerine çullanan bu ağırlığı böyle atamayacaktı. Sol tarafta, sallanarak zorla adım atan, yaşlı adama birşey demeyi düşündü bu kez. Yine yok! Komik birşey gelmiyordu aklına... Ona da acımıştı. Herşeyde garip, acılı bir yan vardı bugün. Yaşlanıyor muydu? Yok, ölümle değil yaşamla ilgiliydi bu. Suratını astı, burnundan derin bir nefes aldı ve yıllar içinde geliştirdiği tekniklerle sakinleşmeye çalıştı. Bazen birden oluverdiği gibi beton olmak istedi. Kalın, demirli bir beton... Ya da duygusuz, dümdüz çalışan, sağlam bir makine... Bunu da öğretmişlerdi onlara... Nefesini ayarlar, kafanı boş tutmaya odaklanır, nefes alıp verdiğini hissederek beklerdin. Dünya önce bir bulanır sonra uzaklaşırdı. San-

ki sen, dünyadan uzak ama onu gören bir yere çekilirdin bir süre. Herşey, onun duygusunun sana ulaşmadığı ama senin ona istediğini yapacağın mesafeye geldi mi tamam olurdu. O an iyice güçlenir ve ona –yani dünyaya– her türlü operasyonu yapardın. Doktor gibi... Ama olmuyordu. Lanetli gündü bu. Nefesini izlese de, odaklanmasını engelleyen herşeyi tek tek bloke etse de içindeki tatsızlık geçmiyordu.

"Kendine gel oğlum," dedi yanağına bir şaplak atarak.

Yok! Bu iyi değildi. O, içgüdülere açık, o an ne hissettiğine önem veren bir profesyoneldi. Bazen kimsenin dikkatini çekmese de bir şey yanlış gelirdi ona. Tıpkı bugünkü gibi... O zaman bir hayvan, deneyimli ve savaşçı bir köpek gibi huzursuzlanır. Hatta tıpkı hayvanlarda olduğu gibi aldığı koku bile değişir, dikkati artar, herşeyi tek tek gözden geçirir, muhtemelen de sonunda aradığını bulur ve rahatlardı. Herkesin bir makineye dönüşmeye çalıştığı bu işte o, duygularını ayakta tutarak birçok kez kıçını kurtarmış, hatta bir keresinde koca bir manganın yokolmasını engellemişti. Bir operasyon sırasında, herkesin geçip gittiği, geriye terk ettiği, bakmadığı bir noktadaki sıkıntıyı sadece içgüdüsüyle hissetmiş, komutana inat, herkesi durdurmuş, sipere yatırmış, yine içinden gelen çağrıyı dinleyip geriye, o hissin olduğu noktaya doğru, açıktan yavaşça sızmış, gerekli gözlem yerini bulunca da 870 metre ötede bir ev yıkıntısı içinde, hatta tahtaların altına hazırladığı çukura girmiş keskin nişancıyı tespit edip soldan gelen 7 kuvvetinde bir rüzgâra rağmen adamı gözünden vurmuştu. Bütün ekibin tuzaklanmış alanın tam olarak içine girmesini bekleyen, pusudaki adamı yani. Belki birkaç saniye gecikse, içinden gelen hisse prim vermese, şimdi koca manga yaşamayacaktı.

Kendiyle gurur duyduğu bu eylemi yaptığında daha gençti elbette ama içgüdüsüne güvenmeyi bırakmamayı o zamanlardan biliyordu.

Gerçi bu siktirik yeni iş, öyle değildi. Kötüydü ve rutinleştikçe daha da kötü oluyordu. Bu kötülük, bu inançsızlık giderek içini boşaltıyor, kendi içinden gelen seslere ya da duygusuna güvenemez hale getiriyordu onu. Aslında getirmişti de... Şimdi bir huzursuzluk duyuyor ama aklına ailesinden başka birşey gelmiyordu. Ne gelecekti ki? Düşman neydi ki? O yürüyemeyen kadın mı? Bu ruhsuz, pis bir işti. Giderek daha da pis bir iş; o da aşağılık bir tetik. Bu "tetik" lafını hiçbir zaman sevmemişti ama tam da oydu işte!

Sanki terliyor gibiydi, içinde bir ürperme oldu. Midesinin üstündeki bu tatsız kıpırdanmayı biliyordu.

Birden karşıdaki binaları kaplayan bütün camlar, parlak güneşi ona yansıtıp onu ışığa ve tere boğdular.

Derin bir nefes daha aldı ve "Ne oluyor ya?!" deyip silkindi.

Hayır! Tamam! Böyle düşünmeyi kesmeliydi. Yoksa zaten bir süredir boka saran durumunu iyice zora sokacak, konu da kim bilir nerede bitecekti. Hayır! Kapris yapacak halde değildi.

Bir kez daha şirketin merkezinde bekleyen, yargıç mı yoksa sadece dosya taşıyıcı mı olduğunu hiç anlamadığı, insan kaynakları sorumlusu, gözlüklü, kel pezevengin karşısına geçmek istemiyordu.

7 Aralık Salı
14.30

Beş ay önce

"Sayılar evreni yönetir."
Pisagor

I

Dışarıda kar vardı. Kerem, bir süre önce B sınıfına düşürüldüğü için tünelleri kullanamamış, park yerinden sonraki devasa granit kaplı alanı, kemikleri jilet gibi kesen ayazda yürüyerek geçmek zorunda kalmıştı. Şimdi de yarım saatten fazladır yan yana yapışık duran sandalyelerden ortadakinde oturuyordu. Sağında, az ilerideki büyük masaya konumlanmış, parmağını koyduğu sayfadakiyle ekrandakini karşılaştıran adam, ne zaman duraksasa, ense kökünden başlayıp kuyruksokumuna ulaşan hattın incecik ve soğuk bir terle kaplandığını hissediyor, bu onu daha da sinirlendiriyor fakat gerginleşen bedenini, hafifçe yandaki sandalyeye kaydırmak dışında birşey yapmıyordu.

Bu tiplerin, yani bürolarda ve masa başlarında yaşayanların başka türden insanlar olduklarını düşünürdü hep, "Bunlar, direkt bu masalara doğuyor olmalı, kâğıtları sıraya koysun, ekrana baksın, sonra tekrar biryere not alsın, sonra bir daha, bir daha, bu arada da hiçbirşey hissetmesin. Genleri böyle olmalı bunların... Camı bile yok lan bu odanın!.." diye sinirle mırıldandı kendi kendine. "Ofis insanları!.. Babam da

başka bir türdü. Ama bu hıyar kadar işine bağlı değildi herhalde. Orada, o hangar gibi ofiste, sıra sıra dizilmiş masalar arasında, kendini göstermek için fazladan çabaladığını hiç zannetmem. Ancak gerektiği kadarını yapıyordur. Tabii sessiz diye önüne habire yeni dosyalar koymuştur yavşaklar; ona da itiraz etmemiştir. Olmayan bir adamdı o. Yok adam. Tam olarak ne iş yapıyordu acaba? Tapuda, masalar deryasında bir masada, yarım bağlanmış bir kravat, zorla tıraş olmuş bir surat... Cezasını sessizce yerine getirip kimseye gözükmeden gitmek isteyen, fazla uyumlu bir mahkûm. Sadece ondan istenenleri yapan biri. Hiçbir itiraz taşımadan, hiçbir eksik ya da fazla iş yapmadan. Annemin 'iyi adamdır baban' dediği de bu."

Tümüyle yandaki sandalyeye kaydı. Düşündükçe içi daralmıştı. En sonunda bu ağırlığı taşıyamayan kalbinin, babasını masasının başında bırakıvermesini artık anlıyordu.

"Belki 'Bitti!..' demişti içinden son kez sarsılırken. Varsa öyle düşünecek bir vakit. 'Bitti!.. Şimdi uzun uzun sonsuza kadar uyuyacağım. Kimse rahatsız edemeyecek. Ben sıramı savdım. Bütün bedelleri ödedim.' Hayır! Anneme âşık değildi. Onu hiç kırmazdı ama kimseye hiç âşık olmamıştır belki de. Ne acayip! Konuşmazlardı bile... Sanki evin babası değildi de bizim aramıza sığınmış gibiydi. Annem onu bilir, yönlendirir, o da kuzu kuzu yapardı denenleri. Eminim hiç kızmamıştır, ona açılmayan, vermeyen bu hayata. Onun kızgın halini de anımsamıyorum zaten."

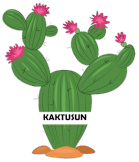
Kapıyı açıp dışarı çıkmasını hatırlıyordu ama... Yine de kızgınlıkla değildi o çıkışlar, öyle, sanki kapının karşısında yapacak birşeyi olmadığı için. Ya da dışarıda da birşey olmadığını bildiğinden... Yavaşça...

Fakat şu masadaki pembeli kırmızılı lekelerle dolu kel kafanın sahibi onun gibi değildi. Bütün odaya yayılan bir gücü vardı herifin. O yavaş ama net hareketleriyle açıkça göster-

mek istemediği ama sezilmesine de izin verdiği bir gücü. Masayla birlikte yükselmişti sanki... Şişinik duruşuyla etraftaki herşeyi eziyordu ibne.

"Oturdukları masanın devamı, parçası gibi birşey bunlar, hep orada yaşıyorlar, onlar büyüdükçe masaları da büyüyor. Birgün namlunun ucundakilerden biri bu olsa, şaşkınlıktan vuramam, valla!" demişti bir arkadaşına, sonradan bu olaydan bahsederken, "Sevişirken, alışverişte, mağazada üstüne birşey denerken filan da düşünemiyorum bu tipleri. Sanki hergün aynı elbiseleri giyiyor hıyarlar! Hatta çıkarmıyorlardır bile," demiş, gülüşmüşlerdi. Sonra tekrar sinirleri kabarmıştı Kerem'in, "O üzerlerinden dökülen, biçimsiz takım elbiseleri de karıları almıştır. Kesin!" diye devam etmişti. "Bunların hepsi o masaya kadar süklüm püklüm gelirler, o sırada görsen üzülürsün, sanırsın zavallı adamcıklar, bir tek sahip oldukları o masa bu hayatta. Yazık, dersin değil mi? Ama öyle değil birader... Onlar o masada, o ekranın başına geçerler ve hayatımızın amına korlar. O bize okudukları sikindirik kâğıtları, patronlarının ağzından onlar doldurur, adama desteyle onaylatır, sonra da malını parçalamaya hazır sinsi bir çakal gibi, masanın arkasına haince siner ve önlerine gelmemizi beklerler. Yazıkmış!.. Bize yazık!.."

II

Bir an durur gibi oldu masanın arkasındaki adam. Önündeki sayfanın aşağılarına kadar kayan parmağını kaldırdı, bir kez daha dikkatle inceledi, rakamlar ve küçük notlarla dolu yaprağı. İyice terlemişti. Sonunda yaptığı işten emin, sayfayı iki parmağıyla tutup kaldırdı ve sol yanındaki kâğıt bloğunun en üstüne koydu. Etrafı şöyle bir kontrol etti, herşeyin tamam olduğuna inanınca da Kerem'e dönüp onun orada olmasına şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı ve onu masanın önündeki sandalyeye davet etti.

Kerem sandalyeye yerleşirken, okuma gözlüklerinin üzerinden bakarak, "Herşey dijitale geçti ama ben hâlâ güvenemiyorum. Böyle daha rahatım," dedi yarım bir gülümsemeyle.

Kerem, ense kökünü eliyle sildi ve anlıyorum der gibi sıkıntıyla gülümsedi; yerleştiği sandalyenin serinliği iyi gelmişti sanki.

Adam şimdi dümdüz ona bakıyordu.

Kerem de şaşkınlıkla ona bakakalmıştı. Çünkü, okuma gözlüklerinin arasından gördüğü kısık ve yorgun gözlerin anlamlı mı yoksa boş boş mu baktığını kestiremiyordu. Hatta ona bakıp bakmadığını da... Belki de adamın aklına başka birşey gelmişti ve onu tartıyordu kendi kendine.

"Düşünsenize!" dedi adam birden, eski bir tanışıklıkları var gibi samimiyetle, "Elektrik yoksa dijital de yok. Çünkü aslında zaten var denemez. Adı üstünde sanal. Ama bunlar var." Kâğıtları gösteriyordu, alçakgönüllü bir gurur duyarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu kesin yargı karşısında bir süre sustular. Hak verecek birşey demesi gerektiğini düşündü Kerem ve "Haklısınız aslında. Dün ekiptekiler konuşuyordu. Gelecekte insanlar da sanal bir dünyada yaşayacak, bu belalı bedenlerden kurtulacakmışız. Elektriği veren de Tanrı olur herhalde!" dedi, yarım gülümseyerek, sonra da "Bizim keskin nişancılık mesleği de biter tabii," diye ekledi, laf olsun diye.

Onun dediğini pek dinlememiş gibiydi adam, gözünü kırptı ve "Kerem Bilgin, değil mi?" dedi.

Kırkbeş dakika odada, onbeş dakika sekreter yanında elektronik göz ve parmak imzası için sıra beklemenin üstüne, yarım saat de bu soğuk ve ışıksız odada beklemek iyice sinirlerini bozmuştu.

"Evet!" dedi Kerem, biraz yüksek sesle.

Adam bir süre daha ona öylece baktı. Sonra da önündeki bir kâğıda kafasını eğdi.

"O kâğıt da nerden çıktı? Masa az önce boş değil miydi?" diye düşündü Kerem. Masanın arkasından gelen beyaz ışık gözünü alıyordu.

Adamın kafasının ön kısmında hiç kalmayan saçları, tepesine doğru epey azalmıştı. Şimdi seyrek saç telleri arasındaki küçük kırmızı noktacıkları, yer yer damlalar halinde toplaşan terlemeyi ve kızıldan şeffafımsı beyazlığa uzanan renk dalgalanmalarını seyrediyordu Kerem. Kalan saçlar seyrekti ama son derece düzgün taranmış ve arka kısımda her bir tel kendi yerini bilecek şekilde, kibarca toplanmıştı.

Oldum olası nefret ederdi büro işlerinden. "Memur olacağıma kendimi vururum," derdi Kerem. "Bu nemli, beton odada, yankılanıp duran sesimle, bu kâğıtlar arasında üç günde çıldırırdım herhalde," diye düşündü ve yine laf olsun diye, "Benim babam da memurdu," dedi.

Bunu da umursamadı adam ve o az önce peyda olan kâğıttan, "Keskin nişancı, B sınıfı," diye okumaya başladı.

"Doğum 1978, evli, 2006 doğumlu bir kızı var. 2. Bölge 321 no.'lu okul, 8. sınıfta."

Oda daraltıcı olmuştu iyice. Bir nefes aldı ve konuya odaklanmaya çalıştı Kerem.

"Geçen yıl, altıncı ayın yedisi, 3B, yani eksik uygulama nedeniyle maddi ceza verildi ve B sınıfına alındı. Dokuzuncu ayın on dördü 4A, görev içi, tazminat gerektiren çevreye zarar. Sonra bu yıl dördüncü ayın sekizi, 3D, görev aşımı, yine 4A, çevreye tazminat gerektiren zarar. Devamla yine bu yıl yedinci ayın onbiri, 3B... Ve en son, onikinci ayın altısı –yani dün– 3B yine...

Aynı görev dönemi içinde ikinci kez eksik uygulama ve üçüncü kez tazminat gerektirecek şekilde çevreye zarar," dedi ve sustu adam. Alnı da tepesi gibi boncuk boncuk ter içinde kalmıştı.

"Burası soğuk ve nemli ama ben yine de terliyorum işte!" dedi kendi kendine konuşur gibi. Gözlüğü çıkarıp masaya koydu ve eğilip ayaklarının dibinden bir yerden bir mendil çıkarıp alnını sildi. Sonra tekrar gözlüğü burnunun üstüne yerleştirdi.

"Şimdi size kararı okuyorum, Kerem Bey, burada benim görevim, size bunu iletmek."

Niye bu kadar resmiydi ki? Siktiriboktan bir güvenlik şirketinin, bir katil ordusunun işlerine bakan bir memur sonuçta. Ne sanıyordu ki kendini? Kerem huzursuzca kımıldanmış, yumruklarını iyice sıkmıştı.

"Karar: Kesin inceleme sonuçları gelinceye kadar görev verilmesi durduruldu. Bekleme pozisyonuna alındı."

"Tam böyle yazıyor," demişti Kerem'e, yaşını bile tahmin edemediği garip yaratık. İnsan kaynakları bölge şefi ya da sorumlusu ya da hiçbir sorumluluğu olmayan, konuşabilen de bir makine. Artık ne haltsa.

"Bu adam, bu sistemdeki herşeyi yapabileceği gibi sadece

getir götür ve not al işleri de yapıyor olabilir," diye düşünürken; öteki, karikatürlere ya da eski filmlerdeki karelere benzer şekilde, okuma gözlüğünün üzerinden bakmış ve "Üzülerek belirtmem gerekirse, bu siz B sınıfına alındıktan sonra yapılan ikinci ihtarmış, Kerem Bey," diye eklemişti.

Soğukkanlı da değil. Duygusuz bir yavşaktı bu!.. Kesinlikle eski ve duygusuz bir makine... "Orada benim geçmişim, geleceğim, ailem var, sikinde değil!" demişti kendi kendine Kerem. Heryerini ter basmıştı.

Oradan atlayıp iki yumrukta o kemikli yüzü, yamuk burnu dağıtıvermenin ne kadar kolay olduğunu düşünmüş ama "Onbeş yıl önce olsa yapardım. O zaman ailem yoktu ve hiçbirşey umurumda değildi. Ama şimdi..." deyip yumruğunu, tırnakları avcuna batıracak kadar sıkmıştı.

Adam yine dümdüz ona bakıyordu. Birden yanlış birşey görüyormuş gibi kafasını salladı ve ince tel sapları dalgalanarak kulaklarına ulaşan gözlüğünü çıkarıp eline aldı. Şimdi, nasılsa eline gelmiş bir yaratık gibi gözlüğe bakıyordu.

Adamın gözlüğe bakışının ona bakışından daha anlamlı olduğunu düşündü Kerem. Ona öyle bakarken, aslında arkada beyninin küçük bir odasında ağır matematik işlemleri yapıyor gibi uzaklardaydı ama iş gözlüğe gelince, onun derdini anlamak ister gibi derinden bakıyordu merete.

Sinirli ve şaşkındı Kerem... Sözlerini toparlayıp bir konuşma yapması gerektiğini düşündü. Bu durumda birşey söylememek de küstahlık olurdu. Ayrıca adam da onun konuşmasını bekliyordu muhtemelen. Kayıt alması gerekiyor olabilirdi. Şu an için kimsenin asabını bozmadan bu işi çözmeye çalışmalıydı.

"Ben bu işi tam onsekiz yıldır yapıyorum. Dört yıldır da bu şirketteyim. Görevimin her zaman bilincinde ve sadık oldum. Orada görüyorsunuzdur. İki yıl öncesine kadar tek tük görev çıkardı. Ayda bir iki... Onlar da hedef, yer, zaman; her-

şeyin belli olduğu görevlerdi. Ki yer tespiti de bendeydi o işlerin. Tek bir hatam yoktur o dönemde. Atışlarda ikileme bile yoktur. Sonra birden haftada bire çıktı. Son bir yıldır da adım adım, önce görev, sonra da hedef sayısı çoğaldı. Ne olduysa bir haftada üç gün işe çıkar olduk. Haftada üç hedef... Karmakarışık, yer dışında hiçbirşey belli değil. Sorumluluk, karar alanı çok daha geniş. Sıkıntılı yani. Ama o üçü de çözdüm. Onlar yok tabii orada... Sadece aradaki küçücük hatalar. Buradan öyle kolay sanılıyor ama değil. Fakat ben yine oturttum sistemimi. Bu bir sistem işidir. Sizin matematik gibi. Hata kabul etmez. Sonuçta bakiyede görürsün hatayı. Fakat iş öyle de kalmadı. Artık ne olduysa, dokuz ay önce tümden değişti herşey. Şirkete tonla tanıdık tanımadık yeni eleman alındı ve herşey birden arttı, haftalık görev üçe bazen dörde, günlük hedefse ikiye çıktı. Sonra da birden üç dediler. Haftada dört gün, günde üç hedef. Kayıtlar vardır orada. Bir de iyi olanlara bakın isterseniz. Bir kere sekmedi. Bir kere... Elbette onun bile zor olduğu zamanlar oldu. Üç! Aynı anda, aynı yerde –bazen daracık bir sokakta oluyor görev– ne kadar zor biliyor musunuz? Ayrıca şehrin heryerinde böyle olunca insanlar da sakınıyor. Sonuçta bu işi bu kadar sık ve heryerde yaparsan karşı taraf da önlem alıyor. Bazen bakıyorsunuz sokakta gölge bile yok. Bomboş!.. Görev alanı da orası. E, ne yapacaksın? Ama ben hep rahatça becerdim. Tek eksik yok. Peki! Bir kere var. Ötekini kabul etmiyorum. Çok yakındaydılar. Ben yüz metre altı hedefe ateş etmiyorum. Anlaşmamda da var. Önünüzde varsa bakın. O zamandan beri de sekmedi. Tamam bir iki çevreye zarar da var ama o da mecbur. Bizim silahlar çok güçlü, kurşunlar bedenden çıkıp gidiyor. Her seferinde arkadaki malı mülkü, artık ne varsa işte, hesap etmek zor. Mermi uçlarını fazladan yumuşatıyorum ama yetmiyor bazen. Yine de girip çıkıyor. Bunu daha önce de belirttim. Silahların tekrar modifiye edilmesi şart. Ya

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da bıraksınlar kendimiz yapalım. Ona da izin yok. Şimdiyse birden 'Dört!' dediler. Karşındakiler hareket halinde hedefler ve zamanla insanlar da böyle bir anda ne yapacağını bilir hale geldi. Onları da eğitiyorlar artık. Başlarda olsa belki daha kolay olurdu. Ama şimdi daha ilk atışta herkes biryere saklanıyor. Çocuklar bile... Hem süre de kısıtlı. Aynı anda da bazı camlardan fotoğrafımızın çekildiğini biliyoruz. Birkaç arkadaşımın kimliği o yüzden açığa çıkmıştı; belki haberiniz vardır. Onları çözmek de bizim işimiz..."

Derin bir nefes aldı, kafasını çevirdi ve kendi kendine söyler gibi, "Üçüncü bölgeye gönderilen arkadaşlarımız yaşayamıyor. Sokaktakiler de tavuk değil ki, insan! Bir akılları var. Dört çok fazla... Çok fazla," dedi Kerem, nefes nefese kalmıştı. Şimdi kafasını sallayarak adama bakıyor ve dediklerinin onaylanmasını bekliyordu.

Ona dümdüz bakmaya devam ediyordu adam. Birden klavyede bir tuşa bastı ve gözlüğünü çıkarıp sapıyla tekrar uğraşmaya başlarken, "Kaydı şimdilik durdurdum Kerem Bey," dedi, ona bakmıyordu artık. "Biliyor musunuz, bütün bu rakamların öylesine sanki sırf size karşıymış gibi oluştuğunu düşünmeniz beni rahatsız etti. Hayır Kerem Bey, öyle olmuyor. Mutlaka siz de düşünmüşsünüzdür. İnsanoğlunun birlikte yaşayabilmesi için iki şey önemlidir. Bir rakamlar, iki kurallar. Hatta biraz daha ileri gitmeme müsaade edin; sadece rakamlar. Çünkü kurallar da ona göre belirlenir. Kurallar, her zaman ortalamanın fikirlerine göre oluşur – yani yine rakam esas.

Şimdi sizin konumunuza gelirsek, bütün o rakamların ardında, o bölgedeki nüfus yoğunluğundan, iş ve işsizlik oranlarından o günlerdeki doğum ve ölüm oranlarına, sayısına, üretimin kişi başına artışına, kişi başına gelir oranına, hatta o günkü dış dünyaya vereceğimiz görüntüye kadar tonla değişken var. Görüyor musunuz, imaj da bir rakam, hatta tarih de... Birçok değerli bilimadamıyla birlikte, bu algoritmanın

yaratılmasına az da olsa bizzat katkıda bulunmuş biri olarak, samimiyetle ifade etmek isterim ki, bir uygulayıcı olarak şahsen size kasteden hiçbir rakam yok. Olası sonuçlarda sizin yapacağınız hatalar da bir rakam olarak öngörüldü elbette ama bizzat Kerem Bilgin'le asla ilgili değil."

Adam sandalyesinde gerildi. Sapını düzeltmeye çalıştığı gözlüğe yine derinlemesine baktı ve tekrar itinayla burnunun üstüne yerleştirirken ona döndü, "Bizler, yani şu yeryüzünü dolduran insanlar olarak, namussuz, hilekâr, saygısız, hırsız filan olabiliriz. Bencilliğimiz yüzünden kendimizi dünyanın en önemlisi hissediyor da olabiliriz. Ama yeterince doğru girilmiş değişkenlerle oluşan bir algoritma nerdeyse tanrısal sonuçlar verir bize. Siz ve ben o sonuçları insanlara aktarıyoruz. Hepsi bu. Kişisel hiçbirşey yok."

Bir an sustu ve "Konuya belki de başka türlü yaklaşmak daha iyi mi olur acaba? Ben bilemiyorum ama bu tip işler için yaşlanmış olabilir misiniz?" dedi adam, kibar bir mesafelilik takınarak.

"Yaşlanmış..." lafı odada yankılanmış, Kerem adama hırsla bakmış, onun dudağının kıyısıyla bile olsa küçümseyen bir gülümsemesini yakalamak istemişti.

İşte ona dayanamayabilirdi.

Hayır! Hiçbir duygu yoktu o yüzde. Yeniden parlatılan gözlüklerin üzerinden ona, ilk kez, onunla gerçekten, samimiyetle ilgilenir gibi bakıyordu hatta. Ama belliydi ki yarısı kel kafasında bambaşka sorunlar da dönüp duruyordu aynı zamanda: dosya numaraları, hangisinin hangi rafta olduğu, dünkü bir dosyadaki başka anlama gelebilecek bir imla hatası ya da bilgisayardaki dosyalama – raporlama bölümünde kayıt tarihlerinin karışmaması gibi şeyler muhtemelen.

Ne yapacağını bilemiyordu Kerem. Yine kızı gelmişti aklına, sonra da karısının ona daima tereddütle bakan yüzü. En sonunda da yıllar önce onu bırakıp giden annesi... Midesinin

üzerindeki yerde o hep bildiği boşluk kendini hissettiriyor, tam olarak birşeye odaklanamıyordu.

O sıra "Kerem Bey!" diye uyarmış, aynı anda da klavyede tekrar aynı tuşa basarak kaydı açmıştı adam. "Savunmanız bu ise, şu ana kadarki konuşmayı dosyanızda kayıt altına alıyorum."

Ses sanki başka bir dünyadan geliyor gibiydi. Adam o dünyada derin bir nefes almış ve eklemişti: "Yine de belirtmek isterim ki, siz konuşurken eski savunmalarınızı okudum, genel olarak aynı gözüküyor. Ayrıca özel olarak eklemek istediğiniz yoksa, dosyayı kurula göndereceğim."

"Aslında daha çok var," dedi Kerem, birden kendine gelmiş, bu savunma lafı hoşuna gitmişti. Demek bir yol vardı hâlâ. Elbette, kendisi yetişmiş elemandı. Ne kadar yeni genç gelse de kendisi gibi birini zor bulurlardı.

"Bir kere bu odaklanma işi ve biz bir yıl önceki beş günlük ara dışında hiç tatil yapmadık. Kızım okulunda güvende değil. Bu, kafama takılıyor. Bir üst okula aldırmak istiyorum ama B sınıfa inince kazandığım, benim bölgeye anca yeter oldu. Evet, az kazanmıyoruz normal vatandaşlara göre ama biliyorsunuz ikinci bölge çok pahalı. Böyle bir maaşla bile zorlandığımız oluyor. Bunlar beni rahat bırakmıyor."

"Bunları da kayıt altına aldım ama hiçbiri benim işim değil maalesef," dedi adam. Tekrar gözlerine baktı adamın ve ilk kez başka bir ışık gördü, o kısık, zor ulaşılan gözlerde. Sanki bu duruma bir parça üzülmüş ve acımıştı Kerem'e.

Bunu gördü ve hemen sustu Kerem. Duruşunu düzeltti. Dik bakmaya başladı. Ona acınılmasını hiç sevmezdi.

Yanılmış, birden ortaya fazla zayıflık dökmüş, az önceki belli belirsiz umudu yokolmuştu.

"Bizi üçüncü bölgeye gönderme filan olmaz herhalde, değil mi? Sonuçta çok bir hata değil, normal, teknik şeyler," dedi, duruşunu ve dik bakışını bozmadan, hatta hafifçe sert.

Rakamların efendisi, insan kaynakları sorumlusu, not almaya başlayacak gibiydi ki durdu, kafasını kaldırdı, gözlüğü yine çıkardı ve keskin nişancıya baktı.

En baştaki mesafelilikten başka birşey yoktu bu bakışlarda. O acıma anı, o birbirlerine en yaklaştıkları durum gelmiş geçmiş, ikisi de kabuklarına dönmüş, görev başlamıştı.

"O da benim işim değil maalesef Kerem Bey," dedi adam ve tekrar gözlüğünü eline aldı. Ciddiyetle eğildi ve iki parmağı arasına sıkıştırdığı gözlüğün sapını az daha düzeltmek için sağa sola oynattı. Kafasını salladı, olmuyordu. Telin düzeleceğinden umudu kesmişti ama buna kızmış da gözükmüyordu. Camlarını az önceki gibi mendiliyle sildiği gözlüğü tekrar burnunun üzerine yerleştirdi. Sonra da otomatik bir hareketle yana döndü ve oradaki dosyalardan birini çekip göz gezdirmeye başladı.

Kerem öyle kalakalmıştı. Adamın hareketlerini izliyordu boş boş. Odadaki en gereksiz ve fazla olan oydu o anda. Sanki herşey sessiz bir bombayla parça parça olmuş gibi etrafa dağılıyordu.

Duvarda, bir dağ manzarasını gösteren küçük resim, ülkeyi yöneten iki şefin, yan yana asılı portrelerinin yanında manasız halde duruyor; tepede, beyaz karışık bir prizmaya sokulmuş lamba, kıpırdaşan floresan bir ışıkla sanki lambanın plastik kanatlarını tekinsizce oynatıyor; siyah, imitasyon deri kaplı masada adamın elindeki hariç, üstüste konmuş birkaç mavi sırtlı plastik dosya yere devrilecek gibi duruyordu. Sonra şu, açıkça bir duvar oluşturan koca bilgisayar ekranıyla omuz temas aralığında yerleşmiş, içinde ayrı renkte sivri kapaklı tükenmezkalemler olan iki ayrı kalemlik ve masanın öteki köşesinde, niye bu odada olduğu belli olmayan, gülümseyen kedi kafalı bir başka kutu ile içinde her biri özenle, fazladan sivriltilmiş kurşunkalemler...

Parlak çelikten, kâse kafalı masa lambasının ışığı, adamın manikürü taze tırnaklarını ve çizgilerin en derinliklerine ka-

dar temizlenmiş elini aydınlatıyor, masanın altında ise prize ulaşan ve ulaşmayan birkaç kablo uzantısı cılız bir yılan ailesi gibi, içiçe girmiş, hareket etmeye hazır bekliyordu.

Gözlerini yumdu Kerem. Ter içinde kalmıştı ve üşüyor gibi titriyordu. Kendini odanın baskısından kurtarıp olası gelecekleri kestirmeye çalışıyordu. Kendisi başka yere gidiyor, çocukları bir yere bırakıyor, sonra onları da alıyor filan. Hayır! Hiçbirinde bir umut yoktu. Bu türden parça parça yaşanacak zaman değildi. Onları o şekilde koruyamazdı. Kim bilir neler olurdu? Kararını verdi. Bu durumu korumaya çalışmalıydı.

"Ne zaman belli olur?" diyecek oldu, sinirden çatallaşmış sesi bütün binada ve kendi vücudunda çınlıyor gibi gelmişti.

"Sanırım evinize gitmeli ve kuruldan çıkacak kararı beklemelisiniz," dedi, duygusuz yavşak. Terden buğulanmış kafasını iyice ekrana gömmüş, onu çoktan yok sayıyordu.

"Çıkarken sekreter dijital imzanızı alacak, atlamayın lütfen! İyi günler!"

Kapıdan çıkıp elini şişman kadının önündeki küçük ekrana uzatırken; bu yolla bir çözüm bulamayacağını anlamıştı.

Eve gitmiş, karısıyla hiç konuşmadan biraz viski içmiş ve yeterince güçlü hissedince de onu bu işe öneren eski komutanını aramıştı. Ona durumu anlatmış; o da sıkıntıyla ve üzerine birkaç kez "son kez olmak üzere," diyerek ona tekrar görev verilmesini sağlamıştı. Yine de bu durum sicilinde gözükecek, en az iki aylığı kesilecek, zam alamayacak ve kötü işlere verilecekti. Buna birşey yapamazdı. Sonuçlar bir süre için uygulanmayabilir ama sicil hep kalırdı.

13 Mayıs Cuma
17.00

"Bir sınır var! Kurbanın kendini avcıya verdiği, birbirlerine dönüştükleri bir an."

I

Tüfeğin üzerinde kendini gerdi ve dürbüne tekrar gözünü dayadı. Güneş sağda üstteydi, az önceki gibi bazen camlardan parça parça yansısa da direkt gözünü almazdı. Kafasını kaldırdı. Ne yapsa kendini işe veremiyordu. Yok! Böyle sürmeyecek, elinden geleni yapacak, herşeyi tekrar düzene koyacaktı. Ona güvenenleri hayal kırıklığına uğratamazdı.

Önce bugünkü boktan işi bitirmeliydi. Tekrar tüfeğin ayar tamburasına dokundu. Gözlerini sıktı açtı. Bedenini parça parça hissetti. Nefes alışını izledi. Alırken dörde kadar saydı ve sekiz kerede yavaş yavaş verdi. Boş ve pürüzsüz duvarın genişleyip bütün ruhunu kaplamasını bekledi. Bir nefes sayımı daha... Bir daha... Sakinleşmişti sanki. Sabahtan beri içini kemiren şüpheli duyguyu ezemese de "İyiyim iyiyim!" dedi kendine ve gözünü yoldan ayırmadan sol eliyle bu kez kafasına iki şaplak vurdu başka bir çocuğu sever gibi.

Dürbünü sokağın boş duvarlarında, kapı kenarlarında, mazgal boşluklarında öylesine gezdirirken, bir sıralama yaptı kafasında. İlk iş, bu akşam karısıyla ciddi bir konuşma yapmalıydı. Bu işe şimdi el koymazsa, bir kere, sadece bir kere bir halt oldu mu, bir daha zor geri döndürürlerdi. Çocuk meselesi hatunun gevşekliğine bırakılacak konu değildi.

"Karar al ve uygula!.. Yoksa boşluk büyür ve seni de içine alır."

Saatine baktı. Tamamdı. "Eh! Hadi bakalım, vakit geldi! Bitirelim şu işi," dedi ve derin, kendince anlamlı bir nefes daha aldı. Bu nefesi, işe odaklamaktan çok, –çünkü o kadar da ciddiyet gerektiren bir bok değildi bu iş– kafasını kurcalayan, hayatıyla ilgili şeylerin ağırlığını azaltmak için almıştı. Şimdi daha sağlamdı. Gözünü dürbünden ayırmadan sol eliyle göğsünün yakınında bir yere bastı, "1-6 hazır!" dedi ve yanağını dedikleri gibi tüfeğe kaynakladı.

Dürbünün merkez taksimat çizgileri rasgele insanları hedefine alırken, kulağı gelecek komutu bekliyor, hedefin uzaklığına göre bazen hafifçe ayarlara dokunuyordu.

Bu, hedefe kilitlendikten sonraki ateş emrini bekleme anı, önceki yani o noktaya kadarki hazırlık zamanından ya da hedefin gözükmesini beklemekten farklıydı. Dürbüne kilitlenmiş hedef, orada kendi başına hayatına devam ettiğini düşünse de canı, aslında ona bakan ve parmağı o tetikte gergin duran adama aitti. Bu onu hem çıldırtıyor hem de fazlasıyla hoşuna gidiyordu. O her saniye uzayan gerginlik, baskı onu heyecanlandırıyor, elindeki tüfeğin ucundan hedefin tam canına uzanan, net ve yıkıcı gücü, kendi gücünü hissediyordu. Bu vakti, hedefe daha da derinlemesine yoğunlaşmakla geçiriyor; kendini, karşısında ondan, yani canını alacak güçten habersiz, kendi hayatının içinde akan hedefin nefes alışlarına uydurmaya çalışıyor, sanki aynı anda o da olmak istiyordu. Yaşayan da olmak yaşamı alan da... Kurban da olmak avcı da...

Evet, bunu ilk katıldığı savaşta ilk atışların şoku geçtikten sonraki uykusuz gecelerde çok düşünmüş ve heyecanla "Bir sınır var!" demişti kendi kendine, "İkisinin de aynı olduğu, birbirini tam olarak tanıdığı bir yer, kurbanın kendini avcıya verdiği, birbirlerine dönüştükleri bir an."

Yine o savaşta bir gece, operasyon sonrası geri dönülmüş, geçici karargâhtaki çadırda hem silahlarını temizleyip bakımlarını yapıyor hem de öteki timlerden nişancılarla lak lak ediyorlardı. Birkaç timden asker vardı yerlere oturmuş uğraşan... Yapılacak mavralar bitip de bir sessizlik anı oluşunca, bunu konuşmak istemiş, "Bence," demişti bir acemi heyecanıyla, "av anında, hani tam o andasın ve ikinizin de kurtuluşu yok ya, o andan bahsediyorum. Sen tetiği çekeceksin ve o da tam orasından vurulacak. Ne emir ne de başka bir şey düşünecek durum yoktur hani. İşte o an, avcı hedefiyle o kadar içiçe geçiyor ki aynı zamanda hedef de o oluyor gibi geliyor. Bütün dünya dışarıda kalıyor bir an. Sadece sen ve o. Av ve avcı... Size de oluyor mu? Başka türlü hissediyorsun o zaman. Sanki gerçek av, gerçek atış o gibi. Öteki pat kütler hep boş... Yani, avının az sonra ne yapacağını, ne yapmayacağını öyle biliyorsun ki o an; istesen onun ağzından konuşursun rahatça, elini onun gibi kaldırır, öyle güler, öyle bakarsın. Sen sen, o o değildir! Yaşam da ölüm de elinde... O anın içinde. İkisi de sen!!.." Sözünü bitirdiğinde kendi konuştuklarından heyecanlanıp gözleri büyümüştü.

O sırada etraftakilerden biri onu küçümsemek için "Hassiktir lan! Dünkü çocuk!.." dese de ortalıktaki sessizlikten iyi konuştuğunu anlamıştı.

O zaman paralı asker timinden biri "Haklısın!" demişti. Ufak tefek, güçlü ama sessiz biriydi. Özel baskın timinden, İbrahim'di lakabı. Kimsenin gerçek adı olmazdı o timlerde.

"İyi andır o dediğin... Ama biliyor musun? Asıl ayrılışı izlemen gerek," diye devam etmişti İbrahim, kafasını silahından kaldırmadan. "Tabii öyle uzakta filan değil, yakında hatta yanıbaşında olman ve gözlerine bakman gerek kurbanın. Birden sanki zaman donar. Herşey donar etrafta. Ben de senin gibi ilkinde çok şaşırmıştım. Sanki o bedenden çıkıp yukarılara gitmiyordu, içeri en derine çekiliyordu ruh ya da

can, neyse işte. Artık senin nereyi deşsen bir donmuşluktan başka bir şey göremeyeceğin kadar içeri. Sana bakar ve sanki diyeceği birşey vardır o an ve belki biraz sarssan o geriye, en derin kuyuya çekilen ruh öne gelecek, o göz tekrar canlanacak, o sözü sana söyleyecek gibidir. Ama dokunmazsın. O canı giden hareketsiz bedenin orada aranızda durmasını, o donmuş zamanın geçip senin zamanının tekrar işlemesini beklersin."

Hepsinin kanı çekilmişti sanki. İşi hergün adam öldürmek olan onca adam, bu eski ve usta cellat karşısında susakalmışlardı.

"Yok!" demişti gece, uyku tulumunda kımıldanırken, o kadar yakınında olmak istemezdi ölümün. Onun uzaktan ve biraz da şeklen olmasını yeğlerdi. Kesinlikle istemiyordu bunu. Korkuyor muydu? Belki... Ama o asıl biraz öncesini, avın az sonra ne yapacağını bildiği, nefeslerinin aynılaştığı, birbirlerine teslim oldukları anı seviyordu. O nefesi kesen, kendi dokunduğu tetik olsa da; o dokunmadan hemen önceki an büyüleyiciydi. Her zaman olmuyordu elbette. Hele şimdi hiç olmuyordu. O halin olması için bir çeşit eşitlik gerekiyordu yine de. Avın, sanki onu hissettiği ya da gördüğü ve kaçabileceği veya teslim olacağı bir an olmalıydı. Aslında artık ikisine de değil, ikisini de yakalayan kadere ait bir an...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

II

Silkindi. İçi karmakarışıktı. Olmayacak şeyler aklına geliyor ve iş, siktiminin işi bugün bir türlü başlayamıyor, bitemiyordu. Dakikalar geçse de herhangi bir cevap gelmemişti merkezden. Bu kadar sürmezdi normalde... Duyulmadığını düşündü. Tekrar saate baktı. Doğruydu: 17.02. Tekrar "1-6 hazır!" demek zorunda hissetti kendini.

Ancak bir süre sonra "Anlaşıldı 1-6... Konumunu koru!.." diye bir karşılık verdi, buyurgan ve soğuk bir ses.

Tamamdı. Demek duyulmuştu. Tatsızlığı geçmese de sorun olmadığı belliydi. Bu soğuk komutlara alışkındı. İşin gereğiydi bu. Bugün biraz gecikse de sonuçta komut gelir ve o da işini yapardı. Göğsünü tekrar taze havayla şişirdi ve caddeyi tekrar taradı, dürbünün hedefi işaretleyen camından...

En açığa düşmüşlerden bir ikisini kenara ayırıp daha zor olabilecek hedefleri gözlemeye başlamıştı. Karşıdaki marketten korkarak çıkanlar, kendilerini hızla hemen kapının yanından başlayıp arkadaki otoparka kadar giden insan boyunda duvarın arkasına atıyorlardı. O noktada o hızlı hareketleri sırasında onları avlayabilirdi tabii. Ama dışarıdaki ilk sesi duyup içerde de kalabilirlerdi. Kapılar otomatik kilitleniyordu zaten.

Soldaki kaldırımda küçük kırtasiye dükkânındaki iki kişiyi saymazsak kimse yok gibiydi. Onun hemen yanında, yola paralel, dijital panoda "SABIR!.. Çünkü ancak sabırla aşabiliriz zorlukları. GELECEK BİZİM!" yazıyordu.

Kendi kendine tekrar etti: "Gelecek bizim!" Sesi, kulaklık yüzünden içinden yankılandı.

Az önce marketten çıkan kadın, bir eliyle bir torbayı, ötekiyle çocuğunu çekiştiriyordu hâlâ... 118,9 metre... Çocuğun aklı, içeride birşeyde kalmış olmalıydı ki direniyordu kadına... Kadın da onu sürüklemeye çalışıyordu zorla. Elinde olmadan gülümsedi onlara... Günün ilk gülümsemesi... Yok!.. Bugün onlara dokunmayacaktı.

Tam o anda "1-6!" diyen sesi duydu beyninin içinde.

"1-6 hazır!" dedi, tekrar. Sakindi ama kasları gerilmişti.

"Hedef açık, görev sayısı altı!" dedi ses.

"Altı mı? Nasıl olur? Kimse yok ortada."

"Görev sayısı altı!" diye tekrarladı ses, "Komut tekrarı!" diye de ekledi aynı ruhsuzlukla.

O da "Anlaşıldı! Görev sayısı: Altı!!!" dedi kızgınlıkla.

"Kamera kapanma otuz saniye, hedef açık!" dedi ses yine ve hat kesildi.

"Siktirin!" dedi kendi kendine fakat başka birşey düşünecek zamanı yoktu. İşine dönmeliydi. Saate baktı. 17:03:08. Saymaya başladı.

Sokağı izleyen kameralar birazdan kapanacak ve tam 3 dakika süreyle kapalı kalacaktı. Buna toparlanma ve binadan kaçış, hatta bölgeden uzaklaşma dahildi.

Silahın ucunu duvar kıyısından yürüyen insanlara tuttu. Eliyle ayar tamburuna hafifçe dokundu.

"...yirmi-iki, yirmi-üç, yirmi-dört, yirmi-beş, yirmi-altı..."

İşaretparmağını tetik korkuluğu içine geçirdi. Tetiği hissetti. Elini yumuşattı. Dipçiği, omzunu ve kundağa dayanan yanağını hissetti. Derin bir nefes aldı. Nefesin bir kısmını yavaşça bıraktı. Bekledi. Ve ateş etti.

Az önce duvara tutunup soluklanan yaşlı adam henüz bir adım atmıştı ki alnında siyah, derin ve karanlık bir üçüncü göz belirdi. Yaşlı bedeni geriye doğru büküldü, hafifçe hava-

lanır gibi oldu ve sırtüstü yere düştü. Karanlık göz, siyah bir sıvıyla dolmuştu bile.

Kafasından vurulan yaşlı adam, sokağa düşer düşmez, çığlıklar içinde kaçışma başlamıştı. Adamcağızın kafası, yaşlılığından öne eğik olsa da alnını tam tutturmuştu. Net bir atıştı. İşte şimdi acele etmesi gerekiyordu. Çok uzun zaman önce, ilk atış hariç, bir seçme yapmaması gerektiğine karar vermişti.

Hedefe biri kesin düşer düşmez onu vuruyordu.

Hemen yaşlı adamın düştüğü yerde, iki adım gerideki kadın gözüktü dürbünde. 142,43 metre. Orta yaşlı, kumral bir kadın... Market torbasını tutan eli gevşemiş, aniden yükselerek önüne düşen yaşlı adama bakmaktan kendini alamayan kadını tanıdı. Az önce ürküp mağazaya girendi. Beklemedi. Önce boynundan, hızlı bir ikinci atışla da kalbinin olduğu yerden vurdu. Kadın hafifçe sallandı, dizlerinin üzerine düştü. Sonra da tıpkı elindeki market torbası gibi bütün bedeni gevşedi ve olduğu yere yığıldı. Torbadan saçılan meyveler sağa sola yuvarlanmaya başlamıştı.

Yüzü gerildi. İkilemiş olmak canını sıkmıştı. Bugün bir terslik olduğu çok belliydi. İnce ayar yapmasa bile böyle bir hedefte ikinciye gerek duyduğunu hatırlamıyordu yıllardır. Yok! Altı çok fazlaydı. İşte! Herkes bir yere saklanıyordu bile. İşin hem maksimum 30 saniyede bitirilmesi, hem de vurulanın kesinlikle yaralı bırakılmaması gerekiyordu. Bunlar genel kurallardı. Ekstralar hariç.

Kadınla fazla ilgilenmeden ileride, açmaları için marketin cam kapısını yumruklayan adam düştü hedefe. 318,20 metre. Hiç beklemeden ve işi garantiye almak için art arda iki atış yaptı. Adamın gövdesi, sırtının sol yanından gelip göğsünün ortasını bulan ilk büyük darbeyle sarsılmış, elleri ayakları başka yönlere doğru savrulmuştu. Yere düşmeden, son gücüyle parmaklarını cam kapının tutamağına geçirmeye ça-

lışacak gücü bulsa da ikinci bir kurşun kulağının az üstünden kafatasına girmiş ve alnının kenarından çıkıp önündeki kapının büyük camını parçalamıştı, o sırada onun da eli çözülmüş, bedeni yana doğru kaymış, kapının önüne yüzüstü kapaklanmıştı.

Heryerden çığlıklar yükseliyordu.

İşte! Tam o keltoşa dediği gibi, ne kadar yumuşak başlı mermi kullansa, hatta iyice törpülese de mesafe bu olunca, delip geçiyordu bedeni.

Adamın şaşkın ve dehşetle bakan yüzü, yerde yamulmuştu. Eli, camı kırılan kapının çerçevesine takılmış, ağzı birşey söylemek ister gibi açıktı ve heryerinden akan kan, hızla kaldırıma yayılıp kendine küçük derecikler oluşturuyordu.

"Siktir!" diye küfretti Kerem. Şimdi hem ihtar yiyecek hem de camın parasını onun maaşından keseceklerdi. Belliydi, bugün belki de en boktan gündü hayatında. O kadar vakti varken doğru dürüst ayırmamıştı bile hedefleri. Oyalanmıştı öyle.

Ama şimdi duraksama zamanı değildi. İnsanların kimi kaçışmış, kimi de bir yerlere saklanmıştı.

Dürbünü bütün sokakta gezdirdi. Kimse açık bir hedef halinde değildi.

"Siktir siktir siktir!" dedi. "Altı – olacak iş değil."

Tekrar tüm sokağı baştan sona taradı dürbünle.

Çok hızlı olmalıydı. Sayıyı bulamasa da iş uzamamalı, kimliği ortaya çıkmamalıydı. Nedense son zamanlarda en çok bundan korkuyordu. Şu an kapalı gibi gözüken pencerelerden birinden fotoğrafı çekilirse ayvayı yerdi mesela.

Kimliği ortaya çıkan, herşeyiyle mahvoluyordu çünkü. Hemen ailesiyle birlikte bir gecede toparlanıp üçüncü bölgede bir yere yerleştiriliyorlar ve tüm ilişki kesiliyordu. Eline sadece fazladan bir maaş veriliyor, bir daha da asla görüşülmüyor, herhangi bir ödeme yapılmıyordu. Ama asıl zor olan pa-

rasızlık değildi. Karşıdakilerin haberleşmeleri yüzünden kısa zamanda, taşındıkları yerde de herkes onları tanıyor ve yüzlerine söylenecek kadar, açıkça istenmiyorlardı. İş, bununla da bitmiyor, keskin nişancı, birilerinin her an intikam alacağını düşünerek gece gündüz uyuyamıyor, çocuğunu okula gönderemiyor, çoğunlukla da sonunda, ailesini olsun korumak için intihar ediyordu.

Bunu biliyordu. Çünkü ekipten bir arkadaşının başına aynen bunlar gelmişti. Genç biriydi. Üçüncü bölgeye bir gecede ailecek bırakıldıktan sonra sadece on gün dayanabilmişti çocuk. Sonunda bir bıçakla bileklerini keserek intihar etmişti – bir ara sokakta.

Tabii iş intiharla da bitmiyordu. Bu yokolma, aile için kısmi bir koruma sağlasa da, onları, bir zamanlar kendisinin de içlerinde olduğu keskin nişancıların tesadüfi kurşunlarından korumuyordu. Geçim sıkıntısı ayrıydı. Eski iş arkadaşlarının kimseye belli etmeden yaptıkları yardımlar asla yeterli olamıyor, zaten bu yardımlar da uzun sürmüyordu.

Aile, kısa zamanda dağılıyor, çocuğu olan onu bir tanıdığına bırakıp kendisi iş bulmak için sokaklara düşüyordu. Kimi gayret edip başka bir şehre göçmeye çalışsa da, kocanın ünü arkalarından geliyor, kimse iş vermek istemiyor, hayatları bir daha asla tam toparlanamıyordu. Aslında başlarda böyle değildi. Geride kalanlar için şirketlerin sosyal olanakları vardı. Şirket içinde yer bulunur, bazen yeni bir kimlik bile verilirdi. Şirket içinde evlilikler de yaygındı ve bu çözüm de bir süre koruyordu aileyi.

Fakat yeni hükümetle birlikte katmerlenen pazarda şişen şirketler, hem inanılmaz büyümüş hem de bu türden işleri daha gizli, daha organize departmanlara çekmek zorunda kalmışlardı. Kabuk değişmiş, şirket içi görüşmeler azaltılmış, onun gibi olan tetikçilerin şirkete gelmeleri tümüyle yasaklanmış, ilişki tümüyle yeraltına çekilmiş, dolayısıyla yal-

nızlık büyümüştü. O devasa şirketler görünürde sadece güvenlik ve sigorta şirketiydiler artık.

Dürbünü hırsla tekrar gezdirdi cadde boyunca. Evet! Sağa ayrılan sokağın köşesinden uzanan meraklı kafayı yakalamıştı, ayar tamburasına dokundu, 209,6 metre... Tek el ateş etti. Kafa bir an sarsıldı, uzun saçları yavaş çekimde gibi dalgalandı ve olduğu gibi yola düştü genç adam. Vücudunun yarısı gözüküyor, yamulmuş yüzünde gözleri boş ve şaşkın, hiçbirşey anlamadan sokağın derinlerine bakıyordu.

Caddenin solunda, küçük top ağacın 2 metre ötesinde caddeye paralel, gri renkli bir elektrik panosu vardı. 127,40 metre... Onun arkasına biri saklanmıştı. Ayağını saklamayı becerememiş biri... Az önce kırtasiyede gördüklerinden biri olmalıydı. "O ayağı vurursam ortaya çıkar," diye düşündü. Vurdu.

Genç bir çığlık tüm caddede yankılandı. Fakat Kerem'in beklediği olmamış, vurulan saklandığı yerden çıkmamış, acı ve panikle kendini caddeye atmamıştı. Hatta vurulan ayağını bile içeri çekmişti şimdi. Yeniyetme bir delikanlı olmalıydı. Orada, ağlayarak çığlıklar içinde, "Lütfen! Lütfen!" diyor ama kımıldamıyordu.

Saatine baktı keskin nişancı, "Anasını avradını sikiim," dedi. Nerdeyse bir dakikayı geçmek üzereydi. Tekrar caddeye döndü. Az önce marketten çıkan kadın ve çocuk, bedenlerini duvara yapıştırmış duruyorlardı. 113,74 metre... Kadının yere bıraktığı, belki de atıverdiği torbadaki sebzeler ve paketler ortalığa dağılmıştı. Çocuğunu arkasına almış, ikisi birden duvara sımsıkı yapışmışlardı. Onlara uzun uzun baktı keskin nişancı. İşin başında verdiği kararlara hep uyar, bazılarını ne olursa olsun hep sakınırdı. O onların şansı olurdu o gün. Derin bir nefes aldı. Kadının korku ve endişeyle gerilmiş yüzüne baktı. Nefes bile almıyordu kadın. Evet! Kurallarına uymalı ve onları öyle bırakıp artık kendi başına gelecekleere razı olmalıydı. Zaten birgün oluverecek olanlara. Doğru

dürüst bir erkek gibi buna katlanmalıydı. Düşünmek bile gereksizdi.

O çocuk annesini yaşamalıydı biraz daha. Onlara biraz da dalarak baktı. "Biraz daha." Neydi ki bu? Biraz daha, hep biraz daha yaşamak! Biraz daha torba taşımak! Biraz daha sürdürmek! Eli seyiriyor gibi geldi bir an. Giderek çöküyordu işte. Bizzat bitiyordu. Kafası karışmış, eli bile titriyordu. Son yakındı. Tekrar nefes aldı. Gözünü sımsıkı kapayıp açtı. Kendini gevşetmeye çalıştı. Başka alanlara baktı. Yok! Kimse yoktu; bağırıp duran çocuktan başka. Marketin arkasında park yolunda bir gölgenin kımıldamasından bir hedef olduğunu düşünüp ateş etti. Ama hayır! Boşa atmıştı. "Yok!" dedi kendi kendine yenilgiyi kabullenmiş olarak, "Bugünü daha fazla zorlamanın gereği yok. Kaderine razı ol!"

Namluyu son kez sağa sola gezdirdi. Saatine baktı. Vakit çoktan geçmişti. Ayağından vurulan çocuk, lütfen demeyi bırakmış, yüksek sesle ağlama inleme arası bir ses çıkarıyordu. Toparlanmalıydı. Ama içinden toparlanmak, kalkıp gitmek de gelmiyordu. Kızgındı ve ne yapması gerektiğine karar veremiyor, görev yerini bir türlü terk edemiyordu. Tekrar kadını ve çocuğu gördü dürbünde. Kadın birşeyler diyor olmalıydı. Ağzı oynuyordu çünkü. "Herhalde çocuğuyla konuşuyor, onu sakinleştirmeye çalışıyor," dedi Kerem, kendi kendine. "Geçti! Geçti!" diyordur, diye düşündü. "Şimdi eve gideceğiz ve senin sevdiğin filmi izleyeceğiz, hatta yarın sana marketten o oyuncağı da alırız."

Sıkıntıyla gülümsedi keskin nişancı ve birden tek el ateş etti.

Kurşun kadının sol kaşının hemen üstünden girmiş, kulağının arkasında bir noktadan çıkıp birkaç saç teliyle birlikte sarı duvarın sıvasına saplanmıştı. Kadın sadece "Ayy!" diyebilmiş, onu ayakta tutan gücü birden alınan hafif kilolu bedeni, boşlukta kısa süre dalgalanmış, sonunda direne-

memiş, bir eliyle sıkıca tuttuğu çocukla birlikte, olduğu yere yığılmıştı.

Durdu keskin nişancı. Sessiz ve duygusuzdu herşey.

Sokakta çocuğun "Annee!" diye bağırmaları, ayağından vurduğu gencin sesli ağlamalarına karışıyordu şimdi.

Şapkayı yüzüne iyice indirdi, eğilerek geri çekildi, toparlanmaya başladı.

Sinirli hareketlerle silahı dağıttı, çantaya yerleştirdi. Herşeyi eğilerek yapıyordu. Otomatik ve profesyonel hareketlerle toparlansa da artık bir sınırı geçtiğini, kendi ruhunu koruyacak hiçbir nedeninin kalmadığını biliyordu.

Çantayı toparlamıştı. Etrafa baktı. Kutuları iteledi. Kapıyı tutan paslı, açılır masayı alıp eski yerine götürdü.

Ardına son kez baktı. Profesyonel gözüyle herşeyi gözden geçirdi. "Temiz!" dedi kendi kendine, sanki amire cevap verir gibi.

Aşağı inebilirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13 Mayıs Cuma
16.35

"Hayat bir hayal kırıklığı mıdır?"

I

"Hayat tam bir hayal kırıklığı, değil mi, Hıfzı Bey?"

Muzip bir gülümseme yayıldı yaşlı adamın, kırışık ve sarkık yüzüne, "Mm, evet!" dedi, kafasını sallayıp, "Özellikle senin yaşlarda fena hissediyor insan."

"Peki, sonra ne oluyor ki?" diye meraklandı genç olan.

"Hayal kurmayı bırakıyorsun evladım," dedi Hıfzı Bey ve ayağa kalkmak için koltuğun kolçağını bütün gücüyle tuttu. Elin üstünü kaplayan, inceli kalınlı yeşil damar haritası iyice şişti, benekli deri gerildi.

Karşısındaki genç adamın, saygı dolu ve telaşlı "Durun lütfen! Bana söylesenize, ben yaparım," demesini dinlemedi. Zorlanarak kalktı, canı çıkmış deri terliklerini sürüyerek, titrek adımlarla, hedefine, yani kısa, ahşap bir tezgâhla salondan ayrılan mutfağa ulaştı. Sümük ve benzeri şeyler dolu, uzun kıllarla kaplı burnundan hırıltılı sesler çıkararak, buzdolabını açtı, eğildi, kafasını içine uzattı.

Az sonra başka sesler de çıktı oralardan ve "Bana bak! Teorinde haklısın galiba Semih," dedi sıkıntıyla... "Dolapta bira var sanıyordum. Ama yok! *Patet!* Yani apaçık belli ki, hayat koca bir hayal kırıklığı!.."

"Ne dediniz?" dedi, salonda oturan genç adam. Yaşlı adamın sesi buzdolabının içinde boğulmuş, birşey anlaşılmamıştı.

Az sonra, oflayarak, elinde şişeyle doğruldu Hıfzı Bey; gururla gülümsüyordu bu kez.

"Ama zafer, sabırlı olanındır! Marulların arasına saklanmış kerata!"

"Kapının arkasında, yerde de gördüm birkaç tane sanırım," dedi, durumu anlayan genç.

Duymamış gibiydi yaşlı adam ya da umursamamıştı. Oflamaya devam ederek barın üzerindeki açacağa uzandı, şişeyi açtı, hırıltılar, ağır nefesler çıkarmaya devam ederek, salona geçti. Pencerenin yanındaki, oturma ve tutma yerleri erimiş, öteki kısımları da rengini yitirerek solmuş berjer koltuğa, büyük bir ses çıkararak oturdu.

Bir süre, karşısındaki genç adama yorgun yorgun baktı; sonra yan sehpada, bir önceki maceranın köpük kalıntılarını koruyan, büyük, boş bardağa uzandı. Ve onu büyük bir dikkatle, köpüğü, tam taşma sınırında duracak gibi birayla doldurdu. Yaptığı işten memnundu. Bardağı kavradı, derin bir nefes aldı, verdi ve o nefesin boşluğuna altın rengi sıvıdan dalga dalga vakumladı.

Uzun zamandır görüşmediği genç adam, karşısında aynı tip bir koltukta oturmuş, elindeki telefonla birşeyler yapıyordu. Yaşlı adam yerine yerleşince, gülümsedi, telefona son kez baktı ve yandaki sehpanın üzerine bıraktı.

"Ne kadar yaşlandı," diye düşündü Semih, "Bir yandan da ben onu yıllar önce tanıdığımda da çok farklı değildi sanki. Onbeş yılı geçti. Hep aynı hal, yüz... Yo, o zalim gözler kurudu ve daha derine kaçtı. Bu belli... Yaşlılığın susuz, acılı ve umarsız bakışı yerleşti içine. Işığın sönmesi dedikleri bu mu acaba? Ama acımasızca insanın içine bakıyor hâlâ... Sert, derin ve kaçınılmaz."

"Herşey daha da kötü diyorsun yani! O hep öyle oluyor gibi geliyor insana ama bu kez haklısın galiba. Beni bilirsin, dışarı çıktığım yok. Hiçbir zaman da sevmedim. Burada böyle, bu da-

ğınık evde yaşamaktan hoşlandım. Televizyon filan zaten seyretmem ama seyretsen ne olacak – dediğin gibi. Eve gelen temizlikçi kadın dırdırlanıyor, ondan alıyorum haberleri, ayda bir de benim gibi yaşlı arkadaşlardan biri uğrarsa uğruyor. Sokaklarda hergün daha fazla insan öldürülüyor, onu biliyorum. O akıl veren BAND'ın işleri bunlar. İyice azıttılar. Son yıllarda tanıdığım, duyduğum herkes orada. Hele akademik bir ödül aldın mı iş garanti. Belki hatırlarsın, Sami Akduran diye felsefeci bir arkadaşım vardı. Ben üniversiteyi bırakınca o dekan olduydu. O da onlarla... Gelecek planları, kurgular, senaryolar yazıyorlarmış. Bütün bakanlıklara, kurumlara projeler yapmalar, akıl vermeler filan. Aradım Sami'yi, ulaşamadım. Okulu bırakmış, başka yerlere taşınmışlar, üstelemedim ben de... Küfredecektim zaten. Hepsinin özel korumaları varmış. Gençken birlikte dünyayı değiştirmeyi konuştuğumuz adamlardan biri... Peh! Şimdi bu toplama kampını nasıl sonsuza kadar yürütürüz planları yapıyordur pezevenk. Sorsan mutlaka savunması vardır, para pul için yapmıyordur. Herşey yönetilebilir olmalıymış. Bak bak!.."

Birasından derin bir yudum daha aldı Hıfzı Bey ve sinirle ekledi, "Tabii bir taraftan da değiştiriyorlar, görüldüğü gibi. Neyse evladım, bu işler uzar, tarih bulana bulana akar gider. Yani sen, üstüne üstlük bu kara zamanlarda, bir de tuttun sevgilinden ayrıldın," dedi Semih'e bakıp; sağa sola ve yukarıya, kendi başlarına tekinsiz uçlar vermiş beyazlı grili bıyıkları köpük içinde kalmıştı.

"Ee, sonra ne oldu? Ne yaptın? Anlat bakayım," dedi yaşlı adam, onun beklemediği bir ilgiyle.

Şaşırmıştı Semih. Geldiğinden beri şaşkındı zaten; bu kez biraz daha ciddiyetle baktı hocasına, "Bugün, başka, hiç tanımadığım bir enerjisi var, birşey mi oldu acaba?" diye düşündü ve elini "Boşverin," der gibi salladı. "Dediğiniz gibi, genç işi hayal kırıklıkları işte! Zaten kadınlar en büyük hayal kırıklıklarımız galiba. Biz de onların olsa gerek – değil mi?

Evet, uzun zamandır birlikteydik biliyorsunuz. Seviyordum da sanırım. Ama yapamadım, beceremedim. Beni biliyorsunuz, hemen karar veremiyorum, yapamıyorum bazı şeyleri... Geçer tabii. Ayrıca boşverin beni şimdi! Kafanızı şişirdim gelir gelmez, dert yokmuş gibi. Biraz pişmanım ama içimi bir tek size dökebiliyorum. İyi ki geldim. Siz de olmasanız... Asıl, siz nasılsınız? Ziyaretinize gelemedim epeydir ama çok iyisiniz maşallah!.. Bir yere gitmeden elli kere düşünüyor insan. İş de canıma okuyordu. Neyse bitti."

"N'oldu? İşi de mi bıraktın?"

"Evet! Birlikte çalıştığım arkadaşım geçen hafta uygulamaya denk geldi evinin yakınında. İş tümüyle bana kaldı. Yeni birileri kolay bulunmuyor. Ben de o kafayla işe gitmek istemedim. Hiçbir anlamı yok artık. Aradım, gelmiyorum diye."

"Mmm. Peki bakalım! Sen karıştırmışsın biraz. Hepsini atlatırsın meraklanma. Hepimizin mecburen hep yaptığı gibi," dedi ve durdu yaşlı adam. Zamanı gelmişti. Yine derin bir nefes aldı, verdi ve malum bardak, buruşuk ağza yükseldi. Her zamanki gibi, üçüncü yudumda yarıdan fazlası gitmişti biranın.

"Bundan sonraki köpüksüz bölge, daha yavaş gider," diye düşündü genç. "O, köpükteki eğlenceyi seviyor."

"Bana ne olacak evladım? Burda gereksiz gereksiz oturuyorum işte!"

"Kendinize yine haksızlık ediyorsunuz Hıfzı Bey," dedi, genç adam, "olacak iş mi?" gülümsemesiyle.

"Hah!.. Sağ ol evladım... Sağ ol! Ama haksızlık ettiğim filan yok," dedi yaşlı, "Bu lanet camın dibinde, gereksiz tecrübeler yaşamış, sonuçta da –belki de başından beri olduğu gibi– gereksiz olmuş bir adam olarak oturduğumu biliyorum ne zamandır. Birara birşey var gibiydi sanki hayatta... Ama ya tutamadım ya da zaten tutulamaz şeylerdi ve uçup gittiler. Ben de durumu kabul ettim. Teslim oldum. Yavaş yavaş,

sindire sindire teslim ettim kendimi. Teslimiyetin ilk zamanları da iyiydi aslında ama onun da bir zamanı varmış ya da ben yeterince teslim olmamışım. O da geçti! Koca dünyada tek başına teslim olmanın da pek bir manası yok."

Ona anlamak ister gibi bakıyordu genç adam.

"Teslimiyeti mi düşünüyorsun?" dedi yaşlı, konuşmayı bırakmadan, öğrencisinin aklını okuyordu, alıştığı gibi... Haklıydı ama bilmediği, son günlerde öğrencisinin de bunun üzerine kafa patlattığı, hatta birkaç gün önce bir çeşit teslim olmaya karar verdiğiydi.

"Edgar Allan Poe'nun bir hikâyesi vardır – 'Girdap'" diye devam etti Hıfzı Bey, kahverengi benek kaplı yaşlı gıdısı kendini salmış, o konuştukça hafif salınımlar yapıyordu. "Belki bilirsin, hikâyeyi, saçları aklaşmış ama görüntüsüne göre aslında daha genç olan bir rehber anlatır. Bir gün kardeşleriyle birlikte küçük teknelerinde her zamanki gibi balık avlarken dev bir girdaba yakalanırlar. Kuzeyde bir yerde. Başlangıçta, küreklere sarılırlar kaçmak için... Bütün güçlerini kullanır, çırpınırlar, yelken açarlar filan ama beceremezler, ne yapsalar olmaz; hızla girdapta dönmeye, her dönüşte biraz daha aşağıya düşmeye başlarlar. O telaşede kardeşler kaybolur. Bu rehber de kendini bağladığı küçük tekneyle birlikte döne döne kardeşlerinin yanına, girdabın dibine doğru çekilmektedir. Çırpınmaya devam etse de çok geçmeden olan biteni anlar: Çabalamakla sadece iyice yorulup perişan olmakta fakat geçtim birkaç santim olsun yukarıya çıkmayı, sanki bu yüzden daha da hızla aşağılara gitmektedir. O an, umutsuzlukla kavrar ki, daha derine, en dibe düşmekten başka yol yoktur. O da durur, çabalamayı keser, ellerini salar ve kurtulma isteğini, o sonuçsuz, yorucu telaşeyi terkeder. Teslim olur yani.

Fakat bu sefer de başka birşey olur. O gevşemiş, tümüyle kaderine bırakılmış bedeniyle, girdabın hızına göre dönüp dururken, giderek ruhunun da hafiflediğini, az önce onu sar-

san korkusunun uçup gittiğini fark eder. Hayatında hiç olmadığı kadar huzurlu hissetmeye başlamıştır. Yani, o büyük kabul ediş içinde, ölüme doğru dönüp duran o devasa çukurda nerdeyse mutlu olacaktır bizimki. Kendinden vazgeçer ve etrafı, öteki dönen ve düşenleri seyre dalar sakin sakin.

İşte Semih, o sıra olan olur, birden o kadar korkar ki, korkudan saçlarına ak düşer genç adamın, oracıkta yaşlanır. Çünkü kurtulma umudu vardır. Bazı silindirik nesneler, aşağı değil yukarıya hareket etmektedir. Nitekim yanından geçen bir fıçıya kendini bağlar ve dünyaya döner.

Ben de birara teslim oldum işte evladım!.. Kierkegaard'ın büyük teslimiyetçisi kadar makul ve hatta neşeli olmasa da idare ediyordum ilk zamanlarda. Peki! Teslim olmaktan çok bıraktım diyelim."

"Ne yazıyorsunuz bu ara?" diye araya girdi Semih – içi daralmıştı.

"Hiç!.. Bir bok yazmıyorum. Bazen bir şeyler tıkırdıyor ama kaleme gelmiyor. Muhtemelen de gelmeyecek artık. Benim çitserçem de uçtu gitti Semih. Yukarı doğru giden birşey yok! Abuk sabuk notlar alıyorum şu deftere." Genç adamın arkasında kalan, duvara dayalı, her yanı kitap defter ve kâğıt yığınıyla kaplı, karmakarışık masayı gösteriyordu. Defter, önde yalnız başına duran, siyah deri kaplı olan olmalıydı. "Mastürbasyon, anlayacağın," dedi Hıfzı Bey ve elini indirmeden mutfağı gösterdi. "Hadi bir bardak al da paylaşalım. Bu arada o gördüklerini de buzluğa atıver."

Hocasının derdini deştiği için kendine kızan genç adam hareketlenirken; kendi kendine konuşur gibi mırıldanmaya devam ediyordu yaşlı, "Ama orgazm yok!.. Peh!.. Yaşlılık tecrübe toplamıymış. Hah! Ne oluyor ki o tecrübeleri toplayınca? Hiçbir gücün yok ama tecrüben var. Kimse sana soruyor mu? Yok! Atıldın dışarı. Tecrübe çoktan beri insandan alındı. İnsan, düşünen, biriktiren, değiştiren birşey değil artık. Tecrübe di-

ye birşey kalmadı. 'Yaşamak!' diye birşey var. Neyse o... İçinde olmak diye birşey. Kimsenin akla ihtiyacı yok artık. İçeri gir ve savaş. Tıpkı vahşi hayvanlar gibi, yaşadığını hissetmek için sürekli hareket etmen gereken bir dünya. Bense, başedemediğim veya hadi bulaşmak istemediğim için diyelim, dünyanın tatsız görüntüsü karşısında çaresizce eğilmiş, eğilmiş sonunda tıpkı benim gibi yıpranmış şu koltuğa düşmüş haldeyim."

"Valla abartıyorsunuz. Hiç öyle birşey yok. Sizin yazdıklarınız savaşıyor sizin adınıza," dedi, dolaba ulaşan genç. Yaşlı adamı sakinleştirmek istiyor gibiydi. "Ayrıca biz genciz de ne oluyor? Gerçi ben de genç sayılmam, otuz olucam nerdeyse," diye ekledi, sesini yükselterek.

Bu lafın üzerine, ağzındakileri püskürterek bir gülme krizine giren Hıfzı Amca, gülüşü çok sürdürememiş, Semih'in endişeli bakışları altında bu kez de öksürüklere boğulmuştu. Neden sonra biraz kendine geldiğinde, dışarı uğramış gözlerini yaş basmış, hatta bir iki damlası katmerli göz torbalarını aşma yolundaydı ki gözlerini elinin tersiyle sildi yaşlı adam. Çektiği çileye rağmen yüzündeki gülümseme duruyordu. "Güldürdün beni kerata!.. Genç sayılmazmış!!.. Sağ olasın!.." dedi ve küçük gülme sesleri arasında bir yudum bira daha içti. Sonra da "Ben gençliğimi düşünüyorum da," diye ekledi, ağzını şapırdatarak.

"Biliyor musunuz ben sizin gençliğinizi düşünemiyorum," diye tekrar araya girdi genç, yerine dönerken.

"Öyle değil, öyle değil!" dedi yaşlı, gülümsemeye devam ederek, "Ayrıca haklısın tabii! Ben öyle genç genç biri hiç olmadım. Hep birşeye, birşey olmaya hazırlıklı ve kontrollü bir salaktım. Kendimi Nietzsche gibi hırslı, canlılık seven biri sanırdım içten içe, onun derinliğini kavrıyorum sanırdım gençlik heyecanıyla. Ama açıkça Kant'a hayrandım. Pek söylemezdim ama Goethe'ye filan da... Birinin acı içinde şiirsel pervasızlığı gönlümü alır, onu bir arkadaş gibi kendime yakın bulurdum ama ötekilerin sağlam güvenli alanları da ula-

şamadığım yükseklik olarak etkilerdi beni. Ne saçmalık! Bir ona bir ötekilere göre davranıyordum tabii. Tabii ne Kant gibi prensipli ne de Nietzsche gibi acılı ama herkese meydan okuyacak kadar güçlü ve asil davranabildim. Etkilendiğim herşeyde kendimden bir yan buluyordum. Kafam karmakarışıktı anlayacağın. Hah! Bak gençmişim işte!"

Heyecanla ona bakıyordu Semih ve bilmem kaçıncı kez "Bugün bir acayiplik var," diyordu kendi kendine. "Konuşkan, kendini ortaya sermek, zayıflıklarını ele vermek istiyor sanki. Onbeş yıldır ilk kez... Hep ben merak eder, kafasındakileri kurgulardım ketum yüzüne bakarken. Şimdi kendi kendine açılıyor içinden ne çıkacağından hep korktuğum kuyu... Fakat böyle de ne iyi geldi. Sanki ben de hafifledim. Ne oldu acaba?"

Yaşlı adam, sarkık yanaklarını oynatarak devam ediyordu, "Bu sefer de tutuyor, onların kendi yaşamlarına bakıyordum. O zaman iyice yolum şaşıyor, hangisi bana uygun, hangisi gerçekten canlı hiç bilemiyordum. Hiçbirinin yaşamı istediğim gibi değildi aslında. En hırçın olan en canlı olan değildi. Hastalıklar, bedensel acizlikler canına okumuştu, kadın meseleleri ise iyice berbattı. En canlı olan Marx'tı sadece. Kadınlar, hayatın içinde savaşlar filan. En sonunda bütün bu resimleri geçip kendime baktığımda yolun çoğu geçip gitmişti. Uzun zaman da öyle, aynaya bakar kaldım."

"Bugün neşesizsiniz," dedi genç adam, elindeki bardağa bira doldururken. Böyle diyordu ama kendisi de inanmıyordu dediğine, hocasının ağzını hiç açmadığı çok daha derin depresyon içindeki hallerini biliyordu. Depresif, kapalı, ters ve hep haklı... Herkes de öyle bilirdi ayrıca. Oysa bugün, onu hiç olmadığı kadar konuşkan ve enerjik bulmuş, geldiğinden beri bu acayip enerjiyi anlamaya çalışmıştı. "Belki de ömrünce süren depresyonun kıyısına geldi, yıllardır tuttuğu, biriken herşeyi atmak için konuşuyor, ya da neyse şu teslimiyet, ona iyi geldi."

Mırıldanmaya devam ediyordu yaşlı felsefeci, "Durmadan

tekrar eden birşey yaşadım gibi geliyor Semih. Onca olay, onca insan, onca mekân... Birbirine benzer duygulara bürünüp içiçe geçti herşey. Evet! Bir rüya! Bazı kısımlarını hayal meyal hatırladığın bir rüya! Ve ben o rüyadan hep yalnız başıma uyandım. Her seferinde tekrar kendi kendime kaldım. Yüzlerce, binlerce kelimenin ve yaşam kalıntısının ortasında birşeyler demek için eşinip durdum. Peki ne oldu?.. Kişisel olarak yalnızlık değil bu sadece. Onu en başta göze alıyor, hatta onsuz yapamıyorsun. O değil yalnızlık ama sanki ortalığa attığım sözlerim de kendilerine bir yer bulamadılar bu dünyada. Hele şu son zamanlarda olan bitenlerden sonra, bütün o sözler, tüm tarihi dolduran herşey, iyice yerden koptu, önemsizleşti. Ölümle yaşam arasında nerdeyse sınır kalmadı. Dün daha iyi bir yaşam için birlikte savaşırız sandığım adamlar, bugün kendi keyifleri için ölümle çalışıyorlar. Ki o ölüm yaşamın tersi olan, sonuçta onu var eden değil, herşeyin ölümü, sonu olan bir şey. Kötülük bile değil olan biten, yokoluş bu. Velhasıl manasız bir eylem geldi, ezdi geçti ve herşey sonunda bir iç çekmesine ya da işte o iç çekmesinden sonra gelen bir 'Ahh!' a döndü. Senin, hayal kırıklığı, dediğin şey, belki de bu – ne dersin Semih? Dediğim gibi, dönerek yukarıya doğru yükselen hiçbirşey yok!"

"Siz dolusunuz bugün. Ben de size bir sürü dert anlattım girer girmez, kafanızı şişirdim. Bitmeyen kadın problemim. Kusura bakmayın."

Buruşuk yanakları gülümsemek için kıpırdadı yaşlı adamın, genç arkadaşının kafasını okşamak ister gibi elini Semih'e doğru uzattı fakat mesafeyi göze alamayıp vazgeçti. "Yoo, nerden çıkardın? Yaşlının neşesi budur işte! Vır vır!.. Hem artık öğren evladım, erkek için hayat öyledir: Ona kadınları verir ve alır. Yani kadınlar öyle yapar. Kadınlar Tanrı gibidirler anlayacağın. O yüzden birbirlerini en iyi anlayanlar onlardır, biz değil. Biz konuşuruz anca. Sanır-

sın onlar çok konuşur, değil mi? Hayır! Kadınlar konuşmaz. O başka birşeydir. Bir enerji aktarımıdır o, hep dediğinden başka birşeyi işaretleyen, sesle dolu bir nehir. Bizse anlamları olduğunu düşündüğümüz kelimelerle konuşuruz, bize öğretilegeldiği gibi... Eski zamanlarda, yine insanlarca yaratılmış ama sonra teker teker anlamlarını kaybetmiş kelimelerle uğraşır, onlarla birşeyler anlatmaya çalışırız. Anlatamayınca da kızar, ortalığı yakarız. Halbuki onlar bu zaafa hep uzak dururlar. Kelimeleri o şekilde asla öğrenmek istemezler, onları baştan çıkaran, sözcüklerin direkt anlamları değil, dile gelirken oluşturdukları auradır. Orada erkeğin gücünü, şefkatini ya da aczini görürler. Onları evlat, koca, baba ya da sevgili olarak dünyadaki haliyle yakalarlar. Onlar ona, yani gerçeğe bakar, bizse anlamla dolu olduğunu sandığımız harflere ve kelimelere. Yani evladım, biz antika birşeyiz çoktandır. Sözün, kelimelerle taşınan ve ağırlığı olduğunu zannettiğimiz sözün, dolayısıyla da benim gibilerin nesli çoktan tükendi. Dünya da değişti. Kitaplar da başka birşey artık. Herkes o yeni bakışı ve dili öğreniverdi bile. Ağzımızdan çıkan söz aynılaştı. Çünkü önemi yok. Kelimeler yok artık, ses var."

Bir an sustu ve şaşkınlıkla gülümsedi Hıfzı Bey, "Bana da ne olduysa bugün – çenem düştü," dedi ve küçük bir yudum daha aldı birasından. Sonra da yüzündeki şaşkın ifade solmadan devam etti: "Evet! Kesinlikle bir gariplik var üzerimde. Ama korkma, öyle kötü değilim, hatta geldin diye olsa gerek fazladan neşeli bile hissediyorum kendimi. Hah! Aslına bakarsan, teslimiyeti öğreneli beri hiçbirşey o kadar kötü değil Semih. Kierkegaard'ın dediği büyük teslimiyet yaşlanınca oluyormuş meğer! Ama beni kesiyor mu? Hayır! Bir yanlışlık var. Ölmeden öl! *Amor fati!* Peki dünyayı kim değiştirecek?"

Güldü Semih, "Hâlâ nasıl da canlı," diye düşündü hocası için, "nasıl da hayata girmek istiyor."

"Bir zamanlar öyle bir 'bilge-ermiş' dünyası vardı belki. Sessizlikte yücelik vardı. Ama sadece bu pislik kaldı elimizde."

"Siz çok şey yaptınız; böyle demeyin."

"Yahu! Yaptım da ne oldu peki? Söyler misin? Ben o saçmalıkları yazdım yazalı ne değişti dünyada? Şimdi de bu garip ölümler sokaklarda. Bir süredir hiçbirşey hissetmiyorum. Çünkü bir halta yaradığımı düşünmüyorum. Oraya oturuyorum ve yazmaya çalıştığım ilk kelimenin zavallılığı karşısında utanıyorum. Sonrası çıkmıyor zaten. Sadece şiir yazsam daha az suçluluk duyardım muhtemelen. Sokaklarda insanlar öldürülüyor her gün ve ben gelip şuradan kalkıp oraya, o masanın başına geçiyorum. Hepsi bu! Ayıp!" dedi yaşlı adam ve bir yudum bira daha çekip "Ne konuştum yahu!" dedi kendine şaşırarak. "Ben anca birşeyler yazdım Semih..." Bu kez sustu yaşlı adam. Sinirlenmişti ama bunu göstermek istemez gibi camdan dışarı baktı.

Güneş, binanın soluna kaymış, sokak ışık içinde kalmıştı. Öğlen yağmurundan kalan küçük su birikintileri, kırık aynalar gibi parlıyordu sağda solda.

Tekrar öğrencisine döndü yaşlı adam, "Neyse, şimdi de sen beni boşver. Hatta seni ve şu kıymet bilmez kızı da... O işler hep öyle olur evladım. Sen ortalıkta olanları detaylı bir anlat bakayım. Kimse yok mu karşı çıkan?" dedi, tedirgin bir merakla. "Bazen kulak kabartıyorum, şehirden sanki karşılıklı silah sesleri geliyor. Çatışma mı çıktı diye düşünüp bir iki deşiyorum, n'oldu diye, markette filan. İnsanlardan çıt çıkmıyor," dedi.

"Durum giderek kötülüyor, Hıfzı Bey," dedi genç adam, hocasına değil de elindeki bardağa bakıyordu. "Bilmiyorum o kadar örgütlü bir karşı çıkan var mı? Çatışacak kadar silahlısı yoktur herhalde... Ben o kadar da içerilerde değilim. Bende de bir isteksizlik var. Hem de herşeye karşı – gücüm çe-

kildi iyice. Fakat birileri var sanırım ve anladığım kadarıyla sadece keskin nişancılar için birşeyler yapabiliyorlar. Teşhir etmek gibi. Hepsi bu. Zaten ne yapsınlar ki? Ben de öyle düşünüyorum aslında. Yerel yönetimler, temizlik şirketleriyle anlaştı. Birşey olsa hemen temizleniyor ortalık. Sigorta gerekeni karşılıyor. Tazminat, ölülerin defni filan herşey tıkır tıkır çalışıyor. Nedense pek eşyaya zarar gelmiyor. Bir de evdekilere değil de sokaktakilere oluyor olan. Birden oluveriyor. Heryerde olabiliyor. Bir dakika filan sürüyor. Hesapta bu yüzden heryere kamera takıldı ama yakalanan yok. Son altı ayda vurulan insan sayısı, resmi bir rakam yok ama önceki yıllarla karşılaştırılamaz bile. Her aileden, işyerinden üç beş kişi aynı gün yokoluyor. Onlarla savaşacak, onlar gibi bir güç yok maalesef. Kimse savaşmak da istemiyor. Hemen, bir döngü oturdu şirketlerde. Kaybolanın yerine yedeği hazır. Bir yandan da gerçekten kimse parasız, işsiz değil eskisi gibi. Güvenlik şirketine verecek paran varsa herşey az çok yolunda gidiyor. Başka ülkelerde daha kötü şeyler oluyor, ekonomileri kötülüyor, işsizlik, açlık sokaklarda, kimse kimseyi dinlemiyor, biz yine iyiyiz, deniyor."

Endişeli halde Semih'i dinliyordu yaşlı adam. Dışarıdan vuran ışık, elindeki bardakta oyunlar yapıyor, kanı çekilmiş ayağına takıştırdığı terlik seyirir gibi titriyordu.

"Elbette vardır birşeyler. Elbette," dedi yaşlı.

Tam Semih "Bilmiyorum. Sanırım pek sağlıklı düşünemiyorum bir süredir," diyordu ki, kolçağı kavradığı gibi ayağa kalktı Hıfzı Bey ve "Sözünü unutma geliyorum," dedi, hafif paniklemiş halde. Ağzının kenarı sıkıntıyla yukarı kalkmıştı. Bir adım attı, dönüp dibinde iki parmak bira kalmış bardağına baktı. Dostunu geride bırakmaya kıyamamış gibiydi, uzanıp onu da aldı. "Şunu da unutma!" dedi yürürken, "Yaşlılık demek tuvalet demek, gerisi yalan!" ve koridorda, bir elinde bira bardağı, sallanarak kayboldu.

II

Yaşlı adam koridorda kaybolduktan sonra da arkasından bakmaya devam etti Semih. Birşeyler düşünüyor gibiydi ama düşünceler birbirine tutunamıyor, biryere varamıyor, Hıfzı Bey'in bugünkü garip konuşkanlığından, ona büyük bir darbe vuran kız arkadaşına, oradan bambaşka sıradan sorunlara, hatta ne zamandır görmediği annesine filan atlıyordu. Bundan sonra ne yapacağını, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Bu sıkıntılı bulamacın içinden kendini olsun çıkarabilir miydi? Aklı hiç kesmiyordu. Kaçsa nereye gidecek, kalsa ne yapacaktı. Aşk dahil, içinde olduğu, elini attığı herşey rezil olmuştu. "Burada, kendi hayatımın içinde rehin kaldım," dedi, son yudum birayı içti ve "Sadece ben değil. Herkes rehin!" diye ekledi. Kendi sesini duymuştu. Etrafa bakındı. Kalktı, karşı koltuğun yanından şişeyi aldı, bardağı yarısına kadar doldurdu. Yaşlı felsefecinin olağanüstü enerjisine rağmen içindeki kederli hava dağılmamıştı.

Ayakta, elinde bira sokağa bakmaya başladı. Zayıf yeşilliklerleriyle yoksul bir ağaç, gri tatsız bir elektrik panosu, o heryerde karşılarına çıkanlardan, bu kez "Sabır"lı "Gelecek bizim!.." panosu, kırtasiyeden çıkan genç çocuk...

Hocasına bu kız meselesinden bahsettiği için biraz pişmandı. Adamın canını sıkmıştı. Ama ne yapsın, tek o kalmıştı hayatında konuşacağı, anlaşacağı...

Sağa, markete doğru kaydı gözü... Bir kadın bir elinde mar-

ket torbası, ötekinde habire onu çekiştiren, yürümek istemeyen bir çocukla kaldırımda bu tarafa doğru yaklaşıyordu. İleride marketten çıkan insanlar, çıktıkları gibi yandaki duvarın arkasında kayboluyorlardı. Güneşin daha da parladığı karşı kaldırımda yaşlı bir adam, üzerine büyük gelen ceketinin içinde kaybolmuş gibi gözüküyordu. Adam arada duraksayıp bir nefes alıyor, sonra bir gayret birkaç adım atıp tekrar duruyordu. Ona takılı kaldı Semih'in gözü. "Adam yaşlandıkça küçülmüş, ceketi ona büyük geliyor," diye düşündü. "Bin bir çabayla kurduğumuz hayatlar da böyle oluyor sonunda." Kendini bildi bileli yaşlılıktan korkmuştu. İşte hep örnek aldığı hocası bile pes etmişti. Hayır! Yaşlanmak istemiyordu. Yaşlanmak, giderek küçülmek küçülmekti hayatta. Sonunda da hiç olmaktı. Böyle düşünmek için erkendi elbette ama işte hergün ona doğru iteleniyordu insan. Adım adım sonu belli bir yere. Poe'nun öyküsündeki gibi hep daha derine gidiyorduk.

Birden kalakaldı. Öylesine baktığı yaşlı adam, ayaklarını sürüyerek ilerlerken birden durmuş ve yükselir gibi olduktan sonra, geriye doğru, sırtüstü kaldırıma düşmüştü. Ne olduğunu anlamak için dikkatle bakarken, yaşlı adamın az gerisine bir kadın da yığılıverince ne olduğunu anladı. O an derinden gelen tok silah sesini de duymuştu zaten. Hemen olduğu yere çömeldi ve ne yapacağını bilemez, eli ayağı titrer halde öylece beklemeye başladı.

İnsan çığlıkları kaplamıştı ortalığı. Bir el silah sesi daha duydu. Sonra bir daha, bir daha...

Çömeldiği yerde sessizce, korkudan başka birşey hissedemeden öylece duruyordu genç adam. Silahın yankılı sesi aralıklarla tek tek çıkıyor, her patlama onu da olduğu yerde titretiyordu. Gözlerini sımsıkı kapadı. Adamın ve kadının birbiri ardınca yere düşüşleri gözlerinin önündeydi. Silah birkaç kez daha tok sesiyle sokağı kapladıktan sonra birden sustu. Az önceki çığlıklar da kesilmişti. Sadece yüksek sesle ağla-

yan bir iki insan ve "Lütfen!.. Lütfen!.." diyen, genç bir çocuğun sesi duyuluyordu. Sonra ağlayanların sesi de azaldı. Sadece çocuğun yalvaran sesi kaldı yankılanan.

Dışarıda neler olduğunu merak ediyordu Semih. Kafasını ihtiyatla, cam seviyesine kadar kaldırdı. Sokakta yatan insanları ve kan göllerini görmek istemiyordu. Dayanamayıp kusardı. Oralara bakmamaya gayret ederek, yavaşça çevre binalara baktı ve karşıda, hafif solda kalan binanın çatısında caddeye uzanmış namluyu gördü. Keskin nişancı oradaydı. Sehpanın üzerine bıraktığı telefonuna uzanırken, mala zarar vermenin ya da bir yapının içinde birini vurmanın güvenlik şirketleri içinde hoş karşılanmadığını, şirketlerin bu yüzden çok paralar ödediğini biliyordu.

Zarar gören şahıs, bölge koruma kuruluna hemen bir tespit yaptırmakla işe başlar ve sigorta şirketinden en geç 14 gün içinde parasını alırdı. Sigorta yaptırmak, bu işler başladıktan sonra zorunlu hale getirilmiş, güvenlik şirketlerinin sigorta şirketi de kurmaları istenmişti. Elbette eyleme odaklı şirketler, bu kâğıtlı bürokrasiyi ve durduk yere tazminat verme işini hiç sevmiyorlardı. Bu konuda devletten daha açık bir fon talebi bir süredir gündemdeydi. Çünkü tazminatlar yüzünden, iflas aşamasına gelen ve askeri kaynaklara ulaşamayan küçük güvenlik şirketlerinin çoğu kısa zamanda yokolmuştu.

Yine de korkuyordu. Telefonu aldı. Fotoğraf için ayarladı ve kafasını biraz daha kaldırdı. Tam o anda bir silah sesi daha yankılandı sokakta. Sessizlik yüzünden olsa gerek, daha uzun sürmüştü yankı. O an, az önce çocuğunu çekiştirerek yaklaşan kadının yola düşüşünü gördü. Muhtemelen o ana kadar duvara iyice sindiklerinden ve çok da bakmak istemediğinden görememişti. Kadın düşer düşmez çocuk da ortaya çıkmış, kadının üzerine kapanmış ve "Annee! Annee!" diye çığlıklar atmaya başlamıştı. Çocuğun iç kıyan sesiyle birlikte midesi bulandı. Telefonu namlunun olduğu tarafa döndü-

rürken kusmamak için kendini tutuyordu. Yine de birkaç kare üstüste çekti. Eli titremesin diye nefesini tutmuştu. Sonra tekrar yere bıraktı kendini. Çömeldiği yerde fotoğrafları kontrol etti. Büyüttü filan. Yok! Bir beyzbol şapkası siperliği ve ileri uzanan namludan başka birşey yoktu.

Kesilir gibi olan öteki sesler, çığlıklar tekrar duyulmaya başlamıştı.

"Koşun! Çocuğu alsın biri!"

"Bu tarafa!"

"Allahım!.."

"Süre geçmiş olmalı," diye düşündü Semih. Tekrar uzandı, karşı çatıya baktı ve namluyu göremedi. Evet, işi bitmiş olmalıydı.

Yavaşça ayağa kalktı. Caddenin sağında ve ilerilerde, marketin önünde yerde kaldırımda yatan insanlar vardı. Kollar çaresizce sağa sola uzanmış sonra da eklemlerinden bükülerek öyle kalmıştı. İnsanlar siyah kan gölleri içinde yatıyor, bir adam annesinin üzerine kapaklanarak sarılmış çocuğu, artık ölü olan bedenden koparmaya çalışıyordu. O sırada marketin kapısı açıldı ve bir kadın çığlıklar içinde, yerde yatan adamın üzerinden atlayarak koşmaya başladı. Sonra bir başkası, bir başkası daha çıktı. Sağa sola bütün güçleriyle koşmaya, bağırmaya başlamışlardı. Gözleri acıyla kısıldı Semih'in, içinden acı bir su geldi gırtlağına ve sadece "Yazık!" diyebildi. Artık korkudan çok, acıma, iğrenme ve kızgınlık hissediyordu. Yumruklarını sıktı, etrafta bir yerlere vurmak, birşey yapmak istiyordu. O sırada, karşıda elektrik panosunun arkasına yapışmış ve "Lütfen! Yardım edin bana," diye bağıran çocuğu gördü. Az önce kırtasiyeden çıkan çocuktu bu. Onüç ya da ondördünde olmalıydı. Ayağını tutarak kıvranıyordu. Belli ki yaralıydı. Henüz kimse –etrafta hâlâ birileri varsa tabii– ona yaklaşmaya cesaret edecek gibi gözükmüyordu. Gözüken bir iki kişi de hemen kayboluyordu. O

ona yardım edebilirdi belki. Onu oradan alabilirdi. Tam hareket edecekken birden durdu. Aklına birşey gelmiş gibi kaşlarını çattı. Telefonuna baktı. Bir yerine dokundu telefonun ve kamerasını sol karşıdaki binanın kapısına çevirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8 Mayıs Pazar
11.00 civarı

“Arzu”

“O evi, o mutfağı, o çocuğu istiyorum.”

I

“Ben bu akşam gelmeyeceğim.”

Kahvaltı masasındaydılar.

Semih, elinde çatal, gereğinden az pişmiş bir yumurtayla cebelleşiyordu. Durdu, kafasını kaldırıp kız arkadaşına baktı. Endişelenmişti. Çünkü bir mazeret bildirmeden çok, bir uyarı taşıyordu bu ses tonu.

Arzu’nun yüzü sertti. Saçının bir perçemi yüzüne düşmüş, tek gözünü kapıyor; öteki göz de tam olarak Semih’e değil de onun hemen üstünden, manalı şekilde camdan dışarı bakıyordu.

Ne olduğunu anlamaya çalıştı Semih. Bir an birşey anlayamamıştı çünkü. Aslında bu haftasonu da öncekiler gibi gayet normal ve hatta hoş geçmişti. Akşam güzel bir yerde yemek yemişler, sonra Arzu onda kalmış, çok güzel sevişmişler, sonra da sarılarak güzel güzel uyumuşlardı.

Normalde şimdi, yani kahvaltıdan sonra çıkar, arabayla etrafta gezer, sonra şehir dışında, güvenli diye bilinen parklara gider, ağaçlar arasındaki barlardan birinde oturur, akşam da arkadaşlarıyla 2. Bölge sınırındaki az çok güvenlikli bir meyhanede buluşur, laflarlardı.

"Başka birşey oldu da fark etmedim mi?" diye düşündü Semih, hâlâ uykulu bakan gözlerle; kızsa susmuş onun birşey demesini bekliyordu.

Hava bulutsuzdu. Mayıs sabahının zengin ışığı zeytin tabağına vuruyor, zeytinler mücevher gibi parlıyordu.

O bakışma anında geceden sabaha olayları kafasından geçiren ama işin içinden o an çıkamayan Semih, konuyu uzatmanın iyi olmayacağına karar verdi ve "Mm. Peki! Öyle istiyorsan. Yarın görüşürüz o zaman," diye geçiştirdi. Yumurtayı çatalla tutabilmiş, ağzına atmaya hazırlanıyordu.

"Yarın da gelmeyeceğim," dedi kız sertlikle.

Konunun böyle küçük bir eskiv hareketiyle geçiştirilemeyeceği belli olmuştu.

Elindekini bıraktı genç adam, birşey demek için ağzını açtıysa da ne diyeceğini bilemedi. Sadece kızın gözlerine baktı. Evet, o tatsız anlardan biri daha başlıyordu ve her zamanki gibi, o buna hiç hazır değildi.

Aslında kızı, yani sevgilisini ne zamandır giderek sertleştiren temel nedeni –çoğu erkeğin bilebileceği gibi– o da biliyordu. Fakat şu an bunu beklemiyordu. Ve yine, bu hale düşmüş çoğu erkek gibi, bunu konuşacak yoğunlukta hiç değildi.

İçi sıkıldı. Yeri miydi yani? Daha gün başlamamıştı bile. Fakat şimdi sıkıldığını belli etmek, oflayıp puflamak, hiçbir işe yaramaz, tersine sorunu ve bağırmanın dozunu daha da büyütürdü. O da çok açık etmeden, kızın omuz hizasında kesilmiş siyah saçlarına, bir yanının her zamanki gibi kulak arkasına atılmış olmasına, boynunun çekici tazeliğine baktı; onun göremeyeceği şekilde dudaklarını sıktı ve bu birden patlayan krizden tahmin ettiği ana konuyu değil de farklı birşeyi, mesela "Hep aynı sıkıcı işleri yapıyoruz, sıkıldım," benzeri birşeyi anlamış gibi yaptı. Gülümsedi ve "O zaman hafta sonu görüşürüz hayatım. İki gün bir yere kaçarız bu şehirden. İyi olur ikimize de," dedi, rahatmış gibi.

"Bu kadar, değil mi?" dedi kız. Artık dimdik ona bakıyordu. "Diyeceğinin hepsi bu! Hafta sonu görüşürüz-müş!" ağzını dalga geçer gibi büzmüş, aynı anda kafasını bir garip sallamış, erkek arkadaşını, küçümseyerek taklit etmişti.

O an, sevgilisinin hemen pes etmeyeceğini anladı genç adam. "Bu sahnenin geleceği belliydi," dedi, içinden. Çünkü aslında, yaklaşık on gündür belirli bir tansiyon vardı ve en küçük şeyde ve hergün yükselen bir dozda rahatsızlığını onun gözüne sokuyordu Arzu.

Şöyle bir düşündü, evet, sinemaya gitmek için buluştukları gün başlamıştı bu. Bir önceki cumartesi. Aslında buluşmaya geciken Arzu olmasına karşın, başından beri ters davranmış, onu uzak tutmak istemiş, hiç anlamadığı şekilde kavgaya benzer birşey olmuştu. Garipsemişti genç adam. Çünkü daha bir önceki buluşmada, insanların, dünya bu haldeyken, biryerlerde sevdikleriyle buluşmaya gelmelerinin ne kadar büyük birşey olduğunu, geç ya da erken denecek zamanların geçtiğini, bunun ve birbirlerinin kıymetini bilmeleri gerektiğini konuşmuşlardı.

"Kadınlar!" demişti, kendi kendine, birbirlerine yabancı gibi mesafeli şekilde film izlerken salonda. "Hiçbirşey anlamıyorum bazen. Ne oldu ki şimdi? Neden dokunmamı bile istemiyor? Benim kafam basmıyor. Birşey desen, yaptıkları birbirine tamamen zıt, iki hareketin de, hatta fikrin de doğru olduğu hakkında hep inandırıcı bir bahaneleri vardır. Her zaman sen suçlusun. Senin aklına gelenleri efendilik edip söyleyemeyeceğini biliyorlar ama onlar herşeyi söylüyor. Aynı alana ben de geçeceğim, böyle yürümeyecek, dedin mi de tümüyle istenmez olup gözden düşüyorsun."

"Gel-mi-yo-rum!.. Anladın mı Semih Bey! Bitti. Hiçbir yere gelmiyorum artık. Yeter be! Yeter oynadığın. Yeter gerçekten!"

Semih, konuşmak bir yana nefes bile almıyor, ihtiyatla başka yere bakıyordu.

Konuşurken Semih'in gözlerini arayan kız, onun tekrar içine kapandığını fark etmişti. Onun bu sessiz yalnızlık zırhını bağırarak delemeyeceğini, hatta bağırdıkça o zırhın daha da kalınlaşacağını biliyordu. Normalde biraz daha konuşur, çeker giderdi ama bu kez durum öyle değildi. Bugün, bu işi bir yere getirmeliydi. Buna birkaç şey yüzünden, çok önceden karar vermişti.

Arkadaşlarıyla da konuşmuştu. Onlar da "Ne yap et! Alacağını al!" demişlerdi hep bir ağızdan. "Ne yaparsan hakkındır kızım," diye de eklemişlerdi.

"Peki!" diye devam etti kız, "Anladım. Hepsi bu! Her zamanki gibi tek kelime etmeyecek, böyle mel mel dangalak gibi bakacaksın, değil mi?" İlk defa ona dangalak gibi birşey söylüyordu. Bunun ağırlığını hissetti genç adam. "Her zamanki gibi de bir kez olsun neden, niye diye sormayacaksın, değil mi? Çünkü korkuyorsun. Altına ediyorsun. Sen harekete geçene kadar, bütün isteklerim çürüyecek. Yüzüme bakar mısın lütfen!.."

Arzu'nun bu kadar ciddileştiğini ilk kez görüyordu Semih. Ne olmuştu ki birden? Ne olmuştu da ona hakaret edecek kadar ileri gitmiş, şimdiye kadar olmadığı kadar bağırıp çağırmaya başlamıştı? Tekrar baktı sevgilisine, onun kızgınlıkla kırışmış yüzünden ürktü. Durum kontrol edilebilirlikten ya da ertelenebilirlikten uzaklaşıyordu. Olayı yatıştıracak birşeyler demeliydi. Öylesinin gerektiğini düşündü ama yine yavaştı. Tekrar birşeyler demek için ağzını açmaya yeltendiyse de; her zamanki gibi, o diyeceği kelimeyi seçene kadar geçen zaman, bir ömür gibi geliyordu kıza. Kaşları, hatta tüm yüzü çatık halde, belki birşey der diye Semih'in yüzüne dimdik baksa da fazla dayanamadı.

"Hem sen beni ne sanıyorsun? Beklentilerini duygusuzca sonsuza itelediğin ve bencil isteklerine göre kurguladığın bir oyuncak mıyım ben? Neyim ben ha?! Neyim? Neyim?" Sustu, bu kez bir cevabı hak ediyordu.

Ama yok! Sevgilisinin başka zamanlarda hayranlıkla seyrettiği, etli dudakların arasından çığlığa benzer şekilde çıkan kelimeler, kafasında toparladığı bir iki şeyi de unutturmuş, iyice kapanmıştı Semih. Bu fırtına başedebileceğinden büyüktü.

İlişkisi başlayalı üçüncü yıla giriyordu. Arada garip nedenlerle ayrılsalar da birbirlerinden hiç kopmamışlardı. Daha önceki kavgaları genelde küçük anlaşmazlıklar olarak ortaya çıkmış, ikisinden birinin kapıyı vurup gitmesiyle en fazla bir haftalık ayrılıklara dönmüş, sonra yine bir şekilde başlamışlardı.

Fakat bu başkaydı. On gündür garip şekilde yükselen tansiyondan sonra bu çıkışın yıkıcı enerjisi karşısında ilk kez bu kadar çaresiz hisseden Semih, açıkça afallamıştı. Derin bir ciddiyetle masaya bakıyor, arada kaçamak bakışlarla kızın durumunu kolaçan ediyor fakat bir yandan sevgilisini haklı da bulduğundan, sağlam çıkış yapacak, az çok bir savunma hattı oluşturacak kelimeleri biraraya getirecek gücü toplayamıyordu. O an tek isteği, bu sıkıntılı noktayı atlayıp geçebilmekti.

Evet, haklı buluyordu Arzu'yu... Kız, son bir yıldır evlenmeleri gerektiğini söylüyordu zaten. Baştan alttan alta, çevrelerindeki evlilik ya da çocuk haberlerinde manalı şekilde susarak, giderek de açıkça...

Kendine göre de haklıydı, "Bunun okur yazar olmayla ilgisi yok," demişti, nispeten sakin bir konuşmalarında. "Dünya başka ne vaat ediyor ki bana?"

Sadece aynı yatakta uyanmak, evde birilerini ağırlamak ve kendi ailesini kurmak istiyordu. Kendi ailesi!.. Çok şey miydi bu? Anlaşılamayacak ne vardı? Hem çevrenin baskısıyla da uğraşmak istemiyordu artık. Sonuçta anne babası sokağa atacak değildi onu ama böyle sürsün de istemezlerdi. Kızlarının kendine ait bir hayatı olduğunu görmek on-

ların da hakkıydı. Açık bir aidiyet istiyordu artık. Buna ihtiyacı vardı. Şöyle, başı sonu belli bir aidiyet. Kendi evinde mutfağı olması gibi. Paylaşacakları ama sonunda onun olan bir mutfak...

Semih, "Allah Allah! Yahu! İşte ait değil miyiz birbirimize, bir mühür yüzünden mi herşey?" dediğinde de sinirleniyor, "Birşey anladığın yok!" diyordu tersleyerek.

O zaman da tıpkı şu andaki gibi hafifçe dudağını büküyor ve susuyordu Semih. Çünkü kendisi için ne istediğini de bilmiyordu. Böyle temel birşey için kesin karar vermek bir yana, düşünmeye çalışmak bile ruhunu daraltıyor, midesini bulandırıyordu. O, her zaman sadece eğilimlerini seziyordu bu dünyada, fazlasını değil. Tabii bu eğilimi hissetmek, onu illa yapacağını da göstermiyordu. O eğilimle birlikte oluşacak hayatı bilmek, kendi içinde onu kurmak, anlamak, yani o eğiliminin olduğu şeyi yaşarsa nasıl olacağını, neler hissedeceğini bilmek istiyordu. Yemeği yemeden önce ağzında tadını hissetmek gibi...

Korku muydu bu? Belki, güven duymamaktı ya da – sonuçta o da korku... Ama işte yapamıyor, olacaklara kendini tümüyle bırakamıyordu. Böylece hayatı arada bir yerde kalsa da bundan sıkıntı duymuyor, bir süre önce kendi kendine bulduğu gibi hayat da kaçmış olmuyordu. "Bir şeye karar verince öteki olmayacak demek, ben de bundan kaçınıyorum herhalde," demiş ve bu hoşuna gitmişti. O herşeyi istiyordu. Hem evlenmek hem de yalnız olmak gibi. O yüzden işinde iyiydi mesela, hem masası vardı hem de hiç masada oturmuyor, bazı denetleme formlarını doldurmak için şehir şehir, işletme işletme geziyor, bu arada da kendini iyi hissediyordu. Tabii bu hayatı kaçırmama bahanesini sonradan bulmuştu. Nerdeyse hiçbir zaman ölçüp biçtiği, sonra da "Şimdi karar vermeyeyim," dediği yoktu aslında. Öyle bir durumla karşılaştı mı, düşünmesine gerek kalmadan, içinde yaşayan

bir yaratık varmış da herşeye önceden o karar veriyormuş gibi olur, midesi kusacak gibi bulanır, nefessiz kalır, ateş basar, kalbi fazladan atmaya başlardı. O da hemen kaçardı o karar anından ve o ortamdan. Düşünce sonra gelirdi.

Fakat ona sorumluluk almaktan korkan, çocuk ruhlu biri de demek olmazdı. Çünkü olur da bütün o iç macerayı yaşar, olacağını tahmin ettiklerini sindirir ve karar da verirse herşey çözülür, sonuna kadar gider, işin yükünü de sorumluluğunu da dibine kadar üstlenirdi.

Sonunda sıkıntıyla da olsa ağzını açabildi. "Tamam!" dedi sakin bir sesle, "Haklısın. Ben de bunu ciddi olarak düşünüyordum. Ama dur şimdi! Seni anlıyorum. Benim sana ve isteğine karşı diyecek bir sözüm de yok ama beni biliyorsun, ruhumda henüz hazır olmayan bir yan var. Niye, neden bilmiyorum."

Birden daha da fazla kızmıştı Arzu, yüzünün rengi değişmiş, mimikleri sertleşmiş, hatta birini öldürecek gibi sinirle buruşan yüzü korkutucu olmuştu. "Ben seni biliyorum. Sen, bir yıl önce de buna benzer konuşmuştun Semih Bey! Tam şimdi dediğin gibi, dur biraz demiştin. Ben de salak gibi sana hak vermiş, dur biraz Arzu, üstüne gitme, demiştim kendime. Tam bir yıl daha geçti. Taam bir yıl!.. Bu lanet olası sokaklardan her an ölmeyi göze alarak, yürüyerek, koşarak ama hep korkarak sana geldim – hep... O korkuların sonunda sana ulaşmak vardı içimde. Kaç kere ölümden döndüm bu yolda... Birazdan fazla durdum Semih Bey. Birazdan çok fazla! Ama yeter! Ben daraldım. Senin kendini canlandırmanı, neyse o, sindirmeni filan bekleyemem artık. Yeni, heyecan verici birşey olsun istiyorum hayatımda. Belki de bir çocuk. Arkadaşlarım tek tek gidiyor. Kimi şu uygulamalarda uçup gidiveriyor bu dünyadan, kimi de çocuk sahibi olup başka yerlere gidiyor. Ben de direnmek, yeni birşey yapmak istiyorum. Sokak ortasında, kafamda bir delikle kalakalacak-

sam arkamda bir çocuğum olsun, o zamana kadar da benim olduğunu hissettiğim bir evim olsun istiyorum. Hepsi bu! Allah kahretsin, hepsi bu! Onca yıl okuduktan, bilmemne şirketlerinde bilmemne yöneticisi olduktan sonra, şu an, bütün isteğim bu. Ve bunun için aşkımı filan da dinlemeyeceğim Semih Bey! O evi, o mutfağı, o çocuğu istiyorum. Bu kadar! Sen ne halin varsa gör! Kendini dağda mı çayırda mı görürsün bilemem. Benden bu kadar!"

Semih iyice şaşkına dönmüştü. "Ben..." diye bir mırıltı çıkardığı anda Arzu yerinden kalkmış, akşamdan sandalyeye atılı ince beyaz ceketini hırsla almış, kapıyı açıp kendini dışarı atmıştı bile.

Arkasından bir süre baktı genç adam. Merdivenlerde yankılanan topuk seslerini dinledi. Toparlandı, ayağa kalkmak, ardından gitmek istedi. Hiç olmadı bakmak... Yapamadı. Bir süre daha orada öylece cansız oturdu. Sonra kalktı, açık kalmış kapıyı kapattı.

II

Yıllardır her kaprisini çeken bu kadını seviyordu Semih. Ona bağlı hissediyordu kendini. Hayalleri onunla kuruluydu. Ama evlenmek içinden gelmiyordu işte! Onunla değil, kimseyle... Evlilik lafı geçti mi, eli ayağı çözülüyordu korkudan. Sanki ona, hatta sevdiğine de ait olmayan bu proje, onu tutsak etmek için yapılmış bir planın parçasıydı. İçindeki yaşama duygusunu yoketmek için hazırlanmış bir kumpas. Ne yapsa evli olarak düşünemiyordu kendini.

Tadı kaçmıştı. Bir ruh gibi içeri, banyoya gitti. Öylesine baktığı aynada, soluk yüzü ve manasız, bomboş bakışlarıyla bir hayalete benziyordu. Hem de en tatsızlarından. Ne yapacaktı şimdi? O bir hayaletti bu dünyada. Hiçbirşeye dokunacak, onu değiştirecek gücü yoktu. En başta da kendini... Bilinçsizce elini kaldırdı, yüzüne dokunmak istiyordu. Ama tam arada vazgeçti, sahipsiz bir kukla gibi kollarını sarkıttı, gözlerini kapadı.

Şimdi, hâlâ olgunlaşmamışlık emareleri gösteren genç bedeni tüm uzuvlarıyla birlikte o çocukluğundan beri tanıdığı, kendine ait boşluğun içinde yuvarlanmaya başlamıştı.

Çok ilerilerde bir iki nedensiz ışık olsa da, genelde siyah olan bu uzayda, nereden başladığı belli olmayan bir hareketin devamından başka birşey değildi... Sorumluluklar, yargılar, ondan istenenler ve başka ne varsa dışarıda kalırdı bu uzayda. Ve o bir süre akardı bunun içinde, onu nefessiz bıra-

kan, boğarcasına sarıp sarmalayan, şaşırtan, korkutan, üzen tüm düşüncelerden arınmış halde... .

Bir sinek vızıldadı. Gözünü açtı. Aynanın kıyısında koca bir karasinek, gördüğüne şaşırmış gibi ona bakıyordu, habire sağa sola döndürdüğü kafasıyla... Eliyle kışkışladı sineği ve "Yaz geliyor," dedi kendi kendine. Yüzüne bir avuç su çarptı. Tekrar baktı aynaya. Aynada yüzü birden yokolsa, ya da işte silinmiş olsa bir şekilde, ona olağanüstü gibi gelmeyecekti sanki.

İçeri gitti ve hiçbir huzur bulamadan çırpınacağı yatağa attı kendini. Olmayacaktı. Olmadı. Kalktı, giyindi ve dışarı çıktı.

III

Arabasını hızla sürerek, kendini iyi hissettiği tek yere, sahile ulaşmıştı. Kıyıda, henüz son kat betonu atılmadığı için çakılları gözüken zeminde yürümeye ve kendince düşünmeye çalıştı. Fakat her zamanki gibi içinden gelen kaçma isteği dışında hiçbir konuya yoğunlaşamıyordu. O da, yağdan cildiyle kıvrım kıvrım uzanıp giden ve rengârenk metalik parıltılar çıkaran suya ve ona aniden balıklama dalıp çıkan, sonra da gelip tepesinde ciyaklayan kuşlara; sallanıp sallanıp yandakine vuran küçük teknelere ve arabalarından çıkmak istemedikleri için araba camlarına yığılmış insanlara bakarak, derin derin nefesler alarak ve tüm bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışarak, durmadan yürüdü. Akşam yavaşça gelip güneşi sırtından çekmeye başlayınca, saatlerdir sahilde bir ileri bir geri gezindiğini fark etti.

Arabası uzak bir yerdeydi. Sokak aralarına park eden kalmamıştı ne zamandır. Arabasına binmeye çalışırken savunmasız oluyor ve vurulabiliyordu insan. Bu yüzden hızla kapalı park yerlerine giriliyor, binalara mümkün olduğunca kapalı yollardan ulaşılıyordu. Şirketler buna uygun çalışmalar yapıyor, kıymetli elemanları için ya güvenlik tutuyor ya da özel yollar buluyorlardı.

Kimse açıkça ilan etmese, hatta inkâr edilse de, güvenlik şirketlerinin yarı gizli şekilde keskin nişancı işini de yaptıkları artık herkesçe malumdu. Bu yüzden tutulan güvenlikle-

rin, mümkünse keskin nişancılarla aynı şirketten olması, korumayı sağlamlaştırıyordu.

Ama o bunları düşünecek halde değildi. Vurulacak olmak bile umrunda değildi son günlerde. Çevresindeki bir sürü insan için de öyle. Herkes her an vurulabilecek olmayı çoktan kabullenmiş, hayatın böyle olduğu kanıksanmıştı.

"'En büyük özelliğimiz uyumdur. İnsan uyar, alışır ve hayatta kalır,' derdi Hıfzı Amca," diye mırıldandı kendi kendine, *"'Önce birinin varlığına sonra yokluğuna alışırsınız. Daha sonra da aynı şey sizin başınıza gelir.'"*

Belki de bu yüzden hayattan tümüyle vazgeçilmiyordu. Sadece alıştığımız için yaşıyorduk. Fakat bu alışkanlığı o kadar seviyorduk ki, gelecekle ilgili hiçbir umudumuz olmasa da az daha fazla yaşamak için harıl harıl önlemler alıyor, bütün tırnaklarımızı anlayamadığımız bu canlılığa geçiriyor, orada bir anlığına bile olsa daha fazla tutunmak istiyorduk.

Durdu, derin bir nefes daha aldı ve aklının bunlarla dolu olmasına şaşırarak, "Sadece içgüdü, sadece içgüdü," dedi kendi kendine.

Büyük bir reklam panosu, geniş kaldırımı boylamasına ikiye bölmüştü. Bütün şehri hatta tüm ülkeyi kaplayan tonla benzeri gibi, güvenlik şirketlerinden birinin ilanıydı. Net ve sert bakışlı ama aynı zamanda da şefkatli bir adam vardı ortada. Altta da "SİZİ KORUYACAĞIZ!" yazıyordu. Sonra da koca koca telefon numaraları...

Bu terör olayları, iki yıl önce kesintisiz birkaç gün sürdükten sonra duruma hükümetçe el atılmış, zaten uzun süredir devletle içli dışlı olarak toplum hayatı üzerine düşünceler üreten, B.AN.D. diye bir şirketle daha derin ve daha organik çalışma kararı alınmıştı. Bu birlikteliği de, bu terör işini ne kadar ciddiye aldıklarını ve bilimsel çalıştıklarını ispat için halka ilan etmişti hükümet sözcüsü. Adının açılımı BULANLA-DEĞİŞTİR olan ve bünyesinde, Nobelli bilimadamın-

dan felsefecisine, sosyologdan dünya çapında yazar çizerine, meşhur politikacıdan fütüriste, hatta büyük şirket yöneticilerine kadar hemen her alandan seçkin insanları barındıran bu şirket, o günden beri devletin her büyük organı, mesela bakanlıklar, genel emniyet müdürlüğü gibi kurumların içinde bölümler açmış, olaylara anında müdahaleyle sürekli danışmanlık ve denetim hizmeti vermeye başlamıştı.

Bu hizmetler paralelinde tüm ülke çapında nokta nokta çalışmalar yapılmış, terörle karşılaşmış pilot bölgelerde uygulamalar takip edilmiş ve sonunda ortaya, terör felaketi –ya da halk arasında dendiği gibi "uygulama"– anında ve sonrasındaki olası problemleri nerdeyse tümüyle çözen bir yönetmelik çıkmıştı.

Anlaşılacağı gibi, hiçbirşey öyle başıboş ve kaos içinde değildi. Yine kimse açıkça ilan etmiş olmasa da hemen herkes, bu mahalli temizliklerin hem ekonomiyi hem de toplumun geleceğini düzenleyen yarı resmi bir hareket olduğunu ve kesinlikle belli kurallar içinde hareket edildiğini düşünüyordu. Mesela insanlar, ateş başladığında uygulamanın en fazla 60 saniye sürdüğünü, mala zarar verilmemesine dikkat edildiğini, bir zarar durumunda aynı zamanda sigorta hizmeti de sunan güvenlik şirketlerinin hiç gecikmeden ödeme yaptığını biliyorlardı.

Bu eksiksiz organizasyon, insanlara iyice korunaksız olmadıkları, ortalıkta bırakılmadıkları güvenini veriyor, üretim ve tüketim aynı hızla sürüyordu. Birikimlerde belirgin bir düşüş olsa da tüketimde pek bir azalma olmadığı gibi belli sektörlerde hem üretimde hem de tüketimde artış gözleniyordu.

Sadece bu değildi elbet. Toplum, her yönden geleceğe hazırlanıyor, kilit kelimelerle donatılmış bilbortlar ve medya kanallarıyla sürekli yönlendiriliyordu.

"GELECEK BİZİM!" ana başlığı altında, "sabır", "bağlılık"

ve "çalışma" gibi temalardan bahseden panolar, şehrin heryerinde güvenlik şirketlerinin reklamlarının yanında gözüküyor, televizyonlarda kamu spotu olarak kimi sanatçılarca okunuyor, insanların tedirginliğini kısmen de olsa azaltıyordu.

Ayrıca heryere kamera sistemi kurulmuştu ve halk, uygulama sırasında ve sonrasında ne yapacağıyla ilgili sürekli olarak bilinçlendiriliyordu. Bu duyuruları günün her saati, her türlü yayın organında duyabilir, çeşitli dijital veya halen tek tük kalmış baskılı bilbortlarda okuyabilirdiniz.

Diyelim ki yakınlarınızdan biri vuruldu. Bunu size vurulma anından sonra en geç 30 dakika içinde mutlaka rapor ediyorlar; siz de önceden anlaştığınız bir şirket yoksa, şehrin heryerinde ilan edilmiş o birkaç numaradan birini arıyordunuz. Oradakiler de size dakikalar içinde ulaşıyor ve sigortanın kapsamı ve gelecekteki ödeme planı gibi gerekli tüm açıklamaları yaparak sizden bazı evraklar için dijital imzanızı alıp işe koyuluyorlardı. Tabii özel isteklerinizi –yani yakınınız nereye gömülsün, tören aşağıdaki seçeneklerden hangisi olsun vesaire gibi– de öğrendikten sonra...

Yerel yönetimlerin, bu tip hizmet veren, belirli şirketlerle bir iş anlaşması yapması zorunluluğu bizzat bir kanunla belirlenmişti ve bu terör hareketleri başladığından beri eksiksiz uygulanmaktaydı.

Semih'in içi sıkılsa da düzen denen şeyin insanı rahatlattığını, güven verdiğini konuşmuşlardı ofisteki bir molada. Ne olursa olsun, düzen, düzensizlikten iyiydi. Söylenmesi zordu ama böylesi hergün süregelen katliamlara maruz kalan bir toplumun bir de düzensiz, başıboş kalmış olmasını insan düşünmek bile istemezdi. İyi bir organizasyon, birşeyi hafifletiyor, insanın üzerinden ciddi bir yük alıyordu.

"Yani, hepimiz bir makineye, onun ikna edici, tıkır tıkır çalışan akışkanlığına teslim olmakta bir sakınca görmüyoruz," demişti Semih, bozuk atar gibi.

Bu laf üzerine nedense herkes ortaya atılmış, üstüste birşeyler söylemişti. Başka ne yapabilirdik ki? O sonsuz çarklar, işler yürüsün diye üstüste konmuştu ve çalışıyordu işte. Bu ahlaki birşey değildi. Sistem çalışıyor ve sonunda da böyle oluyordu. En sonunda, "Ne olursa olsun bir makine her zaman muhteşem birşey," demişti bir kız, kaşlarını kaldırarak. Sonra da önündeki kahveyi bir dikişte bitirmişti heyecanla.

İşin doğrusunu söylemek gerekirse, bu sokaktaki uygulama, terör, eylem ya da temizlik oldu mu, hemen herkes, toplumda daha başka alanlarda görülmediği kadar saygıyla ve profesyonelce yapıyordu işini. Hele hele cenaze işleri...

İşte siz, o evrakları imzalar ve tercihlerinizi belirlerken, cenazeniz çoktan sokaktan alınmış, yerel morga yerleştirilmiş, size gösterilmeden önce de gereken temizlik ve bakımdan geçirilmiş, hatta size göstermek üzere makyajı bile yapılmış oluyordu. Sadece bazı vakalarda ceset, yüzün ortasından ve yüksek kalibreli mermiyle vurulduğunda, tekrar görülebilir hale getirmek vakit alıyor olsa da, gerçekte olduğundan yakışıklı ya da güzel gözüken cesetlerin yakınlarını şaşırttığı, hatta çoğunlukla onları gülümsetip üzüntülerini azalttığı da görülmedik şey değildi.

Devlet, bir yandan ısrarla, sokakları saran bu terörün sorumlularının bulunacağını ve cezalandırılacağını ilan ederken; aynı anda bazı önemli yöneticiler de, bu musibetin birçok iyi yanları da olduğunu, bireysel acılarımıza odaklanırken toplumun yararını ve geleceğini atlamamamız gerektiğini belirtiyorlardı biraz mahcup bir ifadeyle. Örneğin işsizlik nerdeyse kalmamış, kişi başına düşen gelirde ciddi bir artış oluşmuştu.

Bir din adamı "Her musibette hayırlı bir yan vardır," deyip kutsal kitaptan *"Olabilir ki, bir şey sizin için hayırlı olduğu halde siz onu kerih (tiksindirici) görürsünüz. Ve bir şey sizin için şer olduğu halde onu sevebilirsiniz... Allah bilir siz bile-*

mezsiniz" bölümünü okuyor, *"İmtihan sırrının gereği ve adil kaderin bir hükmü olan musibet ve bela halleri hayat gemisinin ansızın karşılaştığı fırtınalı haller ve aksilikler olsa da, bu durumun en az zaiyatla geçirilip geminin rotasından sapmamış hali ise yolculuğun en kıymetli ve can alıcı noktasıdır,"* diyor, *"Pencerelerden seyretmekten başka elimizden bir şey gelmeyen, kendi başımıza veya bir yakınımızın başına gelebilecek, altından kalkılması aciz olunan öyle haller vardır ki evveli de duadır, ahiri de..."* diye ekleyerek, insanları, her durumda dua etmeye çağırıyordu.

Gerçekten de hızla gelişen güvenlik sektöründe, istihdam son derece hızlı büyürken, bir yandan da bu eylemler yüzünden, öteki sektörlerde de çalışan açığı oluşuyor, gerekli evraklarınız varsa, iş bulmak pek bir sorun teşkil etmiyordu. Bir de işinde iyi olmayanların daha önce ayıklandığıyla ilgili oluşan, aslında son derece uydurma bir söylenti yüzünden olsa da işyerlerinde verim de artmış gibi gözüküyordu.

Bir taraftan da yine bir yetkilinin "Hayır efendim!" diyerek belirttiği gibi, bu söylentiler gerçeği yansıtmıyordu. Bu kötü olaylar elbette istenmeyen şeyler olsa da, devletin acil müdahalesiyle, sokaktaki hayat hiç de o kadar engellenmiyor, hatta bir süreliğine canlanıyordu. Uygulama sonrası, içişleri bakanlığı üzerinden gelen uyarıyla, yaklaşık yedi ila on dakika içinde alana ulaşan görevli şirket ve sonra da yerel yönetim, her anlamda organize çalışmalar sonucu, sokağı, maksimum 45 dakika içinde eskisinden temiz hale getiriyorlardı. Sonraki 3 gün boyunca, aynı sokakta herhangi bir eylem olmayacağı alttan alta bilindiğinden, o sokaktaki esnaf yaklaşık bir aylık işi o günlerde yapıyor, işler açılacağı için heyecanlanan esnafa yaranmak ve onlardan bahşişler almak isteyen temizlik görevlileri de, işi çoğu kez beklenenden önce bitiriyordu. Hatta bu hem yerel yönetimler hem de şirketler için gizli çekişme ve böbürlenme kaynaklarından biri olmuştu bile.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Felakete uğrayan yakınınızı defnetmek için para veya kredi bulmak da sorun değildi. Önceden şirketlerle bir anlaşmanız yoksa ve cenazeniz için acil bir ödeme yapamaz haldeyseniz, devletin belli kurumları sadece vatandaşlık numaranız üzerinden birkaç saat içinde, çok uzun vadede ödenen ve çok da faizi olmayan krediler açıyordu. Tabii bizzat başvurmanız halinde. Yok hayır, gelecekte de ödeme yapamayacak kadar yoksulsanız ve bunu zamanında yerel yetkililere onaylatmış ve belgelendirmişseniz, devlet yine yanınızda oluyor, aynı derinlikte bir servis olmasa da bu iş için ayrılmış büyük arazilere hemen defnedilen cenazeniz ortalıkta asla kalmıyor; siz de özel izinle, o devasa yemyeşil alana gidip girişteki beton lahte çiçeğinizi bırakabiliyor ya da dua ederek rahatlıyordunuz. Geçenlerde bir bakanın üstüne basarak dediği gibi, devlet, üzerine düşeni fazlasıyla yapmaktaydı.

IV

Genç adam arabasına bindi. Şehrin sokaklarında öylesine gezinmeye başladı.

Elinden çıkarmaya bir türlü gönlü elvermediği eski model arabasının içinde, yine çok yıllar öncesinden kalma bir rock albümü dönüp duruyordu. "Stay with me!" diyordu şarkıcı. Her bir tekrarı daha da acıyla söylüyor, ses insanın içine işliyordu.

Belki, işten çıkmalı, başka bir hayata başlamalıydı. Herşeyin daha da sıkıcı bir tekrarından başka olan bir gelecek... Hergün aynı şeylerin yaşanmadığı, bilinenden farklı şeylere açık ve birden başka birşey yapmaya karar verirse yapabileceği bir gelecek. Gülümsedi. Saçmalıyordu. Arabadan dışarı kafamızı bile çıkaramadığımız bir dünyada mı?

Akşam saatlerinde vurulma ihtimali daha azdı. Çok özel yerler ve durumlar dışında pek birşey olmuyor, insanlar da daha çok hava kardıktan sonra dışarı çıkıyorlardı. Tabii gece herşeyin kapandığı saat 22.00'ye kadar ve genelde arabayla.

Bu nedenle, akşamın ilk saatlerinde yakınlarda bir yerden gelen ve birkaç dakika süren silah sesleri dışında birşey duymadan gezindi durdu. Adım adım giden trafiğin birden azalmasından genel kapanış saatine yaklaşıldığını anladığında Arzu'nun evinin çok yakınında olduğunu da fark etti.

Demek duyguları onu yine ona sürüklemişti. Yanına gidip

gönlünü almayı ve artık belki de vermesi gerekeni vermeyi düşündü birden. İçinde hâlâ tam bir teslim olmuşluk yoksa da onun yanına gitmek istiyordu işte! Ruhunun rahat ettiği yerlerdendi o, şu acımasız ve rahatsız dünyada.

Niye olmasındı ki hem? Ne olurdu ki kıza, şu hayatta tek sevdiği insana istediğini verse, evlense, çocukları olsa... Ne bileyim, öyle oluverse işte herşey ve o da bu vermeden sonra rahatlasa... Çok düşünmese artık. Ondan alınması gerekli herşeyi verse bu dünyaya. Bu dünya da ona biraz huzur verse ve evet, sevse onu. Öyle boş boş başını okşasa hayat onun. O da yapacaklarını, ödevlerini yapsa. İçi sussa ve gözleri sakince kapansa, sevdiğinin yanında. Uyku gibi. Tatlı, derin bir uyku.

Bir zamanlar bir yerde okuduğu gibi, yolda arkadaşına rastlasa mesela ve ona karısının evde çok güzel baklalı enginar yemeği yaptığını, onun hayatta en sevdiği yemek olduğunu ve bu yüzden karısına çiçekler aldığını söylese mutlu mutlu. Eve gittiğinde ise geçtim enginardan, henüz bir çorba umudu bile olmamasına karşın karısına çiçekleri öpücükle verse ve yine aynı mutlulukla otursa camın kıyısına. Yani dünyaya değil, içinden gelen sessiz kabul edişe teslim olsa mutlulukla. Olurdu bu. Becerebilirdi belki. Kendini bir an öyle olabileceğine ikna etti. Hâlâ içinde, şöyle midesinin üst tarafında, mızıldayan ve hafiften tırmıklayan, rahatsız edici bir noktaya karşın karar vermek zorundaydı. Birden gülümsedi. İçinden kocaman bir ağırlık kalkıvermişti. Orada ne zamandır duran, onu sabırla bekleyen karara bütün ruhuyla teslim olmuştu. Gülümsemesi büyüdü, kendi kendine "Hah ha!" dedi.

Evet! İşte!.. Yaşamın içinde görebiliyordu kendini. Bal gibi ona da oluyordu bu giysi. Neyi bekliyordu ki? Az ötede, az sonra vurulup gideceği bu dünyada birşeyleri ertelemenin, direnmenin ne gereği vardı ki? Yaşanacak bir an önce yaşanmalıydı.

Bir süre önce aklına yattığı gibi, yaşam mutluluk arayışı

değildi. Yaşam bir doygunluk arayışıydı. Elimizden geldiğince herşeyi yaşamalı, yaşama doymalıydık. Yoksa günü geldiğinde, geri dönüp denecek bir "Tüh be!"nin karşılığı yoktu ve bu, bizi o son nefese kadar kalan hayatımızda çaresizce üzerdi. Doymalıydık. Ama doyduğumuzu bilecek kadar da akıllı ve uyanık kalmalıydık ki bu kez de açgözlü biri olarak girmeyelim toprağa.

Yine kendini kaptırmıştı düşüncelerine... Bunu fark etti. Demek ki iyiydi, memnuniyetle gülümsedi tekrar. İşte böyle, sonunda bir karara vardığında rahatlıyor ve içten içe coşkun karakteri ortaya çıkıveriyordu. O an kendiyle barışık, aklına gelen –bazen de çok manasız– bir konuya odaklanıp saatler geçirebiliyor; düşüncesini böyle kademe kademe, rahatça ilerilere kadar götürüyor olmak onu nerdeyse neşelendiriyordu.

Sokağın köşesindeki panoda uçuk pembe bir fon üzerinde "BAĞLILIK!.. Çünkü ancak birbirimize ve devlete bağlılık bizi geleceğe taşır... GELECEK BİZİM!.." yazıyordu.

Bunu bir işaret kabul etti. Bazen herşeyde bir uyum olurdu hayatta. Aradığınız bir ses, bir söz yandaki masadan geliverir; siz şaşkınlıkla oraya bakarken, hayda bir tane de garson birşey yapar, birden aynı havada bir müzik... O zaman herşey büyülü bir şekilde birbirini tamamlar, insan tesadüfen de olsa dünyadan onay almış olmaktan mutlu olur, hatta bazen o an kendini uçar gibi hissederdi. "Tamamdır!" dedi bu kez yüksek sesle tekrar ederek ve panonun önüne park etti arabasını.

İşte! Koca bina onu bekliyordu. Bina da, girişin sağına soluna konmuş yeşillikli saksılar da, giriş kapısının üzerindeki top lamba da, kapının topuzu da, kolçağı da, merdivenler de... Herşey onu, bu dönüm noktasını bekliyordu.

"Bizimle ilişkisi olan her nesne bizi bekler yokluğumuzda. Dünya bütündür. Büyük bir kolajdır o. Birini çıkarsan herşey bozulur. Sonra da o arafta birbirini beklerler tekrar kur-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak için dünyayı. Dünyanı bil evladım ve birarada tut! Tutamayacağın kadarını da ekleme habire!" Ah! Sevgili Hıfzı Bey. Onu da özlemişti.

Ama böyle olmazdı, birşey alması gerekiyordu. Elinde birşey olmalıydı o kapıyı çaldığında.

Bu saatte yüzük olamayacağına göre? Çiçek? Yok! Ne çiçek ne de şarap bulabilirdi bu saatte. Şirketlerin işlettiği servislere sipariş etse, onların da ev dışına hizmet vermeleri yasaktı.

Bakındı. Birşey yoktu. Arabanın içinde dönüp duran diski çıkardı. Artık kimse pek kullanmasa da Arzu'da vardı eski bir diskçalar. Oradan bir kalem buldu ve "Stay with me!" yazdı diskin aynalanmış metal yüzeyine. Hoşuna gitti. Diski cebine koydu, dışarı çıktı. Kapıda, zili çalma tereddüdü yaşarken, telaşla evine ulaşmaya çalışan biriyle birlikte apartmana girdi.

Kapıyı açıp onu gördüğünde birden söylese miydi acaba? Diski uzatsa filan! "Bu ne şimdi?" derdi kız, belki de hâlâ kızgınlıkla... O da "Kal!" derdi. "Zaman geldi artık. Benimle kal! Ben de seninle kalayım. Biryere gidip gelmeyelim. Orada, o kanepenin ya da yatağın içinde birbirimize sarılalım. Bu boktan dünya dışarıda kalsın. Birbirimizin göğsüne bırakalım kendimizi, içimiz, şimdiye kadar hiç olmadığı gibi, öteki orada, hemen yanında diye rahatlasın. Biz birbirimize pes edelim."

İçi hafifçe bulandı ama bu kez o yaratığı dinlememeye kararlıydı. Herşeyi düşünmüştü, hem biraz düşünmese de olurdu. Artık kabul ve teslim hali başlamıştı. Ama böyle kapıyı açar açmaz da "Evlen benimle!" pek güzel değildi. Mutlaka düşündüklerini söylemeliydi önce – uzun uzun. Kendisi değil miydi, törenler önemlidir diyen? En iyisi, bu akşam bunun işaretini güçlü olarak vermeli, sonra da yarın öbür gün, güzel bir sürpriz filan yapmalıydı. Biraz neşelenseler fena mı

olurdu? Hem biraz daha özel birşeyler alması gerekmez miydi? Çok klişe olacak ama bir yüzük mesela? "Kadınlar pek itiraf etmezler ama severler böyle klişeleri," dedi, sanki yanında biri var gibi konuşmuştu. Tekrar gülümsedi. Evet belki şu an yoktu yüzük filan ama o Arzu'ydu – onu biliyordu. Birşey gerekirse –ki gerekiyor– Semih'in bunu bir şekilde telafi edeceğini bilir, memnuniyetle susar, hatta onu derinlemesine öperdi.

Ah! Buna ihtiyacı vardı. Derinlemesine öpülmeye, sarılışmaya ihtiyacı vardı. Onun boynunu, göğüslerinin arasını öpmeye, sonra tekrar yüzüne bakmaya, onu öpücüklere boğmaya ve ağlamaya, sevinçle. Çok... Çok...

Şimdi onu görünce –belki ne– mutlaka, gündüzden kalma kızgınlıkla naz eder ama yine de sevinirdi. Öpüşürler, belki de o hızla sevişirlerdi. Kavgadan sonraki sevişmeleri hep güzel olmuştu. Ama şimdi bir bırakış da olacaktı sarılışmalarda. Tatlı, huzurlu bir teslimiyet – yani daha çok sevgi. Tutkunun, o kopamadıkları tutkunun bir kısmını sevgiye, güvenilir bir sevgiye aktarma vakti gelmişti. Haklıydı Arzu. "Sevgiyse ver gitsin!" dedi, kendi sesini duydu ve güldü.

İlk katı çıkmıştı. İkinci katın merdivenlerine tırmanmadan durdu. Ne kadar yavaş çıktığına şaştı. Önünde bir kat daha vardı. Sonra kapı oradaydı. Artık yeni hayatına başlayacağı kapı. Kaç basamak vardı? Biliyordu. Saymıştı kaç kere: Onüç. Yok! Bu basamakları da hızla çıkmayacaktı. Yavaş yavaş, sindire sindire, her basamakta yeni bir hayatın parçasına alıştıracaktı kendini. İçindeki bulantı onu durdurmaya çalışsa da ilk adımı attı. Sonra yavaşça ikinciyi. Ama böyle olmayacaktı. Hızla tırmandı kalanları. Kapının önündeydi. "Tamamdır. Artık daha çok düşünmek yok! Hadi bakalım!" dedi ve kapıyı çaldı.

Arzu'yu üzerinde şık, göğüslerinin ucundan yukarısı transparan, tüllü, uçuk yeşil bir elbise ve kulağında ışılda-

yan küpelerle gördüğünde şaşırıp duraksasa da umursamadı. Hiçbir detay düşünecek halde değildi, sevinçten kendini tutamaz hale gelmişti. Bir an önce onun kollarına atılmaktan başka birşey kalmamıştı – ne ruhunda ne aklında.

Arzu şaşkınlıkla ona bakakalmıştı.

"Sen!" diyebildi. "Niye?"

"Nasıl niye?" diye burnundan hava çıkararak gülümsedi Semih, "Seni özledim, yetmez mi?"

Şaşkınlıkla kaskatı kalmıştı Arzu. Bir eli hâlâ tuttuğu kapıyı sıkıyordu. "Ama şimdi git!" dedi, paniklemiş halde.

Anlamamıştı Semih, bulantısı kusmaya dönüşecek gibiydi. İşler umduğu gibi gitmiyordu. Hafifçe paniğe kapıldı. "Seninle konuşmak istediklerim var ama," dedi şaşkınlıkla. Sonra da içeri girmek için kapıdan geçmeye çalıştı.

Arzu kımıldayıp ona yol vermek istemiyordu.

Ona ciddiyetle baktı Semih, Arzu'nun yüzündeki paniği gördü. Başka birşey vardı. Bunu öğlenki kavga yüzünden ya da inadından yapmıyordu. Çünkü hem gülümsemeye çalışıyordu hem de ne yapacağını bilmez halde Semih'in önünü kesmeye...

O an, içine kocaman bir ateş düştü genç adamın, eli ayağı boşaldı ve soran gözlerle baktı Arzu'ya.

"İçeride bir arkadaşım var, sen sonra gel" dedi Arzu, daha fazla uzatmadan ve Semih'in içeri adım atmasını artık açıkça engelleyerek.

Birden herşeyi anladı Semih.

İçeride bir adam vardı.

İçi baştan aşağı yandı genç adamın. Hırslandı. Ve o anda içinden sağlam bir tokat atmak geldi kıza. Attı da.

Arzu tokadın darbesiyle sendeledi, geriye doğru bir adım attı ama düşmeden duvara tutundu.

O an öyle kalakaldı Semih, ne yapacağını bilmiyor, bütün hayat yine bir rüya haline dönüyordu. Sanki o an bir ses duy-

mak istedi. Bir adam sesi; acının sese dönüşüp içini, bu kez tüm damarlarına kadar dağlamasını, onu oracıkta tüm gücünden yoksun kılıp sonsuza kadar yıkmasını bekledi.

Hayır! Ses gelmedi. Kimse "Canım!" demedi. Ya da sahiplenilmiş, soran bir "Arzu!?" O da kapıya tutundu. Şu an içeri girmeli, o adamı görmeli ve yıkım, artık her ne olacaksa tümüyle gerçekleşmeliydi. Ama adım atacak gücü yoktu.

Tokadıyla sersemleyerek geri giden Arzu, toparlanmış, korkuyla ona bakıyordu.

Birden karar verdi. Hayır! İçeri girip herşeyi darmadağın etmek, kargaşa çıkarmak, o adamı dövmeye çalışmak filan istemiyordu. Kalbi fazladan herhangi bir enerjiyi kaldıramayacak kadar kırılmıştı o kapı ağzında.

Hayır! Kendini daha fazla küçük düşürmeyecekti. Bu boktan durumdan kendini, kalan kendini kurtarmalıydı.

Karşısında dağılmış saçlarıyla duran eski sevgilisine daha fazla bakmak istemiyordu. Yüzü ondan tiksinir gibi yamuldu. İyice kusacak gibiydi.

O halini bilip ona elini uzatan kadını, yine tiksinerek eliyle itti. Arzu antrenin duvarına hafifçe çarparak kendine gelmeye çalışırken o merdivenlerden aşağı hızla inip binadan çıkmıştı.

Az sonra arabanın yakınlarında, kaldırımın kıyısına öğürerek kusuyordu.

13 Mayıs Cuma
17.08

Görev ve infaz...

"Başkalarına değil ama kendine verdiğin sözleri de kaybettin mi yokolursun. Önce gölgen yiter, sonra da yıkım gelir. Cehennem, içinden soğuk bir lav gibi çıkar, bedenin soğur ve kırılır ilk vuruşla..."

I

Keskin nişancı, terasın kapısını içeriden sürgüledi. Ağzını kapatan delikli bezi çıkarıp çantaya sokuşturdu, şapkasını düzeltti ve merdiven boşluğundan aşağılara bakıp karanlığı dinledi. Çıt yoktu. Sessizce ve telaş etmeden aşağı indi. Şansına kimse dairesinden dışarı çıkmamıştı. Başlangıçta, yani yaklaşık iki yıl önce filan, dairesinden fırlayan bir işgüzarla burun buruna gelmek işten değildi. Neyse ki artık çoğunlukla evlerinde siniyor, sokakta olan biten iyice sona ermeden yerlerinden kımıldamıyordu insanlar.

Bir an önce şirkete gidip konuşması gerektiğini düşünüyordu. Yoksa zaten onlar onu çağıracaklar, o yavşak, duygusuz solucan, dosyasını açacak, gözlüğünü düzeltecek ve üçüncü kez savunma isteyecekti. Sonra malum prosedür işleyecek, ailecek dışarı çıkarılacaklar ve aylardır başlarına gelmesinden korktuğu herşey teker teker gerçekleşecekti.

Onlar çağırmadan gidince birşeyi engelleyemezdi belki ama hiç olmadı, sistem içinde kalma yollarını araştırırdı. İyi

niyetli bir savunma filan. Sonuçta o kalifiye, birinci sınıf eğitimli biriydi. Eğitmen olurdu belki. I-ıh! O hiç olmazdı. Öğrencilerin saygı duyacağı bir geçmişi yoktu.

Onu oraya öneren Halil Binbaşı'yı arasa mıydı? Hayır! Şu noktada onu hiç bulaştırmamalıydı. Bu kez ona yardım etmezdi. Hatta açıkça, acımasızca azarlar, aşağılar, gözündeki varsa minicik değerini de kaybederdi. Belki en son anda... Olur da bir ara yol oluştuğunu, bir zorlamayla paçayı kurtaracağını sezerse o zaman onunla ilerlerdi. "Hayatını kurtardım onun," dedi kendi kendine... Hep birlikte tuzağa düştükleri bir baskında, yaralı binbaşıyı sırtlanıp çıkarmıştı cehennemden... Sadece ikisi kurtulmuştu. "Şimdi lak luk ediyor ama o gün ben olmasaydım, onu atacakları bok çukurunda kemikleri bile kalmamıştı şimdiye."

Canı çok sıkkındı haklı olarak. Gözünün önünde, kadının kaldırıma yığılışı ve annesinin üzerine kapanan çocuk olsa da kendini o kareden kurtarmaya ve şu andan sonrasını düşünmeye çalışıyordu. O kadından çok, kendine verdiği sözü tutamayışına bozuluyordu. Yoksa herkes gibi o kadın da vurulabilirdi. Kaç tanesini vurmuştu şimdiye...

Olacak olan olurdu, sorun hep önünde olandı. Şimdi kendi durumunu çözmeliydi. Belki çocuğu da vursaydı... Neyse, olan olmuştu her zamanki gibi ama o bu durumu hak etmiyordu. "Ama anasını sikiim, bir seferde, artık bu işe hazırlıklı insanlar arasından, çevreye zarar vermeden ve çok kısa bir süre içinde altı kişi nasıl temizlenebilir? Aşağı inip peşlerinden koşacak değilim ya!" diyordu. "Hem kimse olmayacak sokakta, hem saklanacak yerler olacak hem de vurulan yaralı kalmayacak! Peh!.."

Birden aklına birşey gelmiş gibi durdu. "Kesin!" dedi, kendi kendine fısıldayarak, "biri benim üzerime oynuyor, ayağımı kaydırmaya uğraşıyor. Kesin!.. Kesin!.. Yoksa bunun bir mantığı yok. İkiyken üç oldu, dört oldu eyvallah! Ama altı ne

ya? Sonunda onlar da insan, bir akılları var, öğretenleri var, saklanıyorlar işte! Sadece bana mı bu altılık görev acaba? Nasıl da uyanamadım ne zamandır? O savunma hikâyeleri, rakamlar filan da bu. Belki yönetici olacak konumdayım, tecrübeliyim, bir yerlerde adım geçiyor filan... İş büyüdü tabii. Taktı biri. Ama bulurum ben o orospu çocuğunu."

Merdivenleri inip dış kapıya gelince durdu. Poflamayla karışık "Merkez!" dedi.

"Merkez dinlemede 1-6" dedi karşıdaki her zamanki soğuk ses.

"Görev tamam. Rapor, 3B ve 4A durumları oluştu. Alanı terk ediyorum."

"Anlaşıldı 1-6. Kameralar 30 saniye!"

Ve sessizlik...

Eldivenleri çıkarıp cebine soktu. Ensesindeki teri sildi ve kendini sanki spor yapmak için bir yere giden ve olan bitenden habersiz biri gibi yumuşattı. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Sağa sola baktı.

O anda, sağda az ilerideki binanın birinci katının bir penceresinde, elindeki telefonu ona döndürmüş genç adamı gördü.

Elini beline attı. Silahını çıkardı ve çekmesiyle direkt cama doğru ateş etmesi bir oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

II

Silahın ve camın parçalanma sesi, caddeyi saran insan sesleri ve çığlıkların arasına yayılmış ve herşey bir kez daha susmuştu.

Kurşun, camı parçalayıp Semih'in sol kulak üstünü yalamış ve mutfağın üzerindeki küçük kirişe saplanmıştı. Oradan düşen küçük bir sıva parçası da tezgâhın üzerindeki kirli bardakların arasındaydı artık.

Semih can havliyle kendini yere attı. Elini kurşunun sıyırdığı ve acıyla yanan yere bastırdı. Sonra da eline baktı. Eli kan içinde kalmıştı. Saçlarının arası yapış yapıştı. Ama daha fazla birşey yoktu. Tekrar elini bastırdı.

Keskin nişancı, hiç beklemeden ateş ettiği binaya koşmuş, binanın demirden, küçük zarif karelere bölünmüş kapısını zorluyordu. Kapı açılacak gibi değildi. O da birinci kat hariç bütün zillere bastı.

Kimse kapıyı açmıyordu. Bir daha denedi. Aynı anda da merkezi aradı.

"Merkez. Acil!.. B-7 durumu!"

"1-6, ne oluyor orda?" diyen şefin kızgın sesi kulağında patladığında, silahın kabzasıyla alt kare camlardan birini kırıyordu.

"B-7 oluştu şefim, müdahale ediyorum," dedi Kerem, normal birşeymiş gibi sakin konuşuyor, bu arada da küçük çerçevenin içinde kalan cam kırıklarını temizliyordu.

"Allah belanı versin! Net mi?"

"Pozitif!"

"Hay sikeyim yapacağınız işi! Çabuk, iki dakikan var, bitir çık. Arkanda pislik de bırakma! Allahın belası!.."

Cam kırıklarını eli kesmeyecek gibi temizlemiş gibiydi. Elini dikkatle soktu boşluktan. Kilidi buldu ve kapıyı açtı. Cam parçalarından biri elinin üzerini çizmişti. Küfrederek kendini içeri attı ve geniş sahanlığın bir kenarına sırtını verip ortamı dinlemeye başladı.

Yerdeki, zarif, siyah beyaz karo döşemeleri, geniş merdivenleri ve yüksek tavanıyla eski ve iyi bir apartmandı burası. Geniş merdivenin meşe ağacından oymalı kolçağı, eski tip tel kafesle çevrilmiş asansör yuvasını yılan gibi dolanarak yükseliyordu. Tel kafesin içindeki kabin yeni olsa da eski tip asansörlere has dınlama, boşluğu hâlâ dolduruyordu.

"Bana ekstra zaman lâzım olabilir şef," dedi Kerem, sakin ve alçak sesle konuşmaya dikkat ederek.

"İki dakika neyine yetmiyor lan?" Bir an sessizlik oldu. Hat kesildi ve az sonra tekrar sesi duyuldu kızgın adamın, "Bunca yıllık adamsın. Hâlâ elinize yüzünüze bulaşıyor siktiriboktan bir iş. Allah belanı versin!.. Sana dört dakika daha. Hepsi bu!"

Elinde silah, sırtında çanta, bir yandan ihtiyatla merdivenleri tırmanırken, "Bana yeter ama tam temizlik için yetmeyebilir şefim, net senaryo için yani," dedi yine sakince.

"Ulan!.. Peki! Dört dakika da ekibe ver. Orayı terk ettiğinde herşey temiz olacak. Tertemiz! Duydun mu beni?!.. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı şefim!"

"Ulan, ne beceriksiz bir herif oldun çıktın. En güvendiğimdin. Kalıbını sikiim senin! Sizin de yapacağınız işin de... Başımız belada. Hem de benim bölgemde... Bir bu eksikti anasını sikiim!.. Kapat bütün kaydı!"

Kulaklık tamamen sessizliğe çekilmişti. Son emir merkezdeki yardımcı kıza olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

III

Bu sırada, yaşlı felsefeci tuvaletten bağırdı Semih'e, "N'oldu? N'oldu orada?"

Kurşunla birlikte kendini olduğu gibi yere atan Semih, kollarının altına aldığı kafasını kaldırıp, "Orada kalın Hıfzı Bey, siz kımıldamayın," dedi paniklememiş gibi yaparak, "Bizle ilgili değil. Ben iyiyim! Birşey olmadı. Siz gelmeyin bu tarafa, hiç kımıldamayın. Geçecek şimdi. Ben size söylerim."

"Cam mı kırıldı? Bize mi ateş ettiler?" dedi yaşlı adam ve hemen arkasından bir gürültü geldi. Birşeylerin devrilme sesine benziyordu. Bir an sessizlik olduysa da çok geçmeden "Allah kahretsin! Bir bu eksikti! Ayağım kaydı! Sen de beni merak etme! Birşey yok," diye ekledi oflayarak. Aceleyle hem kalkmaya, hem pantolonunu toplamaya çalışırken dengesini kaybetmiş, sağa sola tutunayım derken de lavabonun kıyısına koyduğu bira bardağı ve etraftaki ıvır zıvırla birlikte banyonun içine, yere devrilmişti.

Şimdi yerde, parlak beyaz ışığın altında ve cam kırıkları arasında, pantolonun paçalarından biri ayağından çıkmış, buruşuk poposu soğuk zeminde, bir yandan kendine küfrediyor, bir yandan da ayağa kalkmak, toparlanmak için tutunacak birşey arıyordu.

Semih ise yüzüstü kapandığı yerde telaşla sağa sola bakıp ne yapacağını kestirmeye çalışıyordu hâlâ. Telefonu arandı. Kendini yere atarken, telefon da elinden fırlamış gitmiş-

ti. Yakınlarda da yoktu. O sırada dairenin kapısına art arda iki tekme vuruldu.

Olduğu yerde bir ter ve titreme basmıştı genç adamı. Cellatla arasında sadece eski bir kapı vardı. Neyse ki kapı dayanıklıydı da tekmelerin peşinden gelen sağlam bir omuz darbesine de tık demeden direndi.

Derin bir nefes aldı Semih ve boşuna bir çabayla etrafta tutacak, belki de adama atacak birşeyler aradı eliyle. İçeri gidip Hıfzı Bey'le beraber banyoya mı kapansalardı? O zaman ikisi de... Ama şimdi ne olacaktı ki?

Kapı yeni bir omuz darbesiyle bir daha sarsılmış ama yine direnmişti. Omuzla yıkılacak gibi değildi eski kapı. Fakat ardından gelip kilidini hedefleyen iki el silah atışına ve yeni bir tekmeye yapacak birşeyi kalmamıştı. İsteksizce bıraktı kendini ve gıcırdayarak hafifçe aralandı.

Durum başedilecek gibi değildi. Semih'in nefesi kesilmiş ve ne yapacağını hâlâ kestirebilmiş değildi. Ne kalkıp adamla savaşacağı birşey bulmuş ne de Hıfzı Bey'in yanına kaçabilmişti. En sonunda yerinden kalkmamaya karar verdi. Hatta daha da yapıştı yere. Aralanan kapıdan 9 milimetrelik bir silahın namlusu gözüktüğünde de yerde yüzüstü yatıyordu. Baygın numarası yapmak en kısa yol gibi gözüküyordu. Böyle atlatırdı belki, çünkü bu uygulamalar başlayalı, sokak dışında kimseyi vurduklarını duymamıştı. Tabii bu olmadığı anlamına gelmiyordu ama belli ki istenen birşey değildi de duyulmamıştı. Ayrıca şu an, yerde ölü gibi yatmak dışında başka ne yapabilirdi ki? Kafasını sıyıran kurşunun görünür bir iz bırakmış olmasını, hatta elini yapış yapış eden kanın onu bayılttığını düşünecek kadar çok olmasını diledi.

Yaşlı adamın ses etmemesini dileyerek, ellerini gelişigüzel düşmüş gibi yere bıraktı, kafasını kanayan yeri açıkta olmak üzere yan yatırdı ve baygınmış gibi gözlerini kapadı. Aklına başka birşey gelmiyordu. Adam belki baygın diye ona hiç bu-

laşmaz, telefonu bulur, çeker giderdi. Henüz kimseyle paylaşmamıştı fotoğrafları.

Fakat düşündüğü gibi olmamış, acımasızca kafasına dayanmış sıcak namlunun saç diplerini yakması uzun sürmemişti. O da engelleyemediği bir "Ah!!" çıkardı dişlerinin arasından.

Keskin nişancı, onu ense kökündeki saçlarından tutmuş, yüzünü hırsla yere bastırıyordu. Belli ki kendisine bakmasını istemiyordu. Az sonra saçları bıraktı ve boşta kalan kafayı ayağıyla ezerek etrafı kolaçan etmeye başladı Kerem. Dağınık bir ev hayatı ve kitaplar dışında birşey dikkatini çekmedi. Bekâr eviydi belli ki. "Burada bira içiyordu, beni gördü," diye düşündü. Sokakta çığlıklar tekrar başlayınca o da yapması gereken işe döndü. O sırada ayağının altında korkuyla inleyen genç adam hareketlenir gibi olunca, kafayı tutan ayağına abandı ve yarısı kanlı kafayı iyice bastırdı.

Yüzü yere iyice yapışan Semih'in burnu kırılmış gibi yanarak acımıştı. Nerdeyse kapanan ağzından, dişlerinin arasından derinden ve acı bir ses çıktı.

Keskin nişancı, ayağını kaldırmadan eğildi ve ceplerini yokladı Semih'in. Canı sıkıldı. İstediği yoktu. Ayağını kaldırır gibi yaptı ve Semih'in kafasını düzeltmesine izin vermeden tekrar ama bu kez daha da sert bir tekmeyle birlikte bastırdı.

"Nerde lan o telefon?"

Öncekinden daha garip ve daha güçlü bir ses çıkmıştı Semih'in yarısı yere yapışan ağzından. Birşey demek istedi ama dilindeki kan tadını hissetti. Dudağı, dişleri ya da içeriden başka biryerleri kanamış olmalıydı. Biraz nefes alsa, kendine gelse, bir yol düşünebilirdi belki. Telefonu bulup vermeliydi. O zaman da ilk işi onu vurup gitmek olurdu adamın. Fakat başka ne yapabilirdi ki?

"Bak!" dedi keskin nişancı, onun aklını okur gibi, "Hiç vak-

tim yok! Yüzüme bakmadın. Çektiğin resmi bir yere de göndermediysen sorun yok. Ya hemen söyle, telefon nerede, onu alıp giderim, sağ kalırsın ya da seni vurup telefonu ararım. Onu da bulurum evi yakmak pahasına! Aklını topla!"

"Bilmiyorum," gibi birşey dedi Semih, yamulmuş ağzından akan tükürükler arasından. Gerçekten bilmiyordu ama bilse de söylediği anda vurulmayacağının garantisi yoktu.

Bunun üzerine sağlam bir topuk darbesi daha geldi ense köküne. Bayılacak gibi olmuş, sadece derin bir inleme sesi çıkarmıştı.

Sonraki bağırışında ise, keskin nişancı sol dizini Semih'in sırtına basmış, onu saçlarından yakalayıp geriye doğru yay gibi germişti.

"Şimdi filmlerdeki gibi üçe kadar sayacağım," dedi, Kerem. "Hiçbirşey önemli değil. Benim işim az önce bitti. Seni, çocuğum, ailem için vuracağım. Söyle şunu geri zekâlı!" Bu arada hızla çevreye bakıyordu. Telefonun genç adamın sağ elinde olduğunu, telefonu o hızla attıysa sağda bir yerlerde olması gerektiğini düşündü.

"Üüç!"

O sırada inledi Semih ve "Hiçbiryere göndermedim fotoğrafı. Telefon fırladı elimden zaten," dedi yarı anlaşılır halde.

"Nerde o zaman puşt?" dedi keskin nişancı, o sırada dizinin üzerine eğilmiş ve sağa, ilerilere bakıyordu. Az ötede bir metal parıltısı var gibiydi. Daha dikkatli bakınca telefon olduğuna emin oldu. Haklıydı puşt, fırlamış olmalıydı.

Ayağa kalktı. Onunla birlikte kımıldamaya çalışan Semih'i sırtına ayağıyla basarak engelledi. Önünde iki adım vardı artık. Onu vurmak ve telefonu alıp gitmek. Silahı Semih'in kafasına tuttu. Onu ensesinin hemen üzerinden vuracak, bütün sinirleri anında felç olan olan genç beden, ne olduğunu anlamadan öte tarafa gidecekti.

Tabii bu çok da doğru değildi. Bu türden infazlar işi daha

da zora sokuyordu. Sadece infazı yapan değil, güvenlik şirketi de çok şey kaybediyordu. Yeni bölge ihalelerine giremeyebilirler, ödemeleri yapılmayabilirdi. Ve tabii ki bunu ona ödetirlerdi. Herkesi ikna etmese de tamam denecek bir senaryo da kurmalıydı. Telefonu almak, fotoğrafı silmek yeterli değildi.

Ayrıca böyle yakından sevmiyordu bu işi. Uzaktan atış yaptığı tüfekler gibi değildi duygusu. Böyle kanlı canlı infaz durumlarına katlanamıyor, eli titriyor, içinden bir bulantı yükseliyor, açıkça güç kaybediyordu. Savaşta başlarına gelen bir iki olayda infazı hep arkadaşlarına bırakmıştı.

"Salak oğlu salak!" dedi, Semih'in kafasına eğilerek "Değdi mi yani? Beni çeksen ne olur çekmesen ne olur? Sonunda ben gitsem, gebersem ne olur? Sen olsan ya da olmasan ne olur? Hiçbir önemimiz yok farkında değil misin? Gerzek! Biz gitsek, arkadan kaç tane birden geliyor biliyor musun? Görmüyor musunuz bir boka yaramadığını. Bu ne senle ne benle biter. Salak! Geri zekâlı! Ben artık bugünden sonra bittim. Umurumda da değil. Şimdiye bin kere bitmeliydim. Ama ailem... Onlar bunu hak etmedi."

Konuşma da işe yaramamıştı. Tetiği çekecek kadar sinirlenemiyordu. Boktan bir gündü. Hiç çıkmamalıydı. Herşey bitmişti. Bu zavallı da gidecekti onunla birlikte, hepsi bu. O kadını da vurmamalıydı.

"Sana ne derlerse desinler sen her zaman kendi kurallarını koy. Ve ne olursa olsun, kendi kurallarını çiğneme, onları kaybetme. Başkalarına değil ama kendine verdiğin sözleri de kaybettin mi yokolursun. Önce gölgen yiter sonra da yıkım gelir. Cehennem, içinden soğuk bir lav gibi çıkar, bedenin soğur ve kırılır ilk vuruşla..."

Bunu biri biryerden okumuştu ona. Eski timdekilerden garip biri. Etkilenmişti. Hep aklındaydı bu. Her kelimesi ruhuna yazılıymış gibi onu korumuştu şu ana kadar. Ve işte o an gelmişti. Herşeyi kaybettiği, ruhunun cehennemi bir buz

parçasına dönerek yokolduğu an. İçinden bir acı yükseldi ve garip, vahşi bir ses çıkararak bağırdı. Göğsü gerilmiş, ağzı yamulmuş, hırsla kısılmış gözleri yaşlanmıştı. Aynı anda da silahın kabzasıyla karışık bir yumruk attı Semih'in kafasına. Acıyla bağıran genç adamın kafasından sızan kan, saç diplerine, saçlarına dağılmaya başlamıştı yavaşça...

"Birşey desene lan! Orospu çocuğu! Sıçtın değil mi?"

"Göndermedim," diye inledi ayaklarının altındaki genç adam, "Şifre 8124."

Uzaktaki telefona baktı Kerem. Şifreyi sormadan söylediğine göre fotoğrafları gerçekten bir yere atmamış olabilirdi. Ama girip çözse, öyle olduğunu anlasa ne olurdu ki? Mesajı atsa da atmasa da bu işi bitirmeli, herşeyi temizleyip çıkmalıydı bu binadan.

Fakat ne yapsa olmuyor, tetiği çekecek kadar güçlenemiyordu. Derin bir of çekti. Hayır! Belalı bir eski büyünün ruhu ve bedeni sarması gibi içindeki güç hızla çekiliyor, açıkça tükeniyordu. Sadece öyle duruyor ve şu andan sonrasına dair hiçbir plan yapamıyordu. Her zamanki alıştığı iş bitirici Kerem, boşlukta kalakalmıştı. Kendini mevziinde beklerken, insanları vurmadan önce yaptığı gibi bir hikâyenin içinde düşledi.

Kırık bir salon camının önünde, yerde, ayağının altında genç bir bedenle, elinde son derece yetenekli bir tabanca olsa da, kendini güçsüz; kana, baştan aşağı kana bulanmış ve çaresiz olarak görüyordu şu an. Neydi bu hali? Başlangıçtan beri vurduğu insan sayısını bilmiyordu. Şu meşhur Finliyi çoktan geçmiş olmalıydı. Herşey, herşey boştu artık. Bu zavallı salağı öldürünce daha az boş olmayacaktı. Şefin son sözlerine bakılırsa, kendisi de, kuralsız, zavallı bir kullanılmış olarak benzerleri gibi bir bok çukuruna atılacaktı çok geçmeden. Çıkardığı bunca dert ve usulsüzlükten sonra da muhtemelen ötekilere ders olsun diye iyice teşhir edeceklerdi herşe-

yini, öldürmeleri için yalvarmasını isteyecek hale gelmeden bırakmazlardı.

İçinden o ana kadar tanımadığı bir yorgunluk yükseldi. Bu boşluğun içinde bir kurşun daha, bir ceset daha... Elleri titriyordu. Bu canını daha da sıktı. Kendini tetiği çekecek gibi hissetmiyordu. Pislik onu boğmuş, sağ elinin işaretparmağının birinci boğumu felç olmuştu.

Yine de yapması gereken buydu. Gözlerini sımsıkı kapayıp açtı. "Siktir git!" dedi kendine... "Ne lan bu?" Yok, hemen dünyaya dönmeli, her zamanki pragmatik ve profesyonel Kerem olmalıydı. 1-6... O Kerem bile değildi, bir ve altıydı. Bir altı... Yine de önce telefonu mu kontrol etseydi? Bu yaptığı görülmemiş bir görev aşımıydı. Belki de gerçekten göndermemiştir de vurması gerekmez, bir çıkış yolu bulunur. Telefonu alsa anlardı. Gönderdiyse peki?

Bu kez de sıkıntıyla, tükürük dolu, hırlamaya benzer bir ses çıkardı dişlerinin arasından. Kendini hayatının her noktasını pazarlıkçılıkla yürüten aşağılık tiplere benzetti birden. Nefret ederdi onlardan. Onların zayıf, ara nokta arayan sümüksü hallerinden... Ne olursa olsun onlardan olmayacaktı.

"Sen şimdi kolejde okumuşsundur. İki dil filan bilirsin değil mi? Peki görev nedir, biliyor musun yavşak? Sınavda haybeye kâğıt doldurma değil. Sen yapmazsan sana bağlı insanların çok ama çok zorda kalacağı birşeydir görev. Gerisi yalan!! Çocuğunun ihtiyaçlarını karşılamalı, karını el âleme gebe bırakmamaktır görev. Sen de bir erkek olarak herşeyi yaparsın. Tabii nereden bileceksin? Ne anlarsın görevden filan... Camın arkasından fotoğraf çekmek sanıyorsun görev. Dünyayı kurtardın, değil mi o telefonla? Şimdi benim çocuğumu ve karımı da kurtar bakayım. Sen bir bok yapamazsın! Senin gibiler altına sıçar ancak. Ama ben hep görevimi yaptım. Bunu bilemezsin sen. Görev ailedir. O kadar. Tek soru sormadım. Vurduğum kimseye bir hıncım yoktu, nefretim

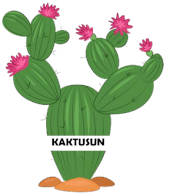
yoktu. Hiçbirini tanımadım. Ama sana kızgınım kolejli. Sana çok kızgınım, amına koydumunun kolejlisi. Bu da senin için iyi olmayacak. Biliyorsun değil mi?"

Sustu. Konuşma bitmişti. İçindeki konuşmayı da tüketmişti. Artık olacak olanı yapıp ilerlemeli, kaderini üstlenmeliydi.

"Neyse ne!" dedi. Yüzü tiksinir gibi buruşmuştu. "Olacak olan olacak! Hepsi bu."

Horozu kaldırdı. Bu onun kaderiydi. Buradan yakarak, yıkarak çıkacaktı. Onu bütünüyle sarıp sarmalayan onca kötülükten sonra daha azı olamazdı. Hem arkasında bıraktığı tonlarca cesetten sonra bu çocuğun başında niye kekeliyordu ki? Onlardan biri daha işte! Çok daha genç bir sürü insan vurmuştu. "Bunun ömrü de bu kadarmış, yeter bu kadar zayıflık anasını sikiim, n'oldu lan bana?" dedi ve kısa sessizlik, bir patlama sesiyle son buldu.

13 Mayıs Cuma
17.14

"Amaç yaşamak değil iyi yaşamak olduğundan, bilge, yaşayabildiği kadar değil yaşaması gerektiği kadar yaşar."
Seneca

Semih'in bedeni, başına geleceklerden sakınmak için korkuyla kapanmaya çalışmış ve o anda kocaman başka bir beden, gürültüyle üzerine düşmüştü.

Bir an öylece ne olduğunu anlayamadan kaskatı kalmış, sonra da şaşkınlık ve korkuyla avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı genç adam. Az sonra can havliyle olduğu yerden sıyrılmaya çalışırken de bağırmaya devam ediyordu. Korku ve şaşkınlık karışımı çığlıkçıklar, garip "Ahh!" ve "Ne! Nee!"lerle...

Heryer kana bulanmıştı. İçinden gelen kusma duygusunu bastırmaya çalışarak üzerine düşen ağır bedeni korkuyla ittirdi ve keskin nişancının altından kendisi dahil herşeyden iğrenir gibi allak bullak bir yüzle çıktı. Yüzünün özellikle bir yanı, alnı ve ağzının kıyısı kanıyordu. Elleri, ayağını bastığı yer, üstü başı, heryer yapış yapış kana bulanmıştı. Yüzü iğrenme ve korkuyla buruştu, mimiklerinin kenarlarından ince oluklar halinde kan sızıyordu. Zorlanarak ayağa kalktı ve bir adım geri gitti.

Şimdi şaşkınlıkla yerde yatan cesede bakıyor ve kendisinin bile anlamadığı birşeyler demeye devam ediyordu.

Keskin nişancıdan akan kan, kaynağı belirsiz kara bir su gibi giderek çoğalıyor, bedenin etrafı hızla, yoğun ve siyah bir göle dönüyordu.

Bir adım daha geri gitti Semih, koltuğa çarptı ve o an, bir işaret görmüş gibi yüzünü, sağa, evin banyoya giden koridoruna çevirdi.

İşte ancak o zaman, elindeki tüfeği hâlâ ona doğru tutan yaşlı adamı gördü. Bir süre ne olduğunu anlamak için öylece bakakaldı.

Sonra yaşlı adamın elinin, hatta tüm bedeninin titrediğini fark etti ve biraz kendine geldi.

"Hıfzı Bey!" diyebildi ve ona doğru gitmek istedi. Ama yapamadı. Dizlerinin bağı çözüldü, düşüyor gibi oldu ve kendini hemen arkasında duran koltuğun üzerine bıraktı.

Yaşlı adam, sarsılarak titremeye devam etse de daha kendinde gibiydi. Buruşuk alnında, yukarılara doğru kalın hatlarla fışkıran kaşları ciddiyetle çatılmıştı. Ayakları çıplaktı. Sonunda kımıldadı, çiftenin ucunu, yerde çevresini hızla genişleten kan gölünün içinde yüzen cesede çevirdi ve ayağını sürüyerek ürkek adımlarla yaklaştı.

Az sonra koltukta, yüzünü elleriyle kapamış, üstü başı, heryeri kan içinde gözüken Semih'in önünde, tüfeğin namlusuyla, belki kımıldar diye cesedin bacağını itekliyordu.

Semih, ellerinin arasına aldığı kafasını toparlamaya çalışıyordu. Kurşunun sıyırdığı yerden alnının kenarına, oradan da elinin üstüne çıkan minik, titrek bir kan hattı, bütün engelleri geçerek yere damlamaya başlamıştı. Beyni zonkluyor, içinden gelen bulantıyı tutmak için nefes bile almamaya çalışıyordu. Birden, kulağının üst tarafında kurşunun sıyırdığı yerin yanarak acımasını ve keskin nişancının kabzayla vurduğu yerin ağrısını aynı anda hissetti. Kafatası giderek daha fazla zonkluyor, ona sallanıyor gibi geliyordu. Tekrar inledi ve elini kanayan yere uzattı. Kıpkırmızı olan eline bakınca başı döner gibi oldu. Bu kez midesi gerçekten kalkmıştı. Yine de kendini bırakacak değildi. Elleriyle gözlerini tekrar kapa-

dı. Nasıl oluvermişti herşey? Tüfeği hatırladı sanki. Bildi bileli Hıfzı Bey'in yatak odasının köşesinde, küçük kütüphane ile duvar arasına sıkışmış duran o avcı çiftesi olmalıydı. Gerçekten bakılmayan, tozu bile alınmayan, eşyalar arasında yitip gitmiş bir detay. Yine de o evde, uzun namlusuyla kitaplığın arkasına kibarca saklanan bu silahın orada olması garip gelmişti Semih'e. Birbirine yapışık iki uzun namlu yüzlerce yıllık antika felsefe kitaplarının yanıbaşında manasız bir süs gibi tozlanıp duruyordu. Hatta merak ederek sorduğunu, Hıfzı Bey'in de yıllar önce, avdan dönen bir arkadaşının emanet bıraktığını, bir daha da almadığını söylediğini hatırladı. Çalışıp çalışmadığından bile emin değildi.

Şimdi ne olacaktı? Zonkladıkça sanki kafasını da sallayan ağrıyı dinlemeyip ellerini indirdi. Gözlerini açıp Hıfzı Bey'e baktı.

Yine bir acayiplik olmuştu. Kafasındaki zonklamaya rağmen şimdi de içinden bir sakinlik yükseliyordu. Sanki orada değil gibiydi. Olan biten onun başına gelmemişti. Herşey ondan uzakta bir yerde olup bitiyormuş gibiydi. Üzerine çöken büyük bir yorgunlukla birlikte bir anlığına herşeye yabancılaşmıştı. Belki de bütün olan bitenin üzerine, yaşlı adamın oraya gelip cesedi tüfeğin ucuyla itekleyecek sakinlikte olması garibine gitmişti. Anlayamıyordu. Ayağa kalkması gerektiğini düşündü. Kalktı. Bacaklarının titremesini durduramasa da bulantısı azalmış gibiydi.

Hıfzı Bey'i kolundan tutarak, arkadaki küçük masaya yakın sandalyeye oturtmayı planlıyordu. Fakat ilk adımda ayağı kan gölünün üzerinde kayınca sendeledi, koltuğa tutundu. Düşmemişti ama planından vazgeçti.

"Buraya oturun isterseniz," dedi yaşlı adama, ağzından çıkan kelimelerin başkasının ağzından çıkıyor gibi oluşuna hayret ederek; masanın kenarındaki sandalyeyi işaret ediyordu, sersemce.

Ama yaşlı adam o kadar da kendinden geçmiş değildi. Bunu, gözünü yerde yatan cesetten alamadan ve olabildiğince net bir sesle ona "Sen beni bırak şimdi, hızla kalk oradan, önce hemen banyoya git, elini yüzünü yıka! Hiçbiryerinde kan kalmasın! Ayakkabılarını eline al! Onları da küvette temizle. Üzerindeki herşeyi çıkar, bir torbaya koy. Sonra içeriye, yatak odasına git, sana küçük gelse de, benim ıvır zıvırlarımdan bulduğunu geçir üstüne, sonra buraya gel ve buradan hemen çık git! Hem de çok hızlı! Hadi!!" demesinden anladı.

"Çok iz bırakma ortalıkta! Burada değilmişsin gibi yap olabildiğince," diye de eklemişti hızla.

Kesinlikle daha iyi durumdaydı yaşlı felsefeci.

Felaket durumlarında herkesin yaptığı gibi, güçlü ve uyanık kalmış olanın emirlerine uydu Semih. Aklına başka birşey de gelmiyordu zaten.

Banyo darmadağınıktı. Yerdeki cam kırıklarına basmamaya dikkat ederek ulaştığı aynada, yer yer kurumuş ve bazı yerlerde de damlalar halinde çenesine doğru oluklar yapmış kanla kaplı yüzünü görünce "Aman Allahım!" dedi titreyerek ve önce etrafa, sonra denk getirip lavaboya kusmaya başladı. Neden sonra öğürmekten kurtulabildiğinde, iki dizi yerde, gözleri faltaşı gibi açılmış halde lavaboya sarılmıştı.

İçeriden "Ne yapıyorsun orada? Hadi çabuk! Çabuk bitir işini! Hemen! Geciktin!" diyen sesi duydu.

Evet! Acele etmeliydi. Kusmak, az da olsa kendine getirmişti onu. Hızla kalktı. Aynaya bakmamaya çalışarak musluğu açtı, kafasını altına tuttu bir süre, sonra eliyle yardım ederek kusmukları akıttı. Havluyu kanayan yere bastırdı ve eliyle de yokladı. Kanama azalmış gibiydi ama etrafı hâlâ yapış yapıştı. Havluyla yerdeki kalıntıları temizledi. Cam parçalarını kenara iteledi. Elindeki ayakkabıları küvetin içine atmıştı. Onlara baktı. Sadece tekinde çepeçevre kan izi vardı. O bölgeyi şöyle bir yıkadı. Yaptığından başka birşey düşü-

nemiyordu. İçinden herşeyi bırakıp kaçıp gitmek gelse de yapamıyor, yaşlı hocasının dediklerini teker teker ve hızla yerine getiriyordu. Üzerindekileri çıkarması gerekiyordu. Çıkardı. Onları çöp kovasından aldığı naylon torbaya tıkıştırdı. Üzerinde sadece donu kalmış olarak koridora çıktı ve hemen yandaki kapıyı açtı. İçeri girmeden salona doğru bir göz attı. Yaşlı adam bıraktığı yerde değildi.

Çok düşünmeden yatak odasına daldı. Kendine gelmeye başlamış, hızlanmıştı. Küçük, ahşap gardırobu açtı. Bir gömlek buldu. Bir de pantolon. Zaten pek birşey yoktu. Üzerine geçirdi. Gömlek, kollar kısa kalsa da idare ederdi ama zorla giydiği pantolon birazdan patlayacak gibiydi. Bunu düşünecek değildi; kanlı eşyalarının olduğu torbayı aldı ve çıktı.

Salonda, koltukların arasına yayılmış kan gölünü, içinde yüzüstü yatan cesedi ve onun yanındaki Hıfzı Bey'i görünce tekrar midesi ağzına geldi ve titremeye başladı.

Yaşlı adam, kan deryasının üzerine eğilmiş, cesedin ceplerini karıştırıyordu. Semih'in geldiğini duyunca ona baktı.

"Orada dur! Yaklaşma, dışarıdan görülmemelisin. Eğil hatta. Sokak kamerası sol yanda! Gözükme! Bu, –kafasıyla cesedi işaret ediyordu– şu sokaktaki felaketi, katliamı yaratan puşt değil mi? Keskin nişancı... Zavallı, sıradan insanları vurmak için bir profesyonel katil. Aşağılık adamlar, kana bulanmış rezil zamanlar..."

Kafasını salladı Semih, kaskatı kalakaldığı yerde, "Evet! Fotoğrafını çekecektim, beni gördü."

Gözünün kıyısıyla caddeye bakan Hıfzı Bey'in yüzü kararmıştı; dışarıdan, koşuşan, birbirlerine anlaşılmaz birşeyler diyen insanların ve hâlâ "Yardım edin!.." diyen çocuğun sesi geliyordu.

O da ağlayacak diye düşündü Semih.

Ama gözleri dolu olsa da ağlamayacaktı Hıfzı Bey; burun delikleri sinirle açılmış, yaşlı yüzü o ana kadar olmadığı ka-

dar gerilip sertleşmişti. "Geciktin evladım. Hep yavaşsın!" dedi dişlerinin arasından. "Normal yoldan çıkmazsın artık; sokağı kapatmışlardır. Çıkardığın eşyalarınla birlikte hemen yukarı 5. kat 8 numaraya çıkıyorsun! Şimdi! Buraya yaklaşma! Eğilsene oğlum."

Bunu tartışmak için değil, uyulsun diye söylediği belliydi. Hıfzı Bey, ne kadar kuru ve çelimsiz bir ihtiyar olsa da, böyle emredici, sert tonlarla konuştu mu etrafındaki herkes onun dediğine uymaktan başka yol bulamazdı. Hele şu an daha da sertti.

"Ne diyorsunuz, beraber gideceğiz. Az sonra gelir ve sizi öldürürler. Daha da kötüsü işkence edip..." dedi genç adam. Biraz daha duruma alışmışsa da sesi hâlâ kontrolsüzdü.

Onu dinlemiyordu yaşlı felsefeci, "Ayakkabılar elinde, etrafta bir iz bırakmadan asansöre git. Karşı duvardan eğilerek! Adımını atınca da dön, sil iyice, varsa iz. En azından biraz sürer anlamaları. Asansörle beşinci kata çık. Asansörden çıkarken de 0'a bas. Çıkınca sağda, 8 numaralı kapıyı çal. Bir kadın açacak kapıyı... Güzel, gözleri gri, saçları platin... İyi bir kadındır o. Seni bekliyor, konuştum ben. O halledecek herşeyi."

"Hayır! Ne saçmalık! Benimle geliyorsunuz."

"Gevezelik etme! Şunu da al!" dedi Hıfzı Bey, elinde Semih'in telefonu vardı. Yüzüstü yatan ve gevşemiş elindeki silahı hâlâ capcanlı olan cesedin ve ona ait kan gölünün öte yanında, şaşkınlıkla bakınan genç adama doğru attı onu. Sonra da sordu, "Ateş başlayalı beş dakikayı geçmiş olmalı değil mi?"

"Benimle geliyorsunuz!"

"Bak! Beni deli etme, ben yaşlı bir adamım. Bundan daha iyi bir durum da bulamam bundan sonraki hayatımda. Ama sen öyle değilsin. Bir sevgilin var ve daha çok işe yararsın. Çık ve uzaklaş. Ama önce ayak izlerini filan iyice sil şu ör-

tüyle. Şu! Şu! Bakma öyle aptal aptal. Hadi!..” Tüfeğin ucuyla ilerideki masayı gösteriyordu.

“Burada öleceksiniz.”

“Hatırladın mı? İstediğiniz yoldan çıkabilirsiniz, der Seneca. Yeter ki köle olmayın.”

“Saçmalık bu! Olmaz böyle! Buna izin veremem.”

“Hadii! Oyalanma artık! Zevzek!..” Bu kez daha da ciddileşen ses tonu, genç adamı az da olsa hareketlendirmişti. İsteksizce masanın üzerindeki örtüyü çekti. Sağa sola bıraktığı izleri hızla silmeye çalıştı ama aslında yaşlı adama yaklaşıp onu kolundan tutmak, ne kadar inatçı olsa da, sürükleyerek buradan çıkarmak istiyordu.

O sırada, az önce Semih’in yıkılarak oturduğu koltuğa yerleşmeye çalışan yaşlı adam bunu hissetti. Her zamanki “gevezelik tahtım” dediği koltukta hızla dikleşti ve elindeki tüfeği öğrencisine doğrulttu. “Sakın deneme!”

Bunca yıldır görmediği bir bakışla karşılaşan genç adam, öylece kalakalmıştı.

“Laftan anlamıyorsun değil mi? Ben kaçsam ne olacak? Bu evin bana ait olduğu ortada... Ayrıca bu halimle iki adım gitmeden bir köşede sıçan gibi vurulurum. Hatta vuruluruz. Bunu yapmayacağım. Yaklaşma! Şu an hayatımın son yol ayrımındayım. İlk defa felsefeyi aşma imkânım var! Bir lütuf bu. Diyeceğim son sözün biraz gürültülü olması gerekiyormuş. Bunu bekliyordum artık. Herşeyden önce, bir işe yarayacağım sonunda! Aslında az önce sanki biraz yaradım gibi de hissettim! Ama sen! Senin daha yolun var! Bu kavşaktan hızla geçeceksin. Hem dur bakalım! Belki başka bir yol bulurum. Düşünsene, sonuçta niye bu eve girdi değil mi? Evet! Tek yol bu. Burası benim evim, o da bu evi basan adam ve evdeki eski tüfekle kendimi korudum.”

Duraksadı Hıfzı Bey, Semih’in çaresizlikten şaşkına dönmüş yüzüne bakınca ona ulaşamadığını düşündü ve bağırdı

birden, "Siktir git, dedim sana, duymadın mı?! Bütün kameralar açılmıştır, ekipler yola çıkmıştır, belki de evi sarıyorlardır bile, biz burada lak lak ederken. Birazdan da doluşurlar buraya! Hadi! Hadiii!!!"

Semih, yaşlı adama büyülenmiş gibi bakıyordu. Onun, onu tanıdığından beri hiç bu kadar güçlü ve yaşam dolu olduğunu görmediğini düşünüyordu. Arkadan vuran ışığın, yerdeki siyah kan gölünde, kırmızıdan mora, garip, gerçeküstü yansımalar çıkardığı manzaranın içinde, bir cesedin başında, bir koltuğa oturmuş, elinde bir tüfek olan, gözleri ters gelen ışıkta bile parlayan bir adamdı o. Yarım bırakılmış veya sayfaları çizik içindeki kitaplar, notlarla dolu küçüklü büyüklü defterler, kitap olsun diye mandallanmış metinler, dura dura sararmış gazete eskileri, perde diplerinde uç gösteren bira şişeleri ve sigarayı bıraktığı sekiz yıl önceden nikotin sarartısını saklayan kültablaları arasında, eskilikten pırtısı çıkmış koltuğa gömülü, kaybetmekten, gereksizlikten konuşan depresif adam değildi bu. Onun zorla açılan ağzından yavaş yavaş çıkan lafların ağır yükünden korunmak için o konuştukça kendi kendinize, için için hafif meseleler aradığınız, yoğunluktan içe çökmüş o adam gitmiş, yerine o her an dağılmaya hazır koltuğa inat dikleşmiş, hayatının amacını bulmuş, kanlı canlı biri gelmişti. Kızgın ve yaşam doluydu.

Yapacak, diyecek birşey bulamıyordu Semih. Bildiği, bu kareyi, –tıpkı iki gün önce aldatıldığını öğrendiği, kapı önünün loş, karışık manzarası gibi (içeriden gelen güçlü ışığın gölgede bıraktığı Arzu'nun yüzü, o transparan yeşil elbiseden taşan göğüsler...)– sonraki günlerde, hatta hayatının sonuna kadar hatırlayacağıydı.

Bir yandan da, haklıydı ustası. Bütün öteki yollar bir işe yaramayacağı gibi, malum sonu kötü şekilde öne çekebilirlerdi. Kaçarken sendelemeleri, köşe bucak saklanmaları, sonunda sıkıştırıldıkları bir köşede vurulmaları geldi gözünün önüne...

Öyle bir geleceğin olmadığı belliydi. Neyin neye değeceğini bilemiyordu. Hem belki Hıfzı Bey'in gerçekten de bir planı vardı onları atlatacak. Yılllarca, dost, dert ortağı, hoca bildiği yaşlı adamın sinirden sertleşmiş ve kararlı yüzüne baktı tekrar.

"Ne yaptığını biliyor," diye düşündü. Düşündü ama kımıldayamıyordu yine... Ne hocasını tutup dışarı çıkarabiliyor ne de kendi gidebiliyordu.

"Hemen şimdi yokol!" dedi, aynı sertlikle, onun ciğerini bilen hocası. "Hemen!!! Şu yere bıraktığın torbanı da al! O masa örtüsünü de... Hadi! Bağırtma beni daha fazla! Ben biliyorum ne yaptığımı!"

Torbaya baktı Semih. Yeri silerken bırakmış olmalıydı. Onu ve etrafı sildiği örtüyü aldı ve son kez geri bir adım attı, yarım döndü.

"Lan siktir! Vuracağım şimdi!"

Sonunda yüzü kapıya dönmüştü genç adamın... Sokakta ağlama ve bağırış sesleri azalmıştı. Ayağından vurulan genç susmuş, "Anne," diye ağlayan çocuğun sesi de uzaklaşıyordu. Bir yere götürülüyor olmalıydı. Sonunda duyulmaz oldu.

"Geliyorlar!.." dedi yaşlı adam, gözucuyla sokağa bakıyordu.

Sokağın başına büyük bir siyah minibüs gelmiş, yolu kapamıştı. Kaportası boyunca çift sıra kırmızı çizgisi vardı. Bu harekât timiydi, normal güvenlik değil.

Marketin önünde az önce vurulan adamın yanına, onun yaşlarında bir kadın yatmış, kafasını göğsünün üstüne koymuş ve tek eliyle cesede sarılmıştı. Sesi çıkmıyordu. Ağlayıp ağlamadığı da belli değildi. Sanki sessizce konuşuyordu onunla. Sonunda bir adam yaklaştı ve kadını oradan kaldırıp götürmek için kolundan çekmeye başladı. Ayrılmak istemiyordu kadın.

Minibüsü ve onun içinden tam otomatik tüfekleri ellerinde sırayla atlayarak, hızla yan yana yere çömelen, gri-haki giy-

sili, siyah gözlüklü, kafalarındaki kasklardan sağlarına sollarına kablolar sarkan, beş tam tekmil zebaniyi gören insanlar, etraftakilere yardım etmeyi bırakıp uzaklaşmaya başlamışlardı.

Solda, yerde yatan kadının ve onun biraz önündeki yaşlı adamın kanları birbirine karışmış, kaldırımdan aşağı yola sızmaya başlamıştı. Onun ilerisindeki giysi mağazasından bir kadın kafası uzanmış, sadece birkaç dakika önce ona birşeyler soran kadının cesedine bakıyordu dehşetle. Ayağından vurulan çocuğu kırtasiyeci dükkâna kadar çekmiş, kapı ağzında, çocuğu sakinleştirmeye ve kurşunun delip geçtiği ayağa birşeyler yapmaya çalışıyordu.

Sağda, Hıfzı Bey'in görüş alanının dışında, köşede, başından vurulan genç çocuk, sokağın derinliklerindeki dünyaya donmuş bir acıyla, bomboş bakmaya devam ediyordu.

Hemen yakında etrafındaki sebze meyve kalıntılarının arasında yatan kadına baktı Hıfzı Bey. Eli arkada, olduğu yere yıkılıvermişti kadın.

Sokak kanla ağırlaşmıştı. Birden döndü ve "Hâlâ çıkmadın mı sen?!.." diye şiddetle bağırdı Hıfzı Bey.

Genç adam zaten kapıya dönmüştü. Ardına tekrar bakacak gücü bulamadan birkaç adımda ulaştığı kapıdan bir hayalet gibi çıktı. Çıkarken ayağı bir çantaya takılıp sendeledi, tam o sırada da "O gri gözlü kadına, onu hep sevdiğimi söyle Semih," diyen sesini duydu Hıfzı Bey'in...

Duraksadı ama dönemedi genç adam. Yine bir rüyada gibiydi. O sonsuz boşluğun içinde, onu iten ilk hareketin ivmesiyle ilerilere doğru savruluyordu. Asansöre ulaşmıştı ki, "Ha! Bir de Asklepios'a bir horoz borcumuz var. Onu da unutma!" diye ekledi yaşlı ustası.

BELONGS TO
KAYUS TEAM

İkinci Kitap

GELECEK BİZİM!..

“SABIR!.. Çünkü ancak sabırla aşabiliriz zorlukları. GELECEK BİZİM!..”

“BAĞLILIK!.. Çünkü ancak birbirimize ve devlete bağlılık bizi geleceğe taşır... GELECEK BİZİM!..”

“ÇALIŞMAK!.. Çünkü ancak çalışarak hak ederiz daha iyi yaşamayı ve huzuru... GELECEK BİZİM!..”

“GELECEK HEPİMİZİN!..”

BELONGS TO
KAYUS TEAM

“Andolsun ki sizi biraz korku ve açlıkla; mallardan, canlardan ve ürünlerden eksiltmekle sınayacağız. Sabredenleri müjdele!”

Bakara Suresi 155

BELONGS TO
KAYUS TEAM

Birinci Bölüm

What a wonderful world!

BELONGS TO
KAYUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13 Mayıs Cuma
17.20

"I see friends shaking hands saying how do you do
They're really saying I love you"

I

Güneş biraz daha binaların arkasına kaymış, gölgeler, kuytuluklardan başlayarak şehre yayılmaya başlamıştı.

Semih, olay yerinden aşağıda, kameraların olmadığını düşündüğü kısa sokaklardan birinde, bir apartmanın birkaç basamaklı giriş merdivenlerine yığılmış, kenara büzülerek yüzünü soğuk duvara dayamış; kıstırılmış vahşi bir hayvan gibi, nefesini kontrol edemeden soluyor, aynı anda da bütün duyularıyla etrafı ve olan biteni anlamaya çalışıyordu.

Sonunun geldiğini, ne kadar sakınsa da birazdan olması gerekenin olacağını, onun da, sokaklarda kendi halinde hareket ederken, canlılığı birden alınıveren bedenlerin arasına katılacağını düşünüyordu.

Ne zamandır korkuyla titreyen bedeni, havayı parça parça, acımasızca yararak yaklaşıp uzaklaşan helikopterin her kanat çarpışında ayrı bir tokat yiyormuş gibi sarsılıyor, artık iyice kontrolden çıkarak bedeninin heryerinde atan kalp atışları kendini duymasını bile engelliyordu.

Sonunda helikopterin sesi uzaklaşır gibi olunca, büzüldüğü yerde toparlandı ve sanki başka birine aitmiş gibi şaşkınlıkla ellerine ve üstüne baktı.

Ellerindeki kan izleri hâlâ belirgindi ve üzerine anca olan

gömleğin sol yanı kandan kıpkırmızı olmuş, bedenine yapışmıştı. O tatsız nemi hissetti. Elini kafasına, o yanarak acıyan yere götürdü. Islaktı. Kurşunun sıyırdığı yer kanamaya devam ediyordu.

Parmaklarının ucunda damlalaşan taze kanın midesini daha çok bulandırmasını bekledi. Ama hayır, midesi ayrıca bulanmamış, kusacağı gelmemişti. Dakikalardır bizzat içinde olduğu, kendince heryere akan, yapışan ve kuruyan kana alışmış olmalıydı. Buna şaşırsa da fazla düşünmedi. Şu an kan değil etraftaki sesler etkiliyordu onu.

Bu kez de heyecanın azalır gibi olduğu ilk anda zonklamasını artırarak kendini hatırlatan, kafasının arkasındaki hassas bölgeye dokundu. Yüzünü acıyla buruşturdu. Kötü şişmişti ama etrafındaki pütürlü yüzeyden anladığı kadarıyla artık kanamıyor olmalıydı.

Kanatları, ölümün adımları gibi, yaklaştıkça daha da dayanılmaz patlamalar çıkaran helikopter tam o anda sokağa pike yaptı. İyice sindi Semih ve sanki duyacaklarmış gibi nefesini bile tuttu. Fakat kalbi onu dinlememiş, tekrar tüm bedenini sarsarak, büyük bir gürültüyle atmaya başlamıştı.

Daha tam karanlık olmamasına karşın helikopterin izleme ışığı da açılmıştı. Çelik canavar, birşey sezmiş gibi, bir an kilisenin çan kulesinin tam tepesinde kımıldamadan asılı kaldı ve heryere uzanan parlak ışığıyla sokağı didik didik etmeye başladı. Az daha yukarı çekti kendini Semih... Fakat –artık ne olduysa– yine birden ses değişti ve geldiği gibi kanatlarını dört bir yana savurarak uzaklaştı demir kütle.

Tekrar nefes aldı. Hayır! Kendini bırakmamalıydı. Bu lanet helikopter az sonra bir çember daha çizer, bu kez de başka bir açıdan tekrar yaklaşırdı. O zaman onu görebilirlerdi. Anlamadığı şey, haberlerde birileri yakalanırken habire gösterilen dron sürüsünün ortalıkta gözükmemesiydi. Onlar olsa, fare deliğine saklansa da bulurlardı insanı. Bir düzine,

dron denen duygusuz, kameralı metal arı, kumanda merkezinden çıkarak sokaklara dağılır, küçük büyük demeden bütün verileri toplar, birbirine ekler, değerlendirir ve seni o korkulu delikte kımıldamana fırsat bulamadan enselerlerdi. Oysa şimdi sadece helikopterden araştırıyorlar, dron filan gözükmüyordu ortalarda. Belki düşündüğü gibi olmamış; Hıfzı Bey onları bir şekilde durdurmuş ve olaylar onun kontrolünde başka yöne gitmişti. Hatta belki özellikle onu aramıyor da olabilirlerdi. "Umarım öyledir," dedi kendi kendine. Bu helikopterin polise değil, güvenliğe ait olduğunu düşündü o an. Eğer öyleyse iş bakanlık polisine ulaşmadan bir şeyler yapmalı, en azından buradan uzaklaşmalıydı.

Kafasını uzatıp etrafı kolaçan etti.

Şehri az çok bilirdi ama her nasılsa burayı hiç görmemişti. Hemen o dar sokağın köşesindeki küçük kiliseyi de, şu eski tip cumbalı evi de. Nerde olabilirdi ki?

II

Cebinden telefonu çıkardı. Temizlenmeye çalışılsa da ekrandaki kan kalıntıları hâlâ tam çıkmamıştı. Öteki cebinden kanlı bir bez parçası çıkardı, onunla tekrar silmeye çalıştı, sonra da düğmesine bastı. Ekran aydınlandı. Şifreyi girdi ve son çektiği kare belirdi, bulanıklığın arkasında.

Keskin nişancı kapıdan çıkmış, kafasını kaldırmış ve ona bakmıştı. Hâlâ bakıyordu, kurumaya başlamış kan izlerinin arkasından... Tekrar sildi ekranı ve üzerine düşen adamın gözlerini görmek için fotoğrafı büyüttü ama ne yapsa yüzü tam net gözükmüyordu. Olsun, o başladığı işe devam etmeli, fotoğrafı o malum internet adresine göndermeliydi. Belki onlar yardım ederdi ona. Ayrıca bu telefonu da daha fazla kullanmamalıydı. Dronlar olmasa da başka yollar vardı ona ulaşmak için. Birazdan o binada hangi telefonların olduğunu bulur, sonra da her adımda havada bıraktığı o lanet olası radyoaktif izi takip ederek, pat diye tepesine çöreklenirlerdi. Belki de başlamışlardı bile, her çeşit havada acımasızca koku alan av köpekleri gibi, son hızla koşarak geliyorlardı sokak sokak... Ne olursa olsun burada daha fazla durmamalıydı.

Birden içi yandı. Belki kadını çoktan bulmuşlar ya da birazdan bulacaklardı. Hıfzı Bey ne kadar normal hattan aradıysa da bulurlardı. Ama belki yardım için arandı derlerdi. O zaman da kayıtlara bakarlardı. Belki başka bir yolla haberleşiyorlardı.

Daha fazla düşünecek gibi değildi. Fotoğrafı malum internet adresine gönderdi.

O anda sokağın alt köşesinden biri döndü ve telaşla onun

olduğu yere doğru gelmeye başladı. Kalktı. Apartmana girecekmiş gibi kapının önünde oyalandı. Adam onu görmemiş, geçip gitmişti.

Fakat internetten gelen o fotoğraf ne anlama gelirdi ki onlar için? Bir keskin nişancı fotoğrafı daha... Hiç!.. Onun yardım istediğini belirtmezdi. Bu kez "Yardım edin! Saklanmalıyım," yazıp gönderdi. Beklemeye başladı. Bu en iyisiydi. Mutlaka birşey diyeceklerdi.

Orada, elinde telefon, saniyeleri sayarak bir cevap bekledi. Helikopter, beklediği gibi tekrar o bölgeye dönmüş, onun olduğu sokağa ve etrafına doğru dalışlar yapıyor, titreyen, kör edici beyaz ışık köşe bucağı tekrar tekrar aydınlatıyor, sonra uzaklaşıyordu.

Fakat zaman, her bir saniye daha da ağırlaşarak geçse de mesajlara hiçbir cevap gelmemişti. Belki öyle acele hareket edemiyorlardı orada. Ayrıca gelen mesajları değerlendiren bir denetleme mekanizması olması normaldi. Her ne ise, belli ki bu bir yol değildi şu an. Böyle oyalanırsa, az sonra sokak kameraları da çalışır, onu geçmişe dönerek saptar, geçtiği yerleri yüz tanımadan anında bulur, sonra da elleriyle koymuş gibi alırlardı onu bu soğuk merdivenlerden. Sonrasını düşünmek bile istemiyordu. Kameralar, olayları gizlemek için hâlâ çalıştırılmamış, dronlar o yüzden salınmamış olabilirdi. Aynı şeyleri tekrar tekrar düşünmekten ve herhangi yeni bir sonuca varamamaktan daha da bitap düşüyordu. Karar vermeliydi. Tekrar merdivenlere çöktü. Telefonu açtı. Kartı ve pili çıkardı. Sokağa baktı. Kimse yoktu. Helikopter, epey yukarılarda daha büyük daireler çizmeye başlamıştı.

Hareket edecekti – çünkü hâlâ canlıydı.

"Canlılar hareket eder."

Helikopterin o kendine özgü, parça parça patlayan adımlarının sesi uzaklaşır gibi olunca, merdivenli sığınağından usulca çıktı ve yürümeye başladı. Yürürken elindeki sim kar-

tı kırdı ve kilisenin küçük yeşillikler bürümüş duvar dibine, telefonu da az yürüdükten sonra inşaat halindeki bir binanın yıkıntıları arasına attı. Artık hiçbiriydi.

Sağa sola sallanarak ve bazen yavaş bazen hızlı yürüyordu. Bunu fark etti. Ayrıca berbat gözüküyor olmalıydı. Üzerindeki kanlı gömlekle ve neye benzediğini bilemediği, darmadağın bir suratla, hem acılı, hem korkak hem de ne yapacağını bilemeden belanın ortasına giden bir film karakteri gibi hissetti kendini.

Neyse ki son altı aydır iyice artan uygulamalar sonucu, şehirde bir yanı kana bulanmış insan görmek normal olmuştu. Nitekim yanından hızla geçen birkaç kişi onunla ilgilenmemiş, hatta ona bakmamışlardı bile. Bu iyiydi.

Helikopter iyice uzaklaşmıştı.

Belki de bu kadar umutsuzluğa düşmemeliydi. Herşey henüz bitmemiş, Hıfzı Bey ölmemiş, bir yol bulunmuş olabilirdi. Yaşlı hocası, onları bir şekilde durdurmuş, oyalamış ve olayın akışını değiştirmişti belki de. O yüzden henüz ondan haberleri olmayabilir ve bakanlık polisleri gelmeden meseleyi kapamaya çalışıyor olabilirlerdi. Bu durumda en azından resmi raporlarda adı geçmeyecek, onun orada olduğunu fark etseler ya da bilseler bile konuyu kapamak için onu görmezden geleceklerdi.

Sokaklardan başka sokaklara geçiyor, dengesiz de olsa, belli bir yönde uzaklaşıyordu olay yerinden.

Duraksadı. Hayır! Dediklerine kendi de inanmıyordu. Çıkış yolu yoktu. Onların herşeyi, özellikle kendi ettikleri halt-ları, dibine kadar temizlediklerini herkes biliyordu.

Olsun! O bir kere yola çıkmıştı ve yol onu nereye götürürse götürsün gidecek, öyle korkarak, sinmiş halde yakalanmayacak ya da gidip teslim olmayacaktı. Fakat herşeyden önce bir yere girip toparlanmalı ve bundan sonra ne yapacağına karar vermeliydi. Eve gidemezdi. Annesinin yanına da. Arzu zaten hiç olmazdı. Şirketten bir iki arkadaşının başını da belaya sokacak değildi. Ayrıca içeri bile almayabilirlerdi onu...

III

Bu şekilde kameralardan ve zırt pırt geçen ince kırmızı bantlı, siyah güvenlik arabalarından sakına sakına, sokak sokak ilerlemiş, olayın olduğu semtten başka bir semte akmış, daha genişçe ama yine de mahalle arası bir caddeye ulaşmıştı.

Burada da pek insan yoktu. Yavaşça bir araba geçti yanından. Akşamüzerinin solan ışığının da yardımıyla çok da göze çarpmadığını düşündü.

Yola paralel panoların birinde, bir parfüm reklamı vardı. Çok güzel bir kadın, elindeki eliptik bir şişeyi, aşk yaşıyor gibi göğsüne bastırmış, gözleri mutluluktan yarı kapalı bakıyordu. Onun yanındaki, büyük elektronik panoda ise kıpırdayan, kocaman harflerle, *"ÇALIŞMAK!.. Çünkü ancak çalışarak hak ederiz daha iyi yaşamayı ve huzuru... GELECEK BİZİM!.."* yazıyordu. Hafif fosforik sarı fonda, küçüklü büyüklü paslanmaz çelik çarklar, tümüyle uyumlu olarak içiçe ve üstüste yerleşmiş, sanki göremediğimiz devasa bir saati, ya da makineyi çalıştırır gibi dönüyor ve kelimeler, bu kimi noktalarından coşkulu pırıltılar çıkaran çarkların içinden altın renginde halleriyle boyunlarını kıvırarak çıkıp en sonunda gözlerimize ulaşacak o cümleye dönüyorlardı.

Onları siperleyerek geçince, caddenin karşısındaki küçük kafeyi fark etti Semih. Üstündeki büyük binanın gölgesinde kalan kafe, sanki karlı bir ormanda, sisler içinde, camların-

dan belli belirsiz ışığın dışarı sızdığı bir ev gibi, ancak dikkat edilirse anlaşılabilecek gibiydi. Ya da bedeni gibi gözlerine de sinen kan, etrafı algılamasını engelliyordu.

Çoktandır sadece bir sipariş makinesi ve bir de temizlik için çalışan oluyordu bu tip kafelerde. İnsanlar bu büyük cihazın karşısına geçiyor, siparişlerini sesli olarak söylüyor, terbiyeli ve işbilir makine de kendi içinde biraz çalkalandıktan sonra, çelik bedenindeki gizli kapağı açıyor, loş bir kırmızı ışık eşliğinde, üzerinde isteğinizin olduğu plastik dilini dışarı uzatıyor; siz de kolayca alıyordunuz arzuladığınız ürünü.

IV

Cesaretini toplayıp içeri girdi. Elini yüzünü temizlemeliydi. Kanlı yüz görmek alışıldık birşey olsa da şu anda onun temiz gözükmesi daha iyi olurdu. Bir de şu alnından bazen yanağına bazen de omzuna damlayıp duran yaraya da birşey bastırıp kanı durdurmaya çalışmalıydı. Gerisine sonra bakacaktı.

Girişteki büyük sipariş makinesinin ilerisinde, giderek sararan akşam ışığının silik bir siluete çevirdiği bir kız, elinde uzun saplı bir paspasla yerleri temizliyordu. Tahmin ettiği ve dilediği gibi, ne başka bir çalışan ne de müşteri vardı kafede.

O kapıda belirince; kız bir an durmuş, ona bakmış, sonra da birşey olmamış gibi yeri silmeye devam etmişti. Tedirgin genç adam, yanından geçip tuvalete gitmeye çalışırken; paspası gri su dolu kovaya soktu ve "Makineye sipariş vermeden tuvaleti kullanamazsınız," dedi kız.

Bunun üzerine aynı hızla geri döndü Semih. Makineye, sade bir kahve ve hiç sevmediği halde, gerçek bir müşteri gibi gözüksün diye beyaz ve katı köpüklü top keklerden sipariş etti. Makinenin mesafeli ama yine de seksi kadın sesi, onun siparişini tekrar etti ve para istedi. Makinenin söylediği paraya yakın bir kâğıt parayı, açılan bir kapaktan içeri attı Semih. Elindeki paralara baktı. Olması gerekenden çok olduğunu düşündü. Kadının eklediğini düşündü. "İnşallah ona olsun birşey olmaz," diye mırıldandı ve makinenin bir kenarından fışkırttığı, üzerinde dört haneli bir numara yazan kâğıdı aldı.

Siparişi verince makineden bir müzik yükselmeye başlamıştı. Bilinçle parçalanmış bir gırtlaktan umulmayacak kadar nazik, bir o kadar da içe işleyen sesiyle "What a wonderful world!" diyordu Louis Armstrong.

Tuvalette, küçük yuvarlak aynada gördüğü yüzü savaş alanı gibiydi Semih'in; alnının kenarı ve şakağın altı çeneye kadar şişmişti, burnunun yanından başlayan morarma bütün yanağına yayılmıştı. Sağında solunda hâlâ belirgin kan gölgeleri vardı. Yetmiyormuş gibi, kafasındaki yaradan usul usul kaynayan kan, şakak kemiğinin üzerinden aşağı, düzenli olarak damlamaya devam ediyordu. Tekrar yüzünü yıkadı ve bir tomar tuvalet kâğıdını eliyle topak yapıp yanmaya devam eden yaraya sıkıca bastırıp dışarı çıktı.

"I see friends shaking hands saying how do you do
They're really saying I love you"

Küçük dar salonda, camın önündeki masalardan birine, makinede bıraktığı siparişler konmuştu. Küçük bir tabağın içinde de biraz bozuk para vardı. Makinenin iade ettiği olmalıydı. Kafasını kaldırdı, kızı aradı ve "Teşekkür ederim," diyebildi.

"I hear babies cry I watch them grow
They'll learn much more than I'll ever know"

"Afiyet olsun!.. Aslına bakarsanız, ben de makine de şaşkınız, aylardır ilk kez nakit gördük bu işyerinde. Baksanıza neler çalıyor alet. Normalde hep yeni birşey çalardı," dedi kız. Barın üstünü siliyor, ona bakmıyordu. Fakat Semih kahveden bir yudum alınca yaklaştı, yanındaki sandalyeyi düzeltti ve bu kez yüzüne dikkatle baktı genç adamın. "İyi misiniz?"

Üzerindeki formanın belindeki kuşağı sıkmış, ince beli ve göğüsleri belirginleşmişti. Ona baktı Semih ve sıcak gülümsemesini gördü. Muhtemelen iyi biriydi ve onun haline acıyarak, kibarlıkla gülümsemişti.

"And I think to myself – what a wonderful world
Yes I think to myself – what a wonderful world"

O anda şarkı sustu ve makinenin küçük kapağının üzerinde şarkı boyunca bir renkten ötekine akan led ışık söndü.

O da gülümsemeye çalıştı ve "İyi sayılırım, sağ olun!" dedi, kendinin de hiç tanımadığı, içinden yankılanarak çıkan bir sesle.

Endişeyle baktı kız ve onu rahat bırakması gerektiğini düşünüp yüzünü bara çevirdi tekrar.

Semih hâlâ hafiften titriyordu oturduğu yerde. Olan biten herşey toplu halde beynine hücum ediyor, o korkunç duygu seli içinde neyi neresinden tutacağını, bu noktadan sonra ne yapacağını hiç bilemiyordu. "Niye onu orada bıraktım ki?" dedi kendi kendine mırıldanarak. "Sonunda elbette beni de vuracaklar bir köşede... Böyle parça parça öleceğime hiç olmadı hocamın yanında olur, onunla ölürdüm. Neyin önemi var ki?"

Ne yaptığının farkında olmadan kuru, kıvrımlı beyaz bir şapkası olan keki ısırdı. Ağzında tozlu, kireçimsi ve haddinden fazla şekerli bir tat oluşmuştu. İğrenerek tabağa bıraktı keki ve tekrar hocasını, Hıfzı Bey'i düşünmeye başladı. Düşündükçe içi yanıyordu.

Aslında yaşlı adam haklıydı, bunu her zamanki gibi o da biliyordu ama haklıysa haklıydı. Sonu biliyoruz diye insanlara yardım etmeyecek miydik?

Nasılsa yaşlı, nasılsa yakında ölecek... Ölmese de ne yapacak ki?

Hangi canlının hangi zamanında daha kıymetli olduğunu kim saptayabilir? İnsan şu istatistik rakamlarından daha kıymetli değil midir? Herşeyi yararlılık olarak mı görmeliyiz? Hem nedir ki yarar? Bunlar şimdi, karmakarışık ve ne hissedeceğini bilemez halde, parça parça aklına gelse de, gerçekte telaş içinde çırpınıp duran ruhuyla hiçbir şeyi cevaplayamıyordu. "Peki, niye yapmadım?" dedi kendi kendine. "Niye?!.." "Yaşlıları ölüme terk etmeli miyiz?" sorusu ne zaman ortaya gelse, tereddüt etmeden "Ne saçmalıyorsunuz, ne biçim adamlarsınız siz?" demişti, o zamana kadar.

Ama işte! Gerçek bir karar anı geldiğinde, yok saydığı düşünceler, belki de verdiği kararı etkilemiş, hocasını öylece bırakıp gitmişti. Birden kâğıt tomarını kafasına bastıran eli gevşedi ve hızla bir yumruk haline gelip masaya indi.

"Hayır! O öyle değil! Değil!!"

Yumruğu atar atmaz, bir kısmı alnına yapışmış kâğıtlar dağılarak sarkmış, yüzü iyice allak bullak olmuştu. Panikle kıza dönüp yanlışlıkla oldu gibilerinden gülümsemeye ve "Pardon, aklıma birşey geldi de... Kendimi tutamadım," demeye çalıştı ama şaşırıp kelimeleri yuttu.

Kız yanıbaşındaydı. Ve elini ona uzatıyordu.

Birşey düşünecek halde değildi genç adam. Uzatılan eli tuttu ve kızı, çalışanların soyunma odası olduğunu düşündüğü, anahtarlı kutulardan bir dolap sistemi ve minicik beyaz bir lavabosu olan küçük odaya kadar bir çocuk gibi takip etti.

Duvarları beyaz fayans kaplı küçük mekânda nereden geldiği belirsiz beyaz ışık, parlak yansımalar yapıyordu. Bir an başı döndü Semih'in, düşecek gibi oldu.

Onu oradaki bir tabureye oturttu kız.

Şaşkınlıkla ve hiçbirşey demeden kıza bakıyordu Semih. Onun ona bakan gözlerinde savaşçı ama soğukkanlı ciddiyeti görmüştü ve bir de sığınılacak şefkati. Sonra da birden kızın

elinde peyda olan bir çantadan çeşitli ilkyardım malzemelerinin çıktığını...

Dikkatli ama biraz da acıyan bir gülümsemeyle bakıyordu kız, yarasını temizlerken. Sonunda işi bitti ve bir adım geri çekilip duruma baktı. "Pek büyük birşey değil. Kurşun sıyırmış sadece – birkaç güne geçer," dedi ve yaranın üstüne bir parça gazlı bez yerleştirmeye başladı.

Kızın sesi de öte dünyadan gelmişti sanki. Kelimeler tek tek yankılanmıştı kafasında. İyi değildi herhalde. Herşey bir garip geliyordu. Ama yine de biraz sakinleşmiş ve kızın onu daha da rahatlatan kokusunu almıştı: hafif yanık ve sıcak.

Başka bir yara var mı diye onu ciddiyetle inceliyordu kız. Ya da gerçekten kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kim bilir?

"Uygulamada oldu herhalde," dedi kız, dikkatle ona bakmaya devam ederek.

Kafasını salladı Semih ve "Teşekkür ederim," dedi, elini alnına götürürken.

Uzanıp elini tuttu kız, yaraya dokunmasını istemiyordu. "Daha iyi misiniz, peki?" dedi, Semih'in gözlerine bakarak.

Bu, samimiyetle kısılmış gözlerdeki içtenlik Semih'i az da olsa çözmüştü. Öylesine kibarlıktan değil, gerçekten ne yapabilirim diye bakıyordu kız ona. "Yo, sanırım çok iyi değilim, bir yakınım vuruldu," dedi ilk kez kendini biraz bırakarak.

"Anlıyorum," dedi kız, "Zor günler... Çaresiz, çoğumuz yaşıyor bunu. Çok üzgünüm. Ne denebilir ki? Neyse bakın! Siz kurtulmuşsunuz."

Kafasını salladı. "Evet! Ama bu onlara yetmedi sanırım, peşimdeler," dedi tabureden kalkarken, yarım ağızla.

Bunu niye demişti ki? Ne bekliyordu şimdi bu kızdan? Belli ki iyi biriydi, ona hiçbirşey beklemeden yakınlık göstermiş, gerçekten yardım etmişti. Kim yapıyordu ki bunu artık? Kimse kimseye yardım etmiyor, en fazla sağlık sigorta-

sını arıyor, çarklar o aramayla dönmeye başlıyor, herşey bir makine gibi kısa zamanda halloluyordu. Sağlık sigortası yardım etmiyorsa zaten uzak durulması gereken biri olduğu anlamına geldiği için yaralıdan daha da uzaklaşılıyor, o zaman da zaten polis geliyor ve adamı ya da kadını derdest edip gidiyorlardı. Öyleyse niye zırtlayıp herşeyi söylemişti ki? Ayrıca şimdi, başı belaya girmesin diye o da güvenliğe haber verebilirdi. "Aah!" dedi kendi kendine kapıyı açıp salona çıkarken, sinirle, "Ne olacaksa olsun! Yoruldum!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

V

Salonda ayaktaydılar.

Kız yanıbaşında ona bakıyordu. Yine elinden tuttu genç adamın ve masaya oturttu. Bu ilgi iyi gelmişti Semih'e... Biraz rahatladı. Bütün bu hengâme içinde insanın içini açan, şefkatli bir gülümsemesi vardı kızın. O da acı dolu yüzünün mimiklerine ters olarak gülümsemeye çalıştı.

"Kahve soğumuştur. İstersen başka vereyim sana. Sakinleş, kendine gel, bir yolu bulunur," dedi, gözlerine bir şey demeye çalışır gibi bakarak – samimiyetle.

O da oturdu. Hep yaptığı gibi... Kadınların ondaki kararsızlığı hemen anlayıp o anda müdahale etmelerine hep şaşırmıştı.

Dışarıda ışık azalıyor, akşam şehre yerleşmeye başlıyordu.

Kız onu bırakmış, barın arkasında kaybolmuştu.

"Çok iyi biri," dedi içinden, kafasını çevirmiş onu görmeye çalışıyordu – ama yoktu kız. O anda yüzü değişti. "Ya şu anda güvenliğe ihbar ediyorsa?" diye düşündü. İhbarlar insanlara para kazandırıyor, hem de başlarına dert almamış oluyorlardı. Çevredeki yanlışların bildirilmesi için telefonlar her tarafta yazıyor, bazı olaylarda insanlara büyük ödüller veriliyor, hatta ailecek bedava, güvenli tatillere gönderiliyorlardı.

Birden soğuk bir ter kapladı sırtını. Niye burada keriz gibi başına gelecekleri bekliyordu ki? Hayatta bir kere olsun kendi başına bir yola gidemez miydi? Kız ortalarda yoktu. Bi-

razdan buraya doluşacaklar ve onu kim bilir nereye götürecekler, neler yapacaklardı? Kımıldadı. Gözleri kızı arıyordu. Onun böyle bir kötülük yapacağına pek ihtimal vermiyordu ama birşeylere güvenmemeyi de öğrenmeliydi artık. İçinden gelen hislere bile...

Yok! Kız yokolmuştu. "Ee, şey!" gibi kendi kendine bir ses çıkardı. Cevap yoktu. Hızlı karar vermeliydi. Yavaşça ayağa kalktı. Dış kapıya yürüdü; kız hâlâ görünmüyordu. Kapıyı sessizce açıp kendini dışarı attı.

VI

Kafeden uzaklaşırken koşmuyor ama hızla yürüyordu. Boğulacak gibiydi. Kıza güvenmemiş değildi, hatta bu hengâmede sadece ona, o adını bile bilmediği kıza güveneceğiyle ilgili bir hissi de vardı ama neden emin olabilirdi ki? Belki o da sıkıştırılmıştı. Belki ailesi dertteydi, belki sevgilisi, çocuğu... Kim bilir? Kime güvenebilirdi ki? Kim kime güvenebilirdi? Evet! Artık kimseyi dinlemeyecek, kendi başına gidecekti. Fakat nereye? Seçenekleri tekrar düşündü. Gidecek yer gelmiyordu aklına. Tedbirsiz davranmıştı hep... Böylesine zora düşeceği, aniden en dibe vuracağı aklının köşesinden geçmemişti. Belki vurulurdu biryerde, bunu herkes gibi o da düşünmüştü elbet. Ama o zaman da ihtiyata gerek yoktu ki! "Ne yaparlarsa yapsınlar," demişti. Annesi ağlardı biraz, hepsi bu. Aradaki herşey hallolur yürürdü. Çalıştığı şirket, yaptırmak ve ödemek zorunda olmasa, güvenlik sigortasını bile aramayı düşünmez, öyle gider gelirdi işine gücüne ve arada hocasına. Gerçi şimdi o sigorta da hiçbir işe yaramazdı.

Yavaşlamıştı. Çaresizlik, hızını düşürmüştü. Belki kahveye dönmeliydi yine. Niye böyle yapmıştı ki? Oraya dönmeli, hatta kızı da dinlememeli, az önce kalktığı yere oturmalı ve başına ne gelecekse gelsin, o ana kadar kımıldamamalıydı. Ama yürümeye başlamıştı bir kere... İleriye doğru gidecekti.

Güneş artık gözükmez olmuş, yan yana göğe yükselen bi-

naların gölgeleri uzamış, kızıl gri bir hava sokakları kaplamıştı. Uzaklardan alışıldık silah sesleri geliyor, az önce yakınında, çelik kanatlarının patlamalarıyla ruhunu parçalayan helikopterin sesine karışıyordu. O şimdi bunlara takılmak istemiyor, öylesine, nereye gittiğini, ne yapacağını bilemeden ve sanki herşey çok normalmiş izlenimi vermek için etrafına bile bakmadan belirli bir ritimle yürüyordu. Kafeden epey uzaklaşmış, bu hedefsiz ve umutsuz yürüyüş onu beklediğinden de kısa sürede tüketmeye başlamıştı. İçinden başedilemez bir yorgunluk yükselmiş, elini ayağını atacak gücü çekilmeye başlamıştı. Giderek yavaşladığı bir anda, bir araba hemen yanında durdu ve içinden fırlayan bir adam onu tuttuğu gibi arabaya attı.

13 Mayıs Cuma
18.53

"Hiçbirşey olan anın tadı"

Koltuğa düşer düşmez, nefesi kesilmiş, eli ayağı çözülmüştü Semih'in. Gri, taklit deri kaplı koltuk onu yutar gibi içine çekmiş, kafası gücünü yitirip önüne düşmüş ve kapının tok kapanma sesiyle de kendini tümüyle bırakmıştı.

İşte! Beklenen olmuş, onu da almışlardı. O içeri atılır atılmaz sarsılarak hareketlenen araba, onun içgüdüsel olarak, alındığı yere bakma isteğine bile izin vermeden ilk virajı dönmüştü bile... Gözlerini bir an sımsıkı kapadı. Saatlerdir sürdürdüğü çabanın sona erdiğini anlamıştı. Artık hızla başka bir geleceğe gidiyordu.

Bu zorla çıkarıldığı yolculuğun ilk anları, bembeyaz bir yüzle korku içinde geçse de çok geçmeden garip bir rahatlık çökmüştü içine Semih'in. İşte, saatlerdir sokak sokak kaçtığı ama tam da bu yüzden hep beklediği an gelmiş, yakalanmış, o eşik geçilmiş, onu tüketen kaçış bitmişti. Buradan sonra başına geleceklerin korkusu bir yandan içini sarıp kemiriyordu elbette ama bu kaçma, yakalanma korkusundan farklıydı. Onun yapacağı birşey yoktu artık. Saklanacağı köşe kalmamıştı. Saklanması gerekmiyordu, çünkü yakalanmıştı. Başına gelecekleri tam bilmiyorsa da onu değiştirecek birşey yapamazdı. Yapmak da istemiyordu. Gelecek denen lanet onun için belirsizse belirsizdi, olsun, ötekiler biliyorlardı ne yapacaklarını. Artık o onlara aitti. Onun savaşı bitmiş; o yenilmişti. Dolayısıyla bir şeye karar vermesi gerekmiyordu. Ce-

za da olsa, ondan istenenlere bir görev gibi katlanacak, sonuna gidecekti hayatının.

Onu çok zorlayacaklarını zannetmiyordu, söyleyecek birşeyi yoktu ve muhtemelen bütün hayatını zaten biliyorlardı. Ya bir köşede yokederlerdi ya da az bir ihtimal de olsa, onun muhalif birşeylere çok da karışmadığına karar verip saçma bir cezayla çalışma adalarından birine gönderirlerdi. Sonra da orada, dışarıdaki hayatın çok uzakta olduğu o dünyada, hayattan ve tutunacağı herşeyden tek tek bezmesini beklerlerdi. Bir süre adada kalmış bir temizlikçi çalışıyordu şirkette. Sessiz, bezgin ve umutsuz bir adam. O da öyle olurdu. Şimdi neydi ki? "Neyse ne" dedi, içinden gelen rahatlamayı bozmadan kafasını hafifçe kaldırıp, "Herşey nasılsa birgün olacaktı. Ha şimdi, ha sonra! Demek ki şimdiymiş."

Şehrin ara sokaklarında bir sağa bir sola dalarak ilerleyen arabayı kıvırcık saçlı biri sürüyordu. Koltuğun başlığının arasından gördüğü buydu şimdilik.

Onu tuttuğu gibi arabaya atan ve şimdi yanında hiç ses çıkarmadan oturana gözucuyla baktı. Beyaz gömleği dirseklere kadar sıvanmış, gerilmiş kaslarıyla her an harekete hazır biri gibiydi. Kafasını çevirdi. Onunla daha fazla ilgilenmek, hakkında düşünmek, karar vermek filan istemiyordu. Onlarla kaybedecek, kazanacak birşey yoktu. Tamamdı artık! "Birtakım görev adamları daha," dedi kendi kendine ve iki eliyle yüzünü avuçladı. Sonra birden uzaklaştırdı. Elleri başka türlü... Evet! Kan kokuyordu. İğrendi. Sadece elinden, kokudan değil, herşeyden iğrendi o an ve kendini ellerinden uzağa, geri attı.

Dışarıda binalar yüzünden günün son ışıkları ancak ara ara yüzüne çarpıyor, içi sonsuz acıyordu. Yanındakine baktı yine. Beyaz gömlekli, kumral adam da onu düşünmüyor gibiydi, içindeki sessiz sertlikle ilerilere, arabanın gittiği yerlere bakıyordu. Görev!.. Keskin nişancının dedikleri yankılan-

dı bir an kafasında. "Görev ailedir. O kadar." Tekrar dışarı döndürdü yüzünü. "Dünyayı kurtardın, değil mi o telefonla? Şimdi benim çocuğumu ve karımı da kurtar bakayım." Yapacak birşey yoktu. O kan gölünü de, onu da düşünmek istemiyordu. Kendine kalan şu son anlarda hayata bakacaktı yapabildiği kadar – arabanın yanından akıp giden, karanlık ama bir yanıyla hâlâ canlı hayata.

Araba, içindeki sessiz üçlüyle sokaklar arasında yavaşça kayıyordu.

Birşey demek istedi ama sustu. Ne diyecekti ki? Kendini acındırmak filan istemiyordu. Şirkette pazarlama yapmak için yüzlerine kondurdukları, o gereksiz acıklı gülümsemeleri de kullanmayacaktı. Onun yapacağı yalakalık bu kadardı bu hayatta. Onu yakalayanlar yapsındı artık ne yapacaklarsa. Kendine önemli gelen şeyleri düşünmek istedi. Annesi, sevgilisi... Ama hayır! İçinde kocaman bir bezginlik ve vazgeçiş vardı şu an ve başka hiçbirşeye yer yoktu.

Kaldırımlarda muhtemelen bir daha göremeyeceği tedirgin insanlar, yüzleri seçilemeden kayboluyor; erkenden ışıklı kimi binalar, evler loşlukta yamularak hızla geride kalıyor; içlerindeki mallar bembeyaz aydınlatılmış mağazalar, sokakların iki kıyısında üstüste akıyordu. Onlara sanki başka bir gezegendenmiş gibi, şimdiye kadar hiç olmadığı kadar yabancı bir gözle bakıyordu Semih. Onlarla kendisi arasında asla bir ilişki yoktu. Başka bir hayata, zamana ait şeylerdi onlar. Umut da yoktu umutsuzluk da... Görmese de olurdu...

Yine de, ya alışkanlıktan ya da hâlâ güzel bir kare görebilme umuduyla gözünü çevirmiyordu bu kuru ve tedirgin hayattan.

Az önce manasızca kaçtığı kafeyi ve kızı görmek istedi bir an. Şaşırarak... Ona kucak açan şefkatli, küçük dünyayı ve o telaşede bile aralarında birşey olabileceğini hissettiği kızı. Belki de onu ihbar etmiş olan kızı. Onun masumiyetini, iyi-

liğini ve güzelliğini bozmuyordu bu. Önünde kalan vakitte onun hayalini de yanında tutmak istiyordu. Hem belki o yapmamıştı. Peki niye beklememişti kızı? "İlk kez söz dinlemeyeyim, kimseyi beklemeyeyim dedim, başıma gelen bu oldu," dedi, içinden kendine acıyla gülümseyerek.

"Neyse ne!" dedi tekrar... "Olan oldu." Şimdi sadece denizi görse son kez... Onun karanlık pırıltılarını da bir sindirse yeterdi. Hazır olurdu güvenlik şirketinin ya da işte polisin – bunlar da neyse– ona bırakacağı birkaç saate ya da dakikaya. Bildiği birşey de yoktu. Telefonu da... Atmadan hafızasını silseydi iyice keşke. Oradan birilerine zarar vermesinler de... Ama hiç aklına gelmemişti ki. Hep ihmal, hep hazırlıksızlık. "Sus!" dedi kendine, "Teslim ol artık hıyar! Bitti!.."

Bir mağazada, çocuklu bir aile, eşyalara bakıyordu. Çocuk eteğinden çekiyordu kadının... Bütün binalar kararmış, sadece onlar yaşıyor gibiydi... Derin bir nefes aldı. Çırpınmanın anlamı yoktu. Hiçbirşey değişmezdi. Onlar istedikleri herşeye zaten ulaşırlardı. Hepimizi bir anda kuyruğumuzdan tutup duvara çarpacak güce ve bilgiye sahiptiler. Şimdi kendini bırakmalı, girdabın dibini, oraya nasıl ve ne zaman varacağını ya da o soğuk kayalarda ne olacağını değil, o devasa devr-i daimin bir kıyısında, küçücük bir nokta olarak, öylesine dönüp durduğunu düşünmeliydi. Bir tık ilerisini değil... Şimdiden başka birşey yoktu. Burada, şu an, koltuğun çukurlaşmış yerine yerleşmiş bedeni, önde ve sağda başka birilerinin gölgeleri vardı. Hepsi bu! Bir de herşeyin fonunda, günün kalkan tozlarıyla sislenmiş göğün ve binaların arkasında bıkmadan ışık oyunları yapan güneşten kalanlar... Öylesine bir fotoğraf karesiydi bu. Herşey bir kareydi. Sadece bir kare – uzayıp duran bir film değil. Film tuzaktı. Anlayışımızı bozuyor, bir geçmiş ve bir gelecek var sanıyorduk. Öyle değildi. Herkes anbean düşüyordu aslında. Hepimiz o çıplak ve karanlık kayaların üzerinde buluşacaktık birgün.

Önem verdikleri, sevdikleri uzaktı ondan. Arzu ihanet etmiş; sevgili Hıfzı Amca, bir ses duymamıştı ama muhtemelen herşeyi bırakıp gitmişti – yoktu artık. Neyin önemi vardı ki?

Etrafa, kayıp giden tatsız yüzeyli binalara ve korkuyla binaların dibinden yürüyen, gergin insanlara baktı tekrar. Orada, o kaldırımda titreyerek yürümeyle, şimdi bu adamlar arasında yokolmaya gitmek arasında ne fark vardı? Hiçbirşeyin farkı yoktu. "Belki onlar, denizi birkaç kez daha görürler," dedi. "Sonra da bana yetişirler. Ama ben de gördüm epey. Tamamdır! Yapacağım birşey kalmadı – yapabileceklerim de... Yok!.." Yukarıya dönerek çıkan fıçı filan aramayacaktı artık. Gözlerini kapadı ve kendini iyice saldı koltuğa... Bir yere çıkmak filan istemiyordu. Yol böyle tıpkı girdap gibi, her tekerlek dönüşünde daha ileriye, yavaşça ve son kez kayacak, o da bu boşluğun, bu hiçbirşey olan anın tadını çıkarıp en sonunda, kendini o tekinsiz kayalara inat, huzurla dibe bırakacaktı... Evet, huzurla...

14 Mayıs Cumartesi
06.00 civarı

“Biraz sabırla herşey iyi olacağa benzer, sevgili izleyiciler.”

I

Perdeleri çekili küçük salonda, duvara yapışık bir televizyon ve karşısındaki bir kanepe ancak sezilebiliyordu. Perde aralığından sızan, sokak lambalarının soluk sarı ışığı, televizyonun parlak neon ışığına karışıyor, mekân alacalı bir loşluk içinde ancak ortadaki eşyaları ele veriyordu. Neden sonra, bu loşluğa alıştıkça, yerde, televizyonun önünde, kenarları eprimiş eski kilimi ve üzerindeki ahşap, oval sehpayı fark ediyordunuz. Bir de kanepenin sağ arkasında kalan çalışma masası ile giriş kapısı arasındaki duvara dayalı, üstüste duran birkaç kitapla, bir kenarına katlanarak konmuş bir gazete eskisini saymazsak, nerdeyse boş bir kütüphaneyi...

Semih, kanepeye uzanmıştı; ona verilen küçük odada çok kalamamış, kendini sıkıntıyla salona, televizyonun karşısına atmıştı.

Gece uzaklardan gelen birkaç el silah sesi dışında başka bir hareketlilik olmasa da o hiç uyumamış, arada televizyonu açıp kapamış, kanal kanal gezmiş fakat onca laf kalabalığı dolu haberlerde akşam olanlara ait bir ima bile duymamıştı. Sadece onların hakkında değil hiçbir keskin nişancı olayı için tek kelime yoktu ekranda. Sadece her zamanki anlaşılmaz haritalar eşliğinde, savaşın yeni bir aşamaya girdiğinden bahsediliyordu. Sınırda çok büyük bir ilerleme kaydedilmişti.

Ülkeyi birlikte yöneten iki lider, ülkenin değişik yerlerinde insanlarla biraraya gelmiş ve toplumun ihtiyacı olan herşeyin tümüyle organize edildiğini; halen ufak tefek olaylar olsa da huzurun insanların elinden alınmasına asla müsaade etmeyeceklerini beyan ediyorlardı – peş peşe...

Yurtsever halkın da çok yakından takip ettiği gibi, tarihte ilk defa bu yönetim tarafından toplumun geleceği de düşünülüyordu – sadece bugünü değil. Dünyada varolan beş devletten biriydik. Belki yakında sayı azalacak, dörde ve en sonunda da üçe düşecekti. Ama biz varolacaktık. Çünkü biz hayatın her alanında tam anlamıyla dengeliydik. Bu yüzden de hızla büyüyor, güçleniyorduk. Yakında tek mutlu toplum biz olacaktık. Bu yüzden kimsenin devlete ve topluma güvenini, çalışma azmini kaybetmemesi gerekiyordu. Çünkü ilk kez, yine bu son derece bilimsel yönetim tarzıyla, sadece dengeli davranmayı değil, hep birlikte hayatı tümüyle kontrol altına almayı da öğrenmiştik.

Liderlerden biri, üzerinde bir askeri üniformayla sınırda, ona hayranlıkla bakan askerlerin arasında; öteki ise bir kadın kolları etkinliğinde sevecen kadınlar arasındaydı.

Felaketlerin iyi yanları da olduğunu, insanları birbirine bağladığını anlatıyordu kadınlar arasındaki şef, babacanlıkla gülümseyerek. Ama herşey, biraz sabırla, biraz birbirimize destekle aşılıyordu işte. Bütün güzel gelecekler için bir sınav gerekirdi. Bunu biliyorduk. Bu dünya imtihan dünyasıydı. Cenab-ı Hak, insanı bazen elindekileri alarak, bazen de fazlasıyla nimet vererek imtihan ederdi. Bu yüzden musibet karşısında isyan etmek, kırıp dökmek yerine, öncelikle sabırlı ve metanetli olmaya gayret etmeliydik. Bunlar geleceğin mutlu meyvelerini hak etmek için biraz toprak eşelemek, meyvesiz dalları budamak gibiydi. Elbette bazen fazladan bir dalın ya da ağacın etrafındaki yararlı, küçük otların kaybedildiği zamanlar olabilirdi. Ama esas olan ağaçtı, meyveydi,

toplumdu – bizdik. Hepimiz bedeller ödüyorduk. Ama bu melanetler ve ödenmek zorunda kalınan bedeller gözümüzü gelecekten ayırmamıza sebep olmamalıydı. Bizim ilacımız oradaydı. Bu yüzden ilk sözümüz "sabır"dı. İkincisi "bağlılık" ve üçüncüsü "çalışmak". Gerisi yönetimin kontrolündeydi. Biraz sabırla, o güzel gelecekte yan yana duracak ve işte o zaman "Yarın ne olacak?" demeyecektik. Gelecek bizimdi! "Yeter ki bağlılık sürsün. Yeter ki devlet ve insanlar yan yana olsun," diye ekliyordu lider, gözleri yaşarmış coşkulu kadınların alkışları arasında. O sırada yanına yanaşmış gözüken güzel bir çocuğu kucağına alıp seviyor, konuşmanın coşkusundan kendini alamadığı için de, çocuğu öpüp annesine verirken parmağıyla etrafını saranları işaret ederek devam ediyordu: "Fakat," diyordu, "sizin bize yardımınız şart. Hepimizin yaşadığı şehirlerimizin güvenliğini surlarla koruyamayacağımız, içerideki düzeni de sadece kolluk gücüyle sağlayamayacağımız bir duruma gelmiş bulunuyoruz. Bu yeni duruma karşı yeni yöntemler geliştirmemiz gerekiyor. Bu da sizin katılımınız olmadan olmaz."

Bu alışageldik haberlerden ve spikerlerin sahtekâr bakışlı "Biraz sabırla herşey iyi olacağa benzer sevgili izleyiciler," bağlamalı konuşmalarından daralan Semih, bıkmadan kanal değiştiriyor ama işverenlerin yarıştığı eğlence programları dışında en fazla borsa verilerine ulaşabiliyordu. Sonunda o da pes ediyor, önce lanet ekranı, sonra da gözlerini kapatıp kendi kendine "Biraz kendimi toplamalıyım," diyor; bu kez de olan biten herşeyi baştan yaşıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13 Mayıs Cuma
17.23

Gri gözlü kadın...

"O da çok eskiden bir süre beni sevdi sanırım."

I

"Birkaç saat önce..." dedi, kendi kendine şaşkınlıkla mırıldanarak...

Bütün herşey, o kan, o ölüler, keskin nişancının bedeni, hâlâ yeri yanan kurşun sıyırması, elinde bir av tüfeğiyle çıkagelen hocası... Tozlu sokaklar... Belalı bir sinek gibi tepesine yapışan helikopter... Kafede çalan şarkı... Birden o kız... Ve kan... Cesetlerin yanında dalga dalga gölleşen, oraya buraya damlayan, yapışkanlaşan, pütür pütür, katmer katmer kuruyan, boğulacak kadar çok, kırmızı, mor, kara kan... Sonra aynalardaki yüzü... Şaşkınlıktan, acıdan yamulmuş, kimi yeri şişmiş, korkunç bakışlı, zavallı yüzü...

"İnanılır gibi değil" dedi tekrar şaşkınlıkla... Hocasının, kana bulanmış silahın ucuyla gösterdiği yöne doğru kendini bırakalı ne kadar olmuştu ki şunun şurasında? Ama işte herşey, o ana kadar tek tek kurduğunu sandığı koca hayat, bir anda devrilivermişti. Ne kolay! Ne çabuk!..

Birkaç saat önce, o malum, dağılmış kapıdan kana bulanmış bir sersem olarak bir elinde torba, telefon ve masa örtüsü gibi şeylerle dengesizce çıkarken, ayağının takıldığı ağır çanta –keskin nişancının olmalıydı– yüzünden ileri atlamak

zorunda kalmış ve kendini asansör kapısının önünde bulmuştu.

Asansör, tam orada, soğukkanlı bir roman kahramanı gibi, içindeki sarı, davetkâr ışıkla onu bekliyordu.

O da başkasının yönettiği derin bir rüyadaymış gibi, istese de uyanamadan asansöre akmış, elini başka biri tutuyormuş gibi kaldırmış ve parmağını daire içinde parlayan 5'in üzerine getirmiş ve basmıştı. Asansör, sanki fazladan sarsılmış ve ancak bir süre sonra hareketlenmişti.

O an içi sonsuz acımıştı işte! O son ayrılış hareketiydi ustasından, hocasından, arkadaşından...

Kesinlikle kendinde değildi. Çaresizlik ve korkuyla kaplı ruhu onu esir almış, hocasının dedikleri dışında hiçbirşeye müdahale edemeyecek hale getirmişti. Asansörün yukarıya mı aşağıya mı hareket ettiğini bile anlayamıyordu. Düğmelerin üstündeki küçük ekranda rakamlar kayarak değiştikçe, o da sanki sisli bir boşluğun, elini kolunu bağlayan bir kâbusun derinliklerine çekiliyordu.

Asansörün sayıları aktı – durdu. Bir eli kapıyı açtı; öteki –hocasının dediği gibi– 0'ın üzerine gitti ve bastı. O an, kolunun hareketini engelleyen gömleğin küçüklüğünü tekrar fark etti şaşkınlıkla. Döndü, asansör kapısının hemen sağındaki 8 numaralı kapıyı tıklattı ve hiçbir duygunun olmadığı, donmuş bir boşlukta, midesi bulanarak beklemeye başladı. Bedeninin sallanmasını engelleyemiyor, kendini bıraktığı anda yere düşecek gibi hissediyordu. Derin bir nefes aldı ve birşeye kızmış gibi sinirle kafasını silkeledi. Hemen aşağı gidip, yaşlı adamı ne yapıp edip yukarı alması gerektiğini düşündü.

Tam o sırada çaldığı kapı açıldı ve platin beyazlığında dalgalı saçları olan, yaşlı, derin bakışlı, zarif bir kadın "Buyrun!" dedi.

Ona sanki görmüyor gibi şöyle bir baktı Semih. Peki hoca-

sını yukarı alsa ne olacaktı? Herşey daha kötü olmaz mıydı? Ama böyle...

Onun bocalamasını gören kadın, ağzını açmasını beklemeden kolundan tuttu ve içeri doğru yönlendirdi Semih'i.

Kapı ağzında kadına direnip "O orada! Onu almamız gerek," dedi Semih.

"Biliyorum," dedi kadın, genç adamın kolunu sımsıkı tutmayı bırakmadan... Onun da sesi kararlıydı. Ama üzgündü de...

Birden merdiven sahanlığında, asansörün tanıdık sesine başka sesler de eklendiğini duydular. Birleri içeri giriyor olmalıydı.

"Güvenlik!" dedi Semih, sessiz bir nefes verir gibi. İçeriye girmek istemiyordu. Belki hâlâ hocasını alacak bir boşluk olabilirdi.

Yaşlı kadın hızla iyice içeri çekti Semih'i; genç adam, kapıyı tutup tekrar çıkmak istediyse de, onun cansız atağını kapıyla arasına girerek engelledi ve kapıyı kapattı.

O sırada "Bölge güvenliği! Teslim olun!" diyen ses, apartman boşluğunda yankılandı. Suskunlukla bakakaldılar birbirlerine...

Oraya kapı girişine çöküverdi Semih. Elindekiler yanına düşmüş, yere ve kapıya kan bulaşmıştı.

Onu orada bıraktı kadın. Uzandı, kapıyı kilitledi. Anahtarı ve yerdeki torbayı alıp içeri gitti. Çok geçmeden geri geldi ve genç adamı tekrar kolundan tutup banyoya kadar sürükledi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

II

Aşağıdan başka bir ses gelmemişti. Semih, bir çocuk gibi öyle duruyordu kadının ve aynanın karşısında. Kafasını kaldırıp kendine bakacak gücü yoktu. Baksa, bu kâbustan uyanırdı belki – ama onu da istemiyordu... İyi etmeyi becerememeyeceği, müdahale edemeyeceği bir gerçek yerine, bu kâbuslu kapanış daha katlanılırdı şu an. Kadın elindeki bir bezle yüzünü, kollarını sildi onun.

O sırada yavaşça ağlamaya başlamıştı genç adam. "Onu orada bıraktım," diyordu. "Onu orada öylece bıraktım."

Kadın onu dinlemiyor gibiydi, aynı şefkatle ama biraz da acele ederek yüzünü, gözyaşlarını silmeye devam etti, bütün bedeni titreyen genç adamın. Sonra da elinde beliriveren bir gömlek ve pantolonu uzatarak, "Üstündekileri hızla çıkarıp bunları giyecek ve hemen gideceksin evladım! Oyalanma lütfen!" dedi, tartışmaya yer bırakmayan bir tonla.

Semih, paramparça duygular içinde olsa da kadının dediklerini hızla yapmaya başlamıştı. Ne yaptığını tartacak halde değildi. Birkaç dakika önce ölümden dönmüş, sonra da hocasını ölüme terk etmişti. Neyse ki şu ana kadar içi titreyerek beklediği silah sesleri hiç duyulmamıştı. Belki de hocası, aynen ona dediği gibi, bu durumu halletmişti. Olabilirdi. İsterse yapardı Hıfzı Bey. Hepsini ikna ederdi. Onlara Sokrates gibi sorular sorar, şaşırtır, sonunda da bir daha konuşamayacak hale getirirdi hepsini. Tabii belli de olmazdı. Çün-

kü bu durumda ilk gelenler şu yarı resmi, güvenlik şirketinin adamları olur, onlar da kendilerine zarar verecek küçücük birşeyi gizlemek için herşeyi yokedebilirlerdi. "Ne kadar canavar olsalar da Hıfzı Bey herhangi biri değil," diye düşündü Semih. Hıfzı Anlık, bütün ülkenin tanıdığı biriydi; o kadar kolay olmazdı onu böyle ortadan kaldırıvermek.

Sonunda tekrar giyinip kafasını kaldırdığında, kadının ona vermek üzere elinde bir telefon ve bir miktar kâğıt para olduğunu fark etti. "Benim vardı," dedi. Aklında kanlı pantolonu vardı.

"Bunlar senin zaten! Kimsede nakit yok artık. Bütün ödeme kartlarını filan atıyorum. Sadece eski kimliğin var. Onu da kullanma ve yolunu bulursan da değiştir. İdare edeceksin bir süre. Bu telefondan da kurtul ilk fırsatta," dedi kadın. Sonra da "Gel benimle!" diye ekledi ve başından beri yaptığı gibi, Semih'i küçük bir çocuk gibi kolundan tutup evin arkalarına doğru götürdü.

Küçük, sandık odası gibi bir yere girmişlerdi.

Kadın, ona yerdeki sıra sıra kitap yığınlarının arkasında, boyaları yer yer kabarmış duvara dayalı merdiveni ve tavanın köşesindeki küçük kapağı gösterdi.

"Başında hafifçe kanayan yerler var. Şimdi vakit yok. Ona da baktır, ilk fırsatta! Hadi yolun açık olsun evladım."

Bastırmaya çalışmasına rağmen bedeni hâlâ titreyen Semih, tümüyle dağılmamak için kendini tutuyor, olan bitene dikkat etmek istiyordu. Savaşın ortasındaydı, düşemezdi. Yapması gerekeni anladı ve kadının gösterdiği merdiveni bulunduğu yerden çıkarmak için hareketlenmeden, "Belki kimliğim de sizde kalmalı, onu da parçalayın atın," dedi ve kimliği uzattı kadına.

"Hıfzı Bey nasıldı sen ayrılırken?" diye sordu kadın kimliği tekrar alırken.

"İyiydi," dedi Semih, "ve çok güçlü."

Derin bir nefes aldı ve "Hayatımın yönü," dedi yaşlı kadın, sanki kendi kendine konuşur gibi... Sesi sanki fazladan yankılandı küçük sandık odasında, "O da çok eskiden, bir süre beni sevdi sanırım," diye ekledi sesini iyice azaltarak. Ama duymuştu Semih merdiveni yerleştirirken.

"Üstündekiler onun gençlik eşyaları. Hep sakladım. O zamanlar daha uzundu, bu kadar kamburu da yoktu. Zayıflamamıştı da... Hadi! Oyalanma evladım, çık şuradan. Umarım herşey hâlâ aynıdır. Çatıdan sağa doğru beş bina git!" elini kaldırmış yönü gösteriyordu, "O binanın çatısında, camdan küçük bir kapak var. Oradan gir! Merdivenlerden kimseye gözükmeden dikkatlice in. En alttaki kapı, arkada başka bir sokağa açılır. Oradan da aşağı doğru uzaklaş. Çıktığın tüm kapakları tekrar kapat ve bir daha da buraya gelme! Ne yaptıysa, o doğru karar vermiştir. Olması gerekenleri yaşıyoruz. Git!"

O an aşağıdan yine bazı sesler gelir gibi oldu, ikisi de içlerini yaralayacak olası son gürültüyü duymak için kulak kesildilerse de, fazladan bir silah sesi filan duyulmayınca az da olsa rahatladılar.

Bu yoğunluğa dayanamayan Semih, merdivene tırmanacaktı ki durdu ve kadına sımsıkı sarıldı. İkisi de bir an kaldılar o derin ağırlığın içinde; sonunda kadın onu yavaşça yoluna itti.

"Hadi, onlar buraya gelmeden git! Eğer ki yukarıda bir engel çıkarsa. Olabilir de... Sakın buraya dönme! Başka yerleri dene çatılarda. O bunu istedi. Acele et!" demişti gri gözlü, platin saçlı, incecik kadın, onun da kendini zor tuttuğu belliydi. İşte o an boğazına birşey düğümlenmiş ve tekrar gözlerinden yaşlar süzülmüştü.

"Yolun açık olsun! Umarım iyi olur herşey," demişti kadın; o, kapağı açıp kendini çatı arasına atarken.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O da, korku ve acıdan aklı tutulmuş halde, çatılardan ilerlemiş, kırdığı bir iki kiremit sesinden ödü kopsa da, o sırada tepede beliren bir helikopterden ustalıkla sakınmış ve sonunda malum cam kapağı bulmuştu. Pislikten iyice puslanmış kapaktan aşağı sarkmış, merdivenlerden aşağı süzülmüş, dış kapıyı gıcırdatarak açınca da küçük, ıssız bir sokağa ulaşmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

III

Kadına ulaşmışlar mıydı acaba? Hıfzı Bey'le ilişkisi varsa bilirlerdi. Mutlaka... Hıfzı Bey gibi biri sürekli dinleniyor olmalı. Belki de başka, bilinmeyen bir hatları vardı.

Yüzü çatılmıştı. Kadının sevecenliğini düşündü. Daire daha düzenli olduğundan olsa gerek Hıfzı Bey'in dairesinden daha büyük gözükmüştü gözüne; duvarlar küçük çerçeveli resimlerle doluydu. Ama o anda hiçbirşeye dikkat edebilecek gibi değildi Semih. O yüzden ne kadar istese de şu an hatırlayamıyordu.

Belki hocasıyla o kadının resimleri de vardı aralarında. Belki Hıfzı Bey, arada yukarı çıkıyor, o resimlerin çağırdığı anıların altında laflıyorlardı saatlerce. Belki de küstüler... Belki de kadın sırf onun için taşınmıştı oraya, onun hemen yakınına... Neden hiçbirşey bilmiyordu şimdiye kadar? Kadın mı saklanmıştı, Hıfzı Bey mi onu göstermek istememişti? Çok eskiden gelen bir ilişki miydi acaba?

Acaba Arzu öyle yapmasaydı, hatta o da başından öyle yapmasa, yani "Elbette evlenicez hayatım!" deyip konuyu neşeyle kapasaydı, hocasına yine de gider, yine o manzaraları görür ve konu yine buraya gelir miydi? O olmasa başka birşey olurdu. Arzu'nun dediği gibi, ne olacağı hiç belli değildi. Herkesin istediğini bir an önce yapması gerekiyordu. Şu an! Hemen! Yoksa gözümüz arkada kalacaktı. İşte bir anda olan olmuş, geleceği kontrol edeceğim derken gelecek bir anda yı-

kılmış, o da altında kalmıştı. Birden "Hay Allah!" diye bağırarak sıçradı. "Nasıl unuttum ya?!.." Yüzü pişmanlıkla buruşmuştu. "'O gri gözlü kadına, onu hep sevdiğimi söyle!' demişti Hıfzı Bey."

O böyle bağırınca, salonun solundaki koridorda bir kapı açıldı ve uzun saçları darmadağınık bir adam kafasını uzatıp "İyi misin?" diye seslendi.

"İyiyim Hasan, kusura bakma seni de uyandırdım."

13 Mayıs Cuma
18.56

Hasan...

"Bu sen değilsin artık. Bu bir kaçak..."

I

Akşam içine atıldığı araba, şehrin daha da içerilerine doğru, daha çok ara sokaklardan kıvrılarak, birkaç madeni tıkırtı dışında sessizce akıyor; nedense kimse konuşmuyordu.

En sonunda, bölgeden yeterince uzaklaşınca, yanındaki adam ona döndü ve "Telefon yanınızda mı?" dedi, eliyle de ona vermesini işaret ediyordu.

Bu soru üzerine, dönerek düşen huzurlu dünyasından uyanmak istemeyen Semih, ona uzaklardan, bu tavrı tam da anlamamış gibi baktı.

Yuvarlak yüzü ve yumuşak hatlarına karşın olması gerektiğinden daha ciddi duruyordu otuzlarındaki kumral adam. Fakat sanki şimdi kibar bir gülümseme de vardı yüzünde.

Bu kez de anlaşılmadığını düşünüp elini telefon gibi yapıp kulağına götürdü "Telefonunuz nerede?" dedi Semih'e. Evet! Nazikçe...

"Aman Allahım!" diye kendi kendine fısıldadı Semih. Az önce büyük bir huzurla terk ettiği korku, bu kez on katıyla birden geri gelmiş, betini benzini attırıp bembeyaz etmişti. Kesinlikle bu hareket ve söz fazla yumuşak, bu adam fazla nazikti... Yoksa aşağı doğru düşmüyor muydu?

"Telefonu attım," dedi Semih, hem hafifçe gülümser gibi ağzını yamultup hem de olan biteni anlamak için kaşlarını çatarken.

Birden başka bir rahatlık ve sessizlik oldu arabada. Herkes bir gevşemişti sanki.

"Telefon yüzünden gergindiler demek," diye düşündü Semih. "Ya da benim ne olduğumdan emin olmak için gezindiler."

"Sim kartı çıkardınız mı peki?"

"Onu da kırıp attım. Başka yere!.. Bilmiyorum neresi."

O sırada, "Niye kafede beklemedin kardeşim ya? Az daha bulamayacaktık seni," diye lafa girdi arabayı süren, kıvırcık kafasını çevirmeden.

Tepesinden aşağı ter boşandı Semih'in. Her ne kadar, birkaç dakika önce kendini girdaba salıp içsel bir sakinlik edinmeye başlamışsa da henüz gergin olan bedeni, bu kez tam anlamıyla boş bir çuval gibi her yanından çözülerek koltuğa yığılıverdi. Gözlerinden yaş getirecek kadar büyük bir boşalma hissetti ve burnundan nefesler çıkararak, yarım yarım, acayip bir gülüş sesi çıkardı. "Hah!.. Hah!.. Hah ha!"

Kumral, anlayışla gülümsüyordu.

"İyisiniz değil mi?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Bilmiyordu... Bu kadar şey kavranamaz gibiydi. Şu an biraz anladığı tek şey vardı: o da bunların polis ya da güvenlik olmadığıydı. Ona yardım edeceklerdi. Belli ki attığı mesaj yerini bulmuş ya da başka birşey olmuştu, belki o kız çağırmıştı. Bunu da bilmiyordu ama çok da önemli değildi. Kurtulmuştu.

Kumral adamın gözlerine ilk kez içtenlikle baktı ve "Sağ olun!" diyebildi; hastalığın geçeceğini bilen ama halen hasta olanların acıklı gülümsemesiyle... Kendinin de tanımadığı sesi, başka bir uzaydan gelmeye devam ediyordu.

II

Araba, şehrin öteki yanına doğru yaklaşıyordu. Yanındaki adam dikleşmiş, ona eğilmiş ve bundan sonra olacakları, yavaş yavaş, Semih'i sakinleştirmek de ister gibi anlatırken; "Demek" diyordu Semih içinden, ölüme gittiğini düşünürken geri dönenlerin darmadağınık, dokunsan ağlayacak halleriyle, "bizi kurtaracak fıçı, sadece bizim seçimimiz ya da isteğimiz olmayabilir. Onun da bizi bulmak zorunda olduğu ya da işte bir şekilde buluşmamız gerektiği de doğru olabilir."

Olabildiğince dikkatle dinledi onu kurtaran beyaz gömlekli kumral adamı. O anlattıkça içinde olacağı yeni dünyayı aklında oturtmaya çalışıyordu. Adamın anlatacakları bitince o da birşeyler sormayı düşündü. Ama ne soracaktı ki? Ne öğrenmesi gerekiyordu? Ayrıca daha çok öğrenmek için o da kendinden anlatmak zorunda olacaktı. İkisi de doğru olmayabilirdi şu an. Zaten araba birkaç ara sokağa daha girip çıktıktan sonra aniden durdu.

Elini uzatıp hemen karşıdaki kapıyı gösterdi Kumral. "Alttan ikinci zile bas! Girişte, sağda, ilerideki daire."

Semih arabadan indi ve ona gösterilen eve yürüdü. Onu kurtaranlar, dediklerine göre, sivil bir dayanışma grubuydu. Sadece zordaki insanlara ellerinden geldiğince yardım ediyorlardı. Yeni bir haber gelinceye kadar kendi evine ya da yakınlarının yakınına bile gitmeyecek, kimseyle iletişime geçmeyecek, herşey belli olana kadar da ona gösterdikleri bu evde kalacaktı. Onlar ona haber ulaştırırlardı.

III

O sıradaki bütün evler gibi altı katlı bir apartmandı önünde durduğu. Bina bej renkli, kapı siyah çerçeveliydi ve iki parçalı büyük bir camı vardı.

Başı dönüyor gibiydi Semih'in. Kapının pirinç, ters V kolunu tuttu, zili çaldı. Şimdi, bu hiç bilmediği kapının önünde, şu camdan yansıyan siluet onun muydu yani?

Bekletmeden açıldı kapı. Bina içi aydınlatması, birçok küçük lambasıyla birden ışıldamış, hemen kapının karşısında yükselen merdiven basamaklarında ve koridoru kaplayan siyah yer karosunda, titrek sarı halkalardan bir hat yaratmıştı. Sağda halkaların gösterdiği hattın sonunda, açık bir kapının önünde, saçları arkadan atkuyruğu bağlı biri, el sallayarak onu çağırıyordu.

Kapı ardında kapanırken "Hoşgeldin!" dendiğini duydu. Döndü, kafasını salladı ve zorla gülümsedi Semih.

O haldeyken bile şaşırarak fark ettiği gibi, yeni ev sahibinin sadece atkuyruğu yaptığı uzun saçları değil, aşağılardan gelip tişörtün V yakasından fışkırarak boynunun arkasına kıvrılan, mor, kırmızı ve siyahın akışkan bir ahenkle birbirine karıştığı dev bir dövmesi de vardı. Sanki canlı alevlerden dallar, yapraklar filan... Belki de içiçe geçen şekillerle, karmakarışık ve renkli bir Doğu simgesi... "Neyse ne!" dedi kendi kendine, şu an bütün isteği bir yere oturmak ve kendini toplamaktı.

Evin kapısı direkt salona açılıyordu. Hemen yanda eski, ahşap bir askı vardı. Sonra televizyon ve karşı koridora kadar tüm salon ortadaydı. Çok aydınlık değildi. Köşedeki dar masanın üzerinde bir bilgisayar açıktı ve hemen yanında duran metal bir masa lambası, masanın üzerindeki darmadağınık kâğıtları ve bir tükenmezkalemi aydınlatıyordu. "Orada yaşıyor olmalı," diye düşündü Semih.

Onu, ortadaki kanepeye oturttu ev sahibi ve elini uzattı. "Ben Hasan..."

"Semih!" Elini uzatırken birşeyler daha diyecekti ki genç adam, dili dolandı, kendini bir garip hissetti.

Yeni arkadaşı bunu fark etti ve "Sen bir nefes al hele, herşey hallolur, en iyisi biraz uzan şuraya," deyip onu yalnız bıraktı.

Uzanamayacak kadar gergindi Semih. Bir nefes aldı ve içgüdüsel olarak, ense kökünün hemen üstündeki, hatırladıkça daha çok zonklayan yere dokundu. Islaklık yine yoktu ama hem çok şişti hem de fena acıyordu. Yara bandının olduğu yere dokunmak istedi bu kez... Ama birden tuttu kendini, aklına oraya dokunmak isterken izin vermeyen kız gelmişti.

IV

Onun yanında korunacağına pek emin olmasa da kanı ısınmıştı Hasan'a. Biraz genç, entipüften şeylerle uğraşan ama samimi, içi dışında, arkadaşlık edilecek biri gibiydi. Ayrıca ne yapabilirdi ki? Ona yer açacak birine ihtiyacı vardı şu an. Bunu tartacak halde değildi. Kendini bir süre de bu insanlara bırakmaktan başka ne yapabilirdi ki? Elbette herşey yerli yerine oturana kadar kendi hakkında pek birşey anlatmamalı, olabildiğince etrafta olan biteni anlamaya çalışmalıydı. Oysa duyguları o kadar mantıklı değildi o an: Bağırarak ağlamakla, titreyerek bir yere kapanmak ya da etrafta ne varsa kırmak arasında gidip geliyor; bedeni, sağını solunu olmadık şekilde düşürerek, yaşadığı büyük şeyleri açığa vuruyordu.

Neyse ki hiçbirşey sormadı, saçı atkuyruklu ev sahibi, sadece elinde iki bira ve yara bandı gibi birşeylerle geri dönüp, "Dur şuna bir bakalım," dedi. Semih'in başındaki yarayı işaret ediyordu.

Bandı açarken onu rahatlatmak için olsa gerek, kendinden bahsetmeye başlamıştı Hasan. Tek tek konuşuyor, cümleler arasında büyük boşluklar veriyordu. Bir bilgisayar şirketinde çalışıyordu. "Yazılım filan!" dedi, yaptığını küçümseyerek... Bir de bazen, uygulamalarda zarar görenlere, tam da böyle, evi paylaşmak gibi konularda yardım ettiği oluyordu. Hepsi bu... Yoksa durum belliydi sokakta...

Böyle yakından bakınca, ev sahibinin o kadar da genç olmadığını fark etti Semih. Yirmilerinde değildi, onun yaşlarında olmalıydı. Belki bir ya da iki yaş genç, hepsi bu. İlk anda o atkuyruğu saç, dövme filan aldatmış olmalıydı. Bu kendini ona daha da yakın hissetmesine neden oldu.

"Bu şimdilik durmuş. Banyo sonrasında yine kaparız, iki güne birşey kalmaz," dedi Hasan, "Tabii, önce bir duş almak istersin diye düşündüm."

Banyoda, tahmin ettiği gibi, kan gölgelerinin hâlâ, vücudunun heryerinde olduğunu gördü Semih. Uzun uzun, biraz da iğrenerek, cildini kazırcasına yıkandı.

Peki şimdi ne olacaktı? Kimseye haber vermeden nasıl olacaktı? Annesine nasıl ulaşacaktı? Onlar ne yapacaklardı? Ondan sonra ne olmuştu binada? Hocası yaşıyorsa, –ki sessizliği düşününce muhtemeldi– acaba ne haldeydi? Kadının yanına çıkmışlar ve onu da almışlar mıydı, ya da daha fenası ikisini de?.. Yo!.. Daha fazlasını, bir sonraki o acımasız adımı aklına getirmek bile istemiyordu. Hiçbirşey bilemiyor, sormak da istemiyordu. En azından şimdi değil. Yaraların sızlayarak kendilerini belli etmesine aldırmadan musluğu iyice açtı. Gözlerini kapadı ve yüzünü suya çevirdi. İçinde hırpalanmamış, sakin bir köşe buluncaya kadar da öyle kaldı.

O kurulanırken, Hasan aniden banyoya girmiş, onun şaşkın bir çıplak olduğuna bakmadan, tekrar hafifçe kan sızdırmaya başlayan yarayı, ciddiyet ve itinayla temizlemiş, gazlı bezle bantlamış, sonra da eline bazı eşyalar tutuşturup, "Senin oda sol yandaki kapı," deyip aynı ciddiyetle kaybolmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

V

Çoktandır tozu alınmamış olduğu belli olan ve soluk bir perdenin arkasından uç vermiş, karanlığa bakan bir de penceresi olan oda, tek yataklı ve küçücük bir yerdi. Yatağın yanında eski bir sehpa, üzerinde de maviye çalan, renkli, garip, manasız bir kedi biblosu; sandalye yerineyse, duvara dayalı eski bir puf...

Onlara şöylesine baktı Semih – daha fazlasını beklemiyordu zaten. Giyinmeye başladı. Bir jean pantolon ve hiç giymeyi düşünmeyeceği papatya sarısı, hippi tarzı, bol bir gömlek...

Birkaç saat içinde üçüncü kez başka şeyler giyiyordu. Bu yeni giysiler içinde bir başka gördü kendini, "Yeni hayatın başladı," dedi kendi kendine. "Bu sen değilsin artık. Sana benzemiyor zaten. Bu bir kaçak... Yaşayacağı da kaçak bir hayat olacak... Bambaşka birşey... Sokakta sadece vurulmamak için değil, tanınmamak için de gayret edeceğin, nerede nasıl yatacağını, kimlerle dost olup olmayacağını, yarın nerede olacağını hiç bilemeyeceğin bir hayat. Dostlarının ya da ait olduğunu hissedeceğin herşeyin bazen bir an içinde değişeceği, herşeyin her an uçucu olabileceğini bildiğin için de hiçbirşeye bağlanamayacağın, bu yüzden tanımsız, garip, korkulu ve mutlaka yalnız bir hayat. Dışarı atılmanın en zor hali... Sen... Umutsuz... Beceriksiz bir kaçaksın Semihçim!.. Becerdiğin bu oldu sonunda."

14 Mayıs Cumartesi

Akşam...

"Önemli olan, kölelik bağlarının koparılmasıdır. İstediğiniz yoldan çıkabilirsiniz."
Seneca

I

Akşamı zor etmişti.

Bütün gün evin içinde dört dönmüş, bilgisayarı açmayı denemiş, becerememiş, tek çare ikide bir açıp kapadığı televizyona mahkûm kalmıştı. Orada da bütün gece duyduklarının, bazen cümlesi cümlesine aynen tekrar edilmesinden başka birşey yoktu.

Savaşın bütün gücüyle sürdüğünü, hergün yeni mevziler kazanıldığını söylüyordu sesi bir buz kümesinden yankılanarak gelen spiker.

Yoktu! Tek haber yoktu hocasından ya da olan bitenden. Çıldırmak işten değildi...

Bu kez eli, Hasan'ın evden çıkmadan ona bıraktığı ve isterse internete girebileceğini ama orada şahsi bir arama yapmamasını, kameranın üzerini kapayan bandı açmamasını ve asla ama asla kimseyi aramamasını birkaç kez söylediği telefona gidiyor; karıştırıyor, önce annesinin sonra Arzu'nun numarasını yazıyor, siliyor; sonunda şirketin resmi numaralarından bir arkadaşını aramayı planlıyor ama hepsinden son anda vazgeçiyordu. Olur da bir yanlışlık yaparsa herşey da-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ha da boktanlaşabilirdi. Bu insanlara kötülük edemezdi. Ayrıca, Hasan'a olan biteni kısmen anlatmış, "Ben evden çıktım ama Hıfzı Bey'e ne oldu bilmiyorum," deyip "bir şey öğrenebilir miyiz?" diye yardım istemişti. Onu beklemek en doğrusuydu.

O da "Ben öğrenmeye çalışacağım ama sen, hiçbirşey yapma ve telefonu sadece ben ararsam aç," demiş, "Ctrl-Delete yazar. Muhtemelen sadece hemen evi terk etmen için ararım. O zaman da direkt saati söylerim; adını veya başka birşeyi değil; sen de hiç ses çıkarmaz ve tam o saatte kapının önünde olursun," diye de eklemişti.

Bu kez, telefonu bırakıp tekrar televizyona dönüyordu. Her zamanki tiplerin her zamanki magazin haberleri, yeni fabrika yerleşimlerinin açılması, bir iki trafik kazası ve bir yerlerde sürüp duran yangınlar dışında tek tük, huzuru bozmaya çalışan bazı teröristlerin yakalandığı haberleri de geçiyordu arada. O zaman kulak kesiliyor, dikkatle bakıyor fakat bir binaya polisler arasında hızla girip çıkan insanların yüzlerini asla seçemiyordu. Seçse ne olacaktı ki? Hıfzı Bey ya da o kadını öyle mi getirirlerdi? Fonda hızla okunan metinde, suçlar tam sayılmıyor ama yakalananlara ait bazı sayılar veriliyordu. Sayılar, hep sayılar...

Bir kanalda durdu. Konuşanı tanımıştı. Kısık gözlü, insanın açığını hemen görüyormuş gibi, zeki bakan yaşlı adam, hocasının akademiden eski bir arkadaşıydı, "Sadece toplumu oluşturan insan sayısı değil problem," diyordu, ne dediğinden emin olarak. "Tutku, inanç, gelenek ve herşey yönetilebilir olmalı ki geleceği olan, huzurlu ve mutlu bir toplum kurulsun."

Yüzünü iğrenerek ekşitti Semih ve "Siktir! Aşağılık pezevenk!" dedi. Hıfzı Bey'in dediği gibi, bütün bu boktanlığın onların başının altından çıktığı belliydi. Kimi hocasının da tanıdığı ya da öğrencisi olmuş akademisyenlerdi ve hepsi o BAND mı ne, artık her ne haltsa onun için çalışıyor, birinci

bölgede oturuyor ve çocukları için özel eğitim aldırıyorlardı – liderlerin çocuklarıyla birlikte... Özellikle son dört yıldır nereye baksan onlar çıkıyordu. Bu nüfus azaltma işi televizyonlarda yıllar önce tartışılırken de onlar vardı ortalıkta... "Yönetilebilir çoğunluk!.."

"Hepsi katil bunların!" dedi kendi kendine söylenmeye devam ederek. Sonra da birden içi cız etti. Gri gözlü kadın da yakalanmış mıydı acaba?

"Fakat!" diyerek ekledi ekrandaki felsefeci profesör; onun kanalı değiştirmesine müsaade etmeden, bu dedikleri asla kişisel haklara bir saldırı olarak anlaşılmamalıydı. Herkes bu "kişisel haklar" kavramının başından sonuna saygıyı hak ettiğini teslim etmeliydi. Bu insan olmanın kaçınılmaz bir doğrusuydu. Herkesin duygusal-kişisel hakları vardı. Onun dediği kişisel hakların sosyal görevlerle dengede kalması gerektiğiydi. Duygularımızın olması kaçınılmazdı ama onların sosyal görevlerin önüne geçiyor olması tüm toplum için geçmişte de görüldüğü gibi felakete yol açabilirdi. Anlamamız gereken, kendi dinamiklerine hâkim olmayan toplumun parçalanacağı, asla bir geleceğinin olmayacağıydı.

Kafasını sallayıp tekrar "Siktir," dedi Semih ve kanalı değiştirdi.

II

Sonunda hava kararmış, lanet olası kapı açılmış ve üzüntülü bir yüzle Hasan gözükmüştü.

Bakar bakmaz herşeyi anlamıştı Semih ama yine de sordu.

"N'oldu? Var mı bir haber?"

O zaman birden söyleyiverdi Hasan, "Haber kötü Semih, ilan etmediler ama girebildiğimiz kaynaklarda, Hıfzı Bey'in katledildiği belli. Sanırım saklamak istiyorlar."

O anda midesinin üstüne saplanan acıya dayanamayacak gibi oldu Semih ve Hasan'ın başka birşey söylemesine izin vermeden gitti, ona sımsıkı sarıldı. Sonra da durduramadığı ağlamasını saklamak için ona verilen odaya attı kendini.

Onu öldüreceklerini düşünmüştü elbette ama yine de bir umut vardı içinde. "O oradan çıkabilir bir şekilde," diyordu, "yeter ki istesin..."

Yatağın üstüne oturmuş, yine kendini suçluyordu. "Korkum yüzünden!.. Kendini korumak istedin değil mi? Bıraktın adamı. Korkak!.. Rezil!.."

Hayır! Buna da hayır! O, korkusu yüzünden de bırakmamıştı hocasını.

Elbette korkmuştu. *"Korku en evrensel duygudur,"* demişti bir keresinde Hıfzı Bey, *"Sevgi değil! Bir böcek seni sevmeyebilir, bunu anlamayabilir ama korkar. Çünkü korkmadan yaşayamazsın ama sevmeden yaşayan çok! Korku yöne-*

tir dünyayı, ona ihanet edilemez, ne derse yaparsın ama sevgiye ihanet etmezsen zayıf sayarlar seni. Sen yine de sev tabii. Çünkü –biliyorsun– sevmiyorsan yoksun."

Evet, Hıfzı Bey istemişti bunu. İlk defa, yıllardır, hatta tanıdığından beri görmediği kadar, huzurlu ve kararlıydı yaşlı hocası. "Bambaşkaydı," dedi, kendi kendine mırıldanarak... Aslında banyodan elinde kanlı elbise dolu torbayla, devrilecek gibi çıkıp ona ilk baktığında anlamıştı bunu. Şimdi iyice emin oluyordu. Hocası orada, o kirli camdan vuran ışığın önünde, kana bulanmış yırtık terlikleri, eskilikten kareli deseni kaybolmuş gömleğiyle ve elinde dimdik duran bir tüfekle tamamlanmıştı. Ayağının yanındaki cesede değil onun ilerisindeki başka bir derinliğe bakıyor ve kim bilir neler düşünüyordu. Ona baktığı anda yaşlı gözlerindeki karanlık ama güçlü ışıltıyı şu an bile net hatırlıyordu. Onun, o kan gölü içinde, bir nevi aydınlığa ulaşmış olduğunu, o manzaradan; o parçası olduğu manzaradan ayrılamaz olduğunu görmüştü. Gerisi gevezelik ve kendi boş kibri yüzünden kabaran vicdanını bastırma hamleleriydi – hepsi bu.

Hepimiz, birşeyin olduğu yerden ayrılamaz, yerinden oynatılamaz olduğunu, görür görmez bilirdik aslında. Hayatın tek tek, uzun uzun işleyerek yaptığı kolajları tanıyan ruhumuz, bize bunu hemen fısıldardı. Tıpkı buna benzer şekilde, birşeyin sonunun geldiğini de hissederdik. İçimizden, o sonu görmemeye çalışmaktan başka birşey geçmezken yine de bir sürü başka şey yapardık gereksiz.

Tekrar gözyaşlarına boğuldu Semih. Yüzünü, genç bir kız gibi yastığa gömdü. Hıçkırıklarla, bağıra bağıra, uzun uzun ağladı. Gözyaşlarının arasında ilk kez biraz rahatlamış olduğunu hissediyordu. Yanlış yoktu. Sadece katlanmak zordu.

"O tamamlanmıştı. Bunu, kendimi kurtarmak için söylemiyorum artık," dedi yüksek sesle. "Herşeyden emindi, son anda gözlerime bakıp, *'Unutma! Ne diyor Seneca? Önemli olan,*

kölelik bağlarının koparılmasıdır. İstediğiniz yoldan çıkabilirsiniz,' demişti – o veda bakışıydı. Elindeki çifteyi sıkıp bir yere vuracak gibi kımıldatmıştı o an. Hüzünlü ama kızgın ve kararlıydı. Sanırım bu yüzden de ilk kez o kadar huzurluydu."

O anı tekrar yaşıyordu Semih. Her zaman olduğu gibi aklında çakılı kalan o kareyi evirip çeviriyor, eksikleri tamamlıyordu. Bildiği bir şey varsa, o anda içinin ürperdiği, bildiğinden başka birşeyle karşı karşıya olduğunu kemiklerine kadar hissettiğiydi. Belki de bu yüzden tüfeğin ucuyla ona işaret edilen kapıya doğru elinde olmadan gerilemişti.

Bütün hayatını kaplayan yazı yazma işinden sonra harekete geçmiş ve birini öldürmüştü hocası. Pişman olmamak bir yana, o anı sevmişti hümanizmin belki de son temsilcisi. Bu çok belliydi. Kader onu bu ana hazırlamıştı. O da kendini. O tüfeği hazırlamış olmalıydı mesela. Birgün kalkmış, onu temizlemiş ve doldurmuş olmalıydı. Bu toplama kampından ancak böyle çıkılacağını anlamıştı. Canlı ya da cansız ama özgür.

Acı içine çökmüş ama sanki "Olması gereken oldu," diye düşünerek az da olsa sakinleşmişti Semih. Belki de –tam da hocasının isteyeceği gibi– artık o noktayı geçmeli ve başka anları düşünmeye çalışmalıydı. Evet! Hıfzı Bey, istemezdi böyle yapmasını. *"Ölümü de yaşamı da abartıyoruz,"* derdi. *"Birini abarttığımız için ötekini de... Ölüm tepe noktasıdır. İnişin değil yükselişin. Baksana ne vardı dün, şimdi ne var? Birbirinin içinden çıkıyorlar devamlı... Bütünler – karşı değil."*

"Hocamdı, arkadaşımdı, dert ortağımdı, babamdı," diye tekrar etti, yüksek sesle. "Ve tamamdı." Yüzünü sildi. "Ağlamayacağım artık!" Odadan çıktı.

Gözleri hâlâ ıslaktı. Birden burnundan nefesler çıkararak, kederle gülümsedi. Aklına son andaki Asklepion şakası gelmişti.

III

Kanepeye çöküp bekleyen Hasan, dikkatle ona baktı. Yaş izleri hâlâ belli olan yanakların arasından acıyla gülümseyen o yüzden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Gitti Hasan'ın yanına oturdu Semih.

Şu anda Hıfzı Bey'le geçirdiği onca zaman, konuştukları, herşey artık başka türlü geliyor, o felsefi kelimeler, anlamlarından, ne dendiğinden sıyrılmış, onu söyleyeni gösteriyordu. Onun kırışıklar içindeki alnının çatılmasını, o insanın en içine bakan, ne yapsan kaçılamayan gözlerini, gülerken öksürüklere boğulmasını ve bazen ona, sanki çocuğuymuş gibi sevgiyle, en içerden bakışını...

Yırtılmaya yakın, eprimiş terliklerine bakarak, "Bırakamadım, yenisini alamadım şunların" demişti bir keresinde. Sonra da eski tuvalet güğümünü değiştirince şikâyet eden ninenin hikâyesini anlatmıştı.

"Yahu anne, niye şikâyet ediyorsun? Bu yeni işte! Daha iyi değil mi?" demiş kızı. O da "Ama kızım, o benim elime de kıçıma da alışkındı şimdi bununla mı uğraşıcam bu yaşta?" demiş.

Bunu yarım yarım, arada gülerken öksürüklere boğularak anlatmış, en sonunda da çağrışımla olsa gerek, Rilke gelmişti aklına, "Ne yaparsın Tanrım ben gidersem/ kalır çırılçıplak ayakların/ yumuşacık terliğinim senin," demişti şaka yapar gibi müstehzi bir bakışla...

"Şakası da bu kadardı," dedi kendi kendine ve tekrar acıyla gülümsedi Hasan'a, "İçecek birşey bulsak mı?"

15 Mayıs Pazar
11.20

"Artık biliyorum ki iki ayağımla üzerine bastığım yeryüzünün sallanmaması için, benim dışımda başkaları da onun üzerinde yürümeliydiler."

Cuma ya da Pasifik Arafı
Michel Tournier

I

Çalışma masası temizlenip camın önüne çekilmişti. Söğüş domates-salatalık üzerine gezdirilen zeytinyağı, tabakta kendince genişlerken; pazarları bir başka samimiyette olan güneş, henüz boş olan çay bardaklarında renkli oyunlar yapıyor, zeytinleri, iki dilim beyaz peyniri, turuncu ayva reçelini, kâsenin kenarına sıvanmış haliyle tereyağını coşkuyla ışığa boğuyordu.

Fakat bu keyifli coşku, masanın bir yanında dalgın dalgın oturan, sabaha karşı girdiği yatakta, karabasanlar ve olmadık rüyalarla dolu birkaç saatlik uykudan iyice tatsız kalkmış Semih'e ulaşamıyordu.

Sofrayı özenle hazırlayan Hasan, onun önüne kocaman sarı gözü hâlâ kımıldayan, tavada yumurtayı bırakırken; küçük tastaki üzerinde bir adet karanfil tanesi gözüken, kıvamlı ayva reçelini işaret etti ve "Annemden geldi, atlama!" dedi.

Sonunda Hasan da oturdu sofraya ve "Afiyet olsun!" dedi Semih'e.

"Teşekkür ederim Hasan, çok itina ettin sağ ol! Sana da afiyet olsun."

Aynı anda göbeklerine batan çatallar, yumurtaların sarı hayatlarını yavaşça tabağa yayarken, elindeki ekmek parçasını tam o noktaya tampon yapan Hasan, lokmayı ağzına atmadan masa arkadaşına baktı ve "Ben az pişmiş seviyorum diye öyle yaptım ama," dedi.

Bir uykudan uyanır gibi, soruyu geç anlayan Semih, "Ah! Yok, en sevdiğim hali. Sağ ol tekrar." Akşam, sabaha kadar hem içmiş hem konuşmuşlar, eve girişte kendi kendine verdiği sözü umursamayan Semih, aklına gelen her konuda herşeyi anlatmıştı Hasan'a.

"Yahu! Tanıdığım bütün kızlar –annem, kız kardeşim dahil– yumurtayı çok pişmiş seviyorlar. Senin tarafta da öyle mi?" Hafif birşey konuşurken bile sesi bir ciddi geliyordu Hasan'ın.

Zorla gülümsedi Semih, "Benimkiler de... Hatta birara bunu konuştuk kız arkadaşımla."

"Sanırım lezzetle ilgili birşey değil bu."

"Evet, bence de böyle az pişmiş daha lezzetli," konu ilgisini çekse de şu an öylesine boş geliyordu ki böyle konuşmak, hiç istemeden kibarlıktan konuşuyor gibiydi Semih. Akşam anlattıkça içi boşalmış, kötü uyku ise hiçbir yorgunluğa ya da acıya çare olmamıştı.

Fakat Hasan bırakmak istemiyordu konuyu, "Bence âdet işiyle bir ilgisi var bu işin! Belki bıkıyorlar akıntılı birşey görmekten."

Bir yutkundu Semih, bunu düşünmek istemiyordu şu an.

"Annenin reçel güzel gözüküyor," dedi, genizden gelen bir sesle, konuyu değiştirmeye çalışarak. "Uzakta mı annenler?"

"Uzakta... Kardeşlerimle yaşıyor!" sesi güvenli ve dolu dolu çıkmıştı Hasan'ın. "Senin?"

"Yakında ama uzakta!"

"Pek görmüyorsun ve sana reçel yapmıyor değil mi?"

Bu çok, hatta hiç düşünmediği konu Semih'e dokundu beklemediği şekilde. Herşey yalnız olduğunu söylüyordu ona. Kırılgan olduğunu hissettirmemek için gülümser gibi yaptı.

Düşüncesizlik yapıp misafirinin üzerine çok gitiğini düşünen Hasan, "Boşver! Benim reçel var işte!" dedi, ağzına birşeyler atarken.

Tekrar gülümsedi Semih ve reçele uzattı bıçağı...

Çok geçmeden kahvaltıya ara vermiş, elinde çay bardağı, dışarılara bakmaya başlamıştı Semih. Karşıdaki binanın uzakta olduğu bir ara sokağa bakıyordu pencere... Ve sokakta, karşı kaldırımın kıyısında, şaşkınlıkla bir o yana bir bu yana bakan alacalı bir kedi hariç, kimse yoktu.

Aslında böyle durmak istiyordu bir süre, hiç konuşmadan – hatta mümkünse hiç düşünmeden... Çıkıp bir kıyıda biraz dolaşsa daha iyi olurdu kesinlikle ama şu an pek akıl işi gözükmüyordu bu fikir.

Bu yorgunluğun bütün gücünü almasına karşın, alttan alta, buraya nasıl geldiğini, bütün bu dostça yardımın nasıl organize olduğunu merak ediyordu Semih. Bir şekilde sormak istiyor fakat hem fazla birşey bilmesinin iyi olmayacağı düşüncesiyle hem de içini dağlamaya devam eden Hıfzı Bey'in duygusu yüzünden hiçbirşeyi deşmek istemiyordu.

Hasan'sa sabahları yüksek olan insan türüne uygun şekilde, boş da olsa konuşmak, birşeyler anlatmak ve sormak istiyordu.

"Kardeş de yok galiba!"

"Yok. Senin var sanırım. Annenle mi yaşıyorlar?" Konuşmak zorundaydı.

"Annemle iki erkek kardeşim yaşıyor, kız kardeşim burada."

Utandı biraz Semih. Kendisi kafayı bulup ve yaşadıkla-

rından taşıp çok şey anlatmıştı belki dün gece ama o başkası hakkında çok şey bilmek istemiyordu. Hep de öyle olmuş, kimsenin ailesini, onlar içindeki ilişkileri filan bilmek istememişti hayatında. Biri anlatınca da sanki olmaması gerekli bir alandaymış gibi rahatsız olurdu.

Neyse ki daha fazla konuşmadı Hasan, kalktı ve çaydanlıklarla geri döndü. Küçük bardaklar tekrar bordo sıvıyla dolarken, "Biliyor musun," dedi, sabah için yine fazla gelen bir sesle, "aylardır ilk kez bir pazar kahvaltısı hazırladım."

Ona döndü Semih, utanarak, "Hay allah sana iş çıkardım," diyecekti ki; "Yok be oğlum, bırak şu kibarlığı. Fazla kibar oldun mu yarısı yanlış olur dediğinin," dedi Hasan, coşkulu halini bırakmadan. "İyi ki bir arkadaş var da adam gibi bir kahvaltı edebiliyoruz, diye söyledim. İnsan yalnızken olmuyor. Hadi sal artık kendini – bu keyif çayı olsun."

Şimdi ikisi de ellerinde çay bardağı dışarı bakıyorlardı. Kedi, ileriye, ana caddeye doğru gitmiş, bitmeyen şaşkınlığına köşede devam ediyordu.

"Sana yük olmak istemem. Bir yer ayarlayayım, giderim," dedi Semih birden.

"Ya sen illa bozacaksın bu pazarı. Nerden çıktı şimdi? Bir dur! Daha ilk gün. Şu durumu iyice bir anlayalım, bakarız sonra. Otur oturduğun yerde," dedi ve sinirlenmiş gibi derin bir yudum çekti çaydan. "Akşam epey içtik ama istersen hafiften pazar birası olabilir ardından," diye de ekledi, tarzını yumuşatmadan.

"Bilmem."

II

Kahvaltı sonrası keyif çayları ve biralar bitmiş, iki genç adam, uzun uzun dışarılara bakıp arada iki kelime ederek akşamüzerini etmişlerdi.

Semih, akşam bildiği hemen herşeyi anlatmasına karşın, Hasan kendine ait konulardan sadece bir iki bahsetmiş, daha çok onu konuşturmuştu. İyi de olmuş, iki gündür bir şekilde patlayan hayatının anlattıkça pek de matah birşey olmadığını iyice fark etmiş, bu kendi tuttuğu aynada gördüğünden çok mutlu olmasa da rahatlamıştı.

Hocasını, aynı zamanda hiç görmediği babası yerine koyduğunu da iyice görmüştü. O an içinde başka bir kapı açılmış kapanmış, susmuştu. Sonuçta anladığı şuydu: Hayatın içinde, nehir gibi akan o koca akışkan kitlenin arasında, ortalarda kalmış, hafif korkak, bu yüzden de kararsız ama evet! İyi niyetli biriydi o – hepsi bu... Son yıllarda yanına gidip geldiği Hıfzı Bey dışında doğru dürüst biri de olmamıştı hayatında, ki yol yordam sorsun, akıl alsın da ilerlesin bu karmakarışık güruh içinde. Sonunda da şairin "Çağrılmayan Yakup"ta dediği gibi "Ben size demedim mi," desin.

Korkuyordu evet ama bu normaldi. Bu cangılda, gideceği yolu, yönü sadece acemi bir içgüdüyle bulmaya çalışmak kolay değildi. İnsan, tıpkı bilmediği, ona ait olmayan bir alanda ilerleyen vahşi bir hayvan gibi, her adımı sakınarak atmak zorundaydı. Önünden giden, güveneceğin biri yoktur ki

rahatça peşinden gidesin. Yalnızsındır, her adımı koklayarak atmak zorundasındır. Daha patini yere değdirmeden anında geriye kaçacak kadar uyanık ve tereddütlü olman gerekir ki sağ kalasın. Tabii, hep de korkuyla kalınmayabilirdi, o ayrı. Bir yere girip yerleşir gibi olduğunda daha fazla şeyler yapabilir, daha önemli roller, sorumluluklar alabilirdi. Yapmamıştı. Sıradan ve kararsız biri olmayı yeğlemişti. Ya da öyle biriydi işte! Korkak!.. Peki!.. Ne olmuştu ki hep kendini koruyup, tehlikeli alanlardan hafifçe geride durup kitlenin ortalarında yer alınca? Ne olduğu ortadaydı. Gün gelmiş, birikmiş herşey tepesinden aşağı boca edilmişti hep birlikte. Gidecek yeri bile yoktu. Düşündükçe canı sıkıldı. "İnsanın hiçbirşeye inancı kalmıyor giderek," diye mırıldandı, camdan bakmaya devam ederek.

"Ben canımın çektiğini yapmayı tercih ederim hep," dedi Hasan, ona gözucuyla bakıp.

Sustu Semih, anlamamıştı.

"İnanç kısıtlamadır," dedi Hasan, gözünü tekrar yola dikmişti.

"Ama rahatlarsın."

"Evet, o doğru. Çünkü sorumluluktan kurtulursun."

"Peki başka bira yok mu?"

"Bulunur!" Gülümseyerek kalktı Hasan.

III

Dışarıda ışık değişiyor, sokakta ne yapacağını bir türlü kestiremeyen şaşkın kediden başka kimse hâlâ gözükmüyordu.

Hasan içerilere gitmiş, Semih'i cam önünde bırakmıştı... O da bir süre sonra oturmaktan sıkılıp kanepeye uzanmış, sonra da bu yorgunluklara pes etmiş, içi yavaşça geçivermişti.

O uyurken, önce onu örten sonra da cam önünde sessizce bira içip bilgisayarını kurcalayan Hasan ise her zamanki gibi, kendini o dünyaya kaptırıp saatler geçirmişti.

Sonunda karanlık gelmiş ve ışığın elindeymiş gibi gözüken, geçici ve zayıf iktidarı, usulca çekip almış, bildiğimiz dünyaya kimseye sormadan sokak sokak yerleşmişti. Bütün bu haşmetli el koyuşa zavallı bir karşı çıkış olarak, sokaklarda ancak diplerini aydınlatan cılız lambalar teker teker yanmış ve şaşkın kedi kaybolmuştu.

"Çıkabilir miyiz biraz?" Semih uyanmış, Hasan'a bakıyordu uzandığı yerden.

"Henüz çıkmasak iyi olur," dedi Hasan, Semih'e bakıp. "Hiçbirşey belli değil."

"Haklısın ama ben dayanamayacağım, şöyle iki adım atıp gelelim. Deniz uzak değil sanırım buraya?"

Bir süre dışarı baktı Hasan ve dönüp, "Peki! Anladım," dedi. "Ama denize doğru değil, –o aşağıda– yakınlardaki bir hamburgerciye kadar gideriz. Sen dışarıda beklersin. Hem akşam yemeği olur; başka birşey yok evde."

Dışarı çıktılar. Semih'e, bordo, kenarları kirden kararmış bir mont vermişti Hasan. Semih de bunu bekliyormuş gibi neredeyse teklifsizce giymişti. Nedense hoşuna gitmişti. Zaten üzerindeki herşey Hasan'ındı ama bu ekstra, ayrıca hoşuna gitmişti. En son ne zaman bir arkadaşının ona birşey verdiğini hatırlamıyordu. Ofiste, doğum günü olana aralarında para toplayıp hediye aldıkları olurdu ama "al bunu giy," diye kim üzerindeki birşeyini vermişti en son? Bilemedi. Montun kenarlarını karartan, yıllanmış kir bile iyiydi şu an.

Az sonra, önde Hasan, ara yollardan döne döne ilerliyorlardı ikili... İlk sokaklardan geçerken bir nebze olsun rahatlık hissetse de az sonra midesi bulanır oldu Semih'in. Etrafta ağır bir koku vardı.

"Ne bu?" dedi, yüzünü buruşturarak.

"Sen bu şehirde değil misin? Bazen sigortasız diye bir cesedi fazladan bıraktıkları ya da bulamadıkları olmuyor mu senin yaşadığın tarafta? Buralarda oluyor. Biz alıştık."

Eliyle burnunu kapamaya çalışan Semih, kafasını salladı, anladım, der gibi.

"O zaman hızlan," dedi Hasan ve bir yan sokağa girdiler, henüz birkaç adım atmışlardı ki şaşkınlıkla durdular.

Loş ışıkta gördükleri kadarıyla birkaç adım önlerinde, bedeninin yarısı caddede, yarısı kaldırımda olmak üzere biri yatıyordu. O hızla etrafa baktılar. Kısa fakat genişçe sokağı aydınlatan iki sokak lambasının yetersiz ışığında, dalgalanarak parlayan muhtemel kan göllerinin kıyılarında ya bir bacak, ya bir kol ya da bütünüyle yatan bir beden gözüküyordu. Önlerindeki manzara cesetlerle doluydu. Ortadaki bir noktadan etrafa saçılmış gibiydi bedenler. Hemen karşıda iki kişi üstüste yığılmıştı.

Hızla geri döndüler. Koşmadan ama aceleyle uzaklaşırlarken onlara doğru gelen sirenlerin iç kıyan sesleri mahalleyi sarmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tekrar eve girdiler. İkisi de hiçbirşey söyleyecek gibi değildi. Semih "Pardon!" deyip tuvalete girdi.

Az sonra midesi dışarı çıkacak gibi öğürüyordu yine.

16 Mayıs Pazartesi
Akşam

Aldanma

Aldatma kendini:
olmayacak Nuh'un gemisi
kurtaracak seni —
uçacak güvercini
getirecek yaprağı
olmayacak.

Oruç Aruoba
"Denizde" şiirinden

I

Sessiz, boşlukta ve hiçbirşey yapmak istemeden geçen günün sonunda, birden açılan kapıda Hasan'la birlikte kafede ona yardım eden kızı görünce ilk anda çok şaşırmıştı Semih. Oturduğu cam kıyısından, ne diyeceğini de, ne düşüneceğini de bilemeden kalkmış, karşılamaya yanlarına gitmişti.

Ellerindeki torbalardan yeşillikler fışkırıyordu gelenlerin.

"Balık!" dedi Hasan, torbanın birini kaldırıp.

Torbayı alan Semih, şaşkınlıkla ve yarı gülümseyerek Nihal'e bakıyordu.

"Kardeşim, Nihal," dedi Hasan, "Tanışıyorsunuz, değil mi?"

Herşey netleşmişti kafasında Semih'in. Onu kurtaran bu kızdı. Demek, kafede barın arkasında yokolduğunda bu organizasyonu yapmıştı ve kardeştiler. Elini uzattı.

"Merhaba! Çok teşekkür ederim. Demek hem baktın hem de kurtardın beni."

"Daha iyi misin?" dedi, Nihal, Semih'in yüzüne samimi bir endişeyle bakarak, "O gün o kadar kötüydün ki..."

"Tekrar teşekkür ederim. Sağ olsun Hasan iyi bakıyor bana, iyiyim" dedi Semih. "Gerisini bilmiyorum. Herkes birşeyler yaşıyor – demek bana düşen de bu oldu."

Yine sıcacık, tüm şefkatiyle gülümsüyordu kız.

"Toplama kampında o gün kimin duşlara gideceği belli oluyor muydu, yoksa öylesine tesadüf müydü acaba?" dedi Hasan, elindekileri mutfağa bırakırken biraz yüksek sesle.

Nihal, "Saçmalama sen orda!" dedi Hasan'a, kendisi de mutfağa ilerlerken, "Hem bırak şimdi kampı filan da sofrayı hazırlayın, masayı ortaya çekin mesela. Ben salataya başlıyorum, siz de bir zahmet balığı pişirirsiniz," diye ekledi, konuyu değiştirmek ister gibi ve ikisinin de duyacağı başka bir tondan.

Onları hayata çağıran kıza şöyle bir baktı Semih. Onun birden ortaya çıkması bir yana, kapıdan girdiği anda ortalığı uyandırıveren canlılığı da onu ayrıca şaşırtmış, iki gündür ilk kez yenilgi, kayıp ya da korku dışında birşeyler hisseder gibi olmuştu. Bütün gün, büyük acılardan çıkan herkes gibi, olgunlaşıp ağırlaştığını düşünüyor, en küçük şeyde bile derin bir anlam görüyor, bu da onu daha da ağırlaştırıyordu. Ama şimdi derin ve yorgun duygularının yanında onun kurtarıcısı, gönül çelici bir canlılık gezinmeye başlamıştı ortalıkta.

Bu güzel yaratık, hiçbir zorunluluğu yokken, kafede onunla ilgilenmiş, yaralarını sarmış, şefkat göstermiş, onun en ihtiyacı olduğu anda elinden tutmuştu. Ve en sonunda da onun müdahalesiyle hayatta kalmıştı. Ona çok şey borçluydu. Ama ne diyeceğini ve nasıl demesi gerektiğini bilemiyordu. O kız, şimdi de mutfakta salata yapıyordu işte! O da girdi küçük mutfağa...

Üzerinde bol ve büyük bir tişört vardı Nihal'in. Bir de dar bir pantolon. Dalgalı saçları dağınıktı. Üst dudağı ortadan azıcık yarılmış da öne uzamış gibiydi. Burnu, hafifçe esmer ve gergin teninden yumuşak hatlarla ayrılıyor, sanki genel halinden başka şeyler söylüyordu.

Tanımı koydu sonunda Semih: yumuşak yüze inattı burun. Onun akışkanlığına teslim olmamış, dik, vahşi kalmıştı. Karakteri de öyle olmalıydı. Sağlam, kavgacı ama kadın... Yakalandığını düşündüğünde, hayalinde taşımayı düşündüğü kız buydu. Şimdi, o hayalin sadece bir siluet olduğunu, gerçekliği olmadığını görüyordu. Ama bu daha iyiydi. Canlı, dünyasına hâkim ve etrafındaki iki erkeği de kolları altına alacak kadar şefkatli. Kendini ona daha yakın hissetti.

Demek Hasan'la kardeştiler; o arabadakiler kimdi acaba? Öndeki çok gençti. Peki yanında, onunla konuşan, beyaz gömlekli kimdi? Bilmiyordu. Belki de sevgilisiydi, belki de kocası Nihal'in. Ne de olsa başka yerde kalıyordu kız. Belki beraberdiler o kumral yakışıklıyla. Sormak istemedi. Olduğunca az şey bilmeli, kendi hayatını sürdürecek kadarını anlamalıydı. İnsanlara yeterince dert çıkarmıştı, bir şey olur da yakalanırsa az bilgi en iyisiydi. Olduğu, anladığı kadarıyla yetinmeli ve en kısa zamanda da ne yapması gerektiğine karar vermeliydi. Tabii birileri ondan önce onun adına karar vermezse...

II

"Demek o keskin nişancı fotoğrafını internet sitesine atınca seni bulup kurtardıklarını düşündün," dedi Hasan, küçük balıkların kılçığını ayırmadan ağzına atıyor, sonra da o hızla şaraba yumuluyordu.

Kafasını salladı Semih; Nihal sessizce tabağını kurcalıyor, bir yandan da ona bakıyordu.

"Öyle direnişe ait bir internet sitesi filan yok," dedi Hasan sertlikle, "O da onların kurduğu bir yalan. Teşhir ettiğini sandığın keskin nişancıyı onlar işten çıkarıyor ve gönderildiği yerde onlar yayıyorlar etrafa, işinin ne olduğunu... Bin kuş tek taşla!.. Hem halen iş başında olan keskin nişancılar dikkatli oluyor, hem de senin gibi insanlar da bir umut var sanıyor ve kendini ifşa ediyor. Bu yolla seni de kontrol altına alıyorlar tabii. Nişancının ailesini izole edip onlara hayatı zindan edenler de intikam aldım sanıyor kendince," dedi ve hafiften kızıyor ve biraz da acıyor gibi baktı Semih'e. Bir süre böyle baktıktan sonra, dediklerine kendinin de canı sıkılmış gibi dudaklarını sıktı ve "Boşver şimdi," dedi. İşi büyütmek istemez gibi elini salladı, yeni bir balığı ağzına atmak için kuyruğundan tutup kaldırdı ve "Herkes tuzakta, biz ne yapacağımıza bakalım," diye ekledi.

O anda elindekileri öylece bıraktı Semih, içi yanmıştı. Dehşetle baktı Hasan'a ve Nihal'e, "Nasıl? Bütün bunlar boşunaydı yani? Ben o fotoğrafı çekmesem Hıfzı Bey yaşıyor olacaktı!" dedi, gittikçe kısılan bir sesle.

17 Mayıs Salı

Akşam

"Kayıp bir Dionysos gibi, çöküşten başka birşeyin kalmadığı dünyada eğlenerek düşmek gerekiyordu."

I

Semih ve Hasan kanepede yan yana oturuyor, biralarını içiyor, tek laf etmiyorlardı.

Bir süredir kumandayla oynayan Hasan, sonunda televizyonu açma tuşuna bastı ve "Demek ayrıldınız!" dedi birden ve cevap beklemeden ekledi, "Benim de yok sevgilim. Ama biz ayrılmadık. Benimki uygulamaya denk geldi."

Kafasını televizyondan kurtarıp Hasan'a baktı Semih, "Üzüldüm," dedi yüzünü karartarak. Gözünün önüne geçen gece sokakta gördükleri gelmişti. "Biz sadece ayrılmadık – o beni aldattı."

Bu sefer de Hasan, "Biliyorum anlattın. Üzüldüm," dedi ve kalan birayı bir dikişte bitirdi.

"Çok mu oldu kaybedeli? Anladığım kadarıyla başka birini aramıyorsun," dedi Semih, televizyona boş boş bakmaya devam ederek.

"Ne yapayım Semih? Nasıl yapayım? Ben kendimi koruyamıyorum şu hayatta. Nasıl olacak?"

Sustular.

"Ama senin vardı. N'oldu? Sahip çıkamadınız birbirinize! Ne oluyorsa? Sevdiğine sahip çıkamamak da neyse?" dedi Hasan, nedense birden sesini yükseltmişti. Sinirlenmiş gibiydi.

Şaşırmıştı Semih, tanışalı ancak üç gün olan Hasan, açık açık çıkışıyordu ona biten ilişkisi için. "Sana ne oluyor yahu?" diye terslemeyi düşündü ama yapamadı. Çünkü gerçekten kızmamıştı ve içinden kızmak da gelmiyordu. Hatta hoşuna gitmişti. Belli etmeden gülümsedi. Evet, o ilişkisine sahip çıkamamıştı, ama dünya böyle değil miydi? Kimse kimseye sahip çıkmıyordu artık. Fakat işte, şu üç günlük arkadaşı Hasan, ona, kızarak da olsa sahip çıkmıştı bu kıstırıldıkları dünyada... Şu an olsun yalnız değildi bu boktan dünyada. Evet, illa çare bulmak zorunda değildik. Sahip çıkmak zorundaydık. Bu önemliydi işte! Orada, yanında olmak, o derdi dinlemek, fikrini söylemek önemliydi. Eyüb'ün dostları gibi, ses çıkarmamak da olurdu dostunun acısını dinlerken, onu içtenlikle azarlamak da. Hatta ikisi de olmalıydı. Günlerdir ikinci kez içinde bir kımıltı, sıcaklık hissetti. İlki Nihal'di elbet.

Gerçekten de o kime sahip çıkmıştı şimdiye kadar? Kimseye... Gerçek anlamıyla kimseye. Arkadaşlarına da, annesine de, Arzu'ya da... Ona son noktada mesafeli kalmış, onun isteğini yerine getirmeyeceğini belli etmiş, kendi sözümona özgürlük alanlarını baştan ilan etmişti.

"Özgürlük alanları!.." diye düşündü. Bir başkasına sahip çıkmak, özgürlük alanını daraltıyor muydu? Onunla bir olduğun, onu –her ne ise– o haliyle içine aldığın dünya yok muydu? Birini en küçük dertte bırakıp gidecek kadar kendine ait hissetmiyorsan sen gerçekten neye ait olabilirdin ki? Orada durmalı ve savaşmalıydı. "Sen bana aitsin, ben de sana," demeliydi. Bağırmalı, dostunsa gerekiyorsa kavga etmeli ama sonra da oyunu kazanmış gibi siktirip gitmemeli, orada tam yanında olmalı, orada durmalıydı. Odaya girmeli, o adamı iki yumrukta darmadağın etmeli, "Benim lan o! Siktir!" demeliydi.

Hasan'a tekrar baktı. Önüne bakıyordu atkuyruklu dövmeli arkadaşı. Birden, onun kızgınlığının aslında ona değil Hasan'ın kendi hayatına olduğunu düşündü. Belki o da ken-

dini suçlayıp duruyordu. O gün sevgilisini koruyamadı diye... O da üzgündü Semih gibi ama onun gibi kırgın-küs durmuyordu öyle hissedince, kızıyor, sinirleniyordu. Canı başka türlü sıkıldı bu kez. Ayağa kalkmak, birşeyler yapmak ihtiyacı duydu. Kalktı mutfağa gitti.

Üç gündür ilk kez mutfağa giden, "Bir çay yapayım bari," diyen Semih, Hasan'ı da şaşırtmıştı. "Olur!" dedi arkadaşı da halen biraz gergin, biraz dertli olan sesiyle...

Hasan'ın hali Semih'e dokunmuştu. O, ona evini açmış, sorunlarıyla ilgilenmişti. Peki, kendisi ne yapıyordu kaç gündür, kanepede yayılmaktan ve televizyonun floresan yalanlarıyla vakit öldürmekten başka? Birşeyler yapmalı, onu tekrar kendine getirmeliydi. Burası pes noktası değildi daha!

Çaydanlıkları ateşe koydu. Bardak arandı. Etrafa yayılmış bulaşıklara baktı. Üzerine parça parça yapışan dünkü balık artıkları renk değiştirmeye başlamış, tabaklar arasında bardaklar yan yatmış, onu bekliyorlardı. Bir bez buldu, çeşmeyi açtı, duruladı. Musluğun arkasına yan yatmış deterjanı aldı. Biraz beze döktü. Bir leke halinde yayıldı şeffaf yeşil sıvı. Bezi tekrar suya tutu. Köpürünce de tabaklara uzandı.

Kendini kaptırmış, bütün bulaşıkları yıkamış, arada kaynayan suyla çayı da demlemişti. Başka bir bez buldu. Onunla da tezgâhı sildi.

Aklından konular her zamanki gibi kayıp gidiyor, düşünceleri, kendinin de anlamadığı şekilde birini bitirmeden başka bir konuya atlıyordu. Fakat Hasan'ın konuşmasından beri aklına yerleşen Arzu, gidecek gibi durmuyordu.

"Niye yaptı?" diyordu, "Niye?"

Bunu diyordu kendi kendine ama artık bu da canını o kadar acıtmıyordu. Evet, o sahip çıkmamıştı ama karşıdaki asıl yıkımı yapmış, ona ihanet etmişti. Bu telafisiz adım, ona ait duygularını her an tekrar tekrar soğutuyor, o acı, bütün iyi zamanları kapatıyordu. Bir de Nihal!.. Evet, dünden be-

ri, içinde Nihal'e ait, onu rahatlatan ve heyecanlandıran bir dünya genişliyordu hızla. Onu düşündükçe sevgi gülümsemesi yerleşiyordu yüzüne. Arzu'da olmayan bir şey vardı onda. Savaşçı, erkeğine sahip çıkan, insanın gözüne bakan bir kadındı. Henüz bir kez elini tutmuştu yardım için ama içindeki bir sürü irini boşaltmıştı o tutuş. O da peşinden akıp gitmişti. Gerçi herkes tutup bir yere çekiyordu onu ama o başkaydı. Onda karşılıksız bir şefkat vardı. Belki sevgi de... O yüzden, şimdi de kafasında, onunla ilgili şeyleri hatırladıkça yüzü genişliyordu tatlılıkla. Çıkık elmacıkkemikleri ve uzun süre bakılamayan, ateş dolu kısık gözleriyle esmer yüzünün bilinmedik bir anlamı, derinliği vardı. Bir de ağzı tabii. Pek az görmüştü ama dün gece hafif bir gülmüş ve bembeyaz dişleri arasından ağzın hafifçe pembe dünyası gözükmüş, Semih de bakakalmış, içi kıpırdamıştı. Nedense onun yanında olduğunda huzur ve bir tamamlık hissi duymuştu bütün gece. Belki de şu an şefkat arayan bir haldeydi de o yüzden ilaç gibi gelmişti ruhuna – ama Arzu'da bu hiç yoktu. Hep aramasına, hatta açıkça konuşarak istemesine karşın huzur bulduğu bir zaman hatırlamıyordu. Üstüne üstlük hergüne mutlaka bir suçlanmayla başlıyordu onunlayken. Nedenli nedensiz bir sürü suçlama. Onun karşısında bir an sakin, yaptığından emin duramıyordu. Ödemesi hep eksik kalan bir borçlu gibi yaşıyordu onunlayken. Ondan önce benzeri bir iki sevgilisi olsa da Arzu'ya takılmış, onu sevmiş ama bir şekilde asla tam ve huzurlu olamamıştı.

O eski deneyimleri de katınca, bütün kadınların böyle olduğunu düşünüyordu ki, şu kâbusun tam orta yerinde Nihal'e rastlamış; mahvolmuş, hiçbirşey göremez halde iken bile ondan etkilenmiş, kendini ona bırakmıştı. O, ona sadece zorda olduğu için yardım etmiş, elini şefkatle tutarak yanında olmuş ama bu yüzden de asla borçlu filan hissettirmemişti. Dün gece lafını ettirmemişti özenle. Elbette herkes birşey

beklerdi ilişki denen savaş alanından. Nihal'i gerçekten tanıyor sayılmazdı ama sanki o, üstüne zıplasın ve çılgınca, hırsla, ötekinin ruhuna ulaşana kadar öpüşsünler isterdi. Kendini, canlılığını tümüyle verirdi, planlar filan yapmadan – eğer seviyorsa tabii. Nedense bundan pek emindi. Nihal öyle plancı biri değildi. Belki plan yapılacak değil, yaşanacak bir zaman olduğunu çoktan anlamıştı. Evet, belki öyle keskin bir gelecek fikri de yoktu kafasında. Hayatın ve içinin ona o an söylediğine göre yürüyor, o anın gerektirdiğini yapıyordu. Kim bilir, belki bunu o da seçmemişti, karakteri böyleydi.

"Kadın bu dünyada plan yapmak zorunda olandır."

"Peh!" diye bir ses çıkardı, çay bardaklarını kurularken; bu lafı diyen hocası, bu kez haklı filan değildi. Ne yaparsa yapsın akademik geçmişi ya da o analitik ayıklama merakı, bazen hayatı, burnunun dibindeki gerçek yaşamı görmesini engelliyordu. Yoksa sadece üç kat yukarıdaki gri gözlü kadını nasıl açıklardı ki?

"Kadın bulursun elbet ama sana kendini vereni zor!"

Kim demişti bunu? Hocası değil... Dayısı... Onu da bir kahvehane çıkışı avlamışlardı geçen yıl... Aşağılık katiller!..

Şimdi yanında Nihal olsa, onunla evlenmeyi, çocuk yapmayı değil, dünyaya ne yapabilirizi konuşacaklardı belki de. Sadece sonsuz bir borçlu gibi, hep vermesi gerekli bir dünya değil de birlikte birşey yapacakları, belki bir yararlarının dokunacağı bir dünya... Olamaz mıydı? Olurdu.

BELONGS TO KAYIŞ TEAM

II

Sonunda sakinleşmiş, bu kez ellerinde birer çay bardağı, ses çıkarmadan televizyona bakıyorlardı.

Çoğu zamanki gibi, eski bir Hollywood filmi oynuyordu televizyonda; onlarsa ne izlediklerini bilmiyor gibiydiler.

Donuk yüzlü John Wayne'in, ahşap bir kulübenin içinde, elleri tüfekli birkaç kişiyle birlikte, sözümona evi korumaya kalkıştıkları bir sahneydi. Bir de kadın vardı grupta – kocaman etekli bir kadın. O da bir camın kıyısına geçmiş, acemice silah tutmaya çalışıyor, bunu fark eden John Wayne de ona nasıl tutacağını gösteriyordu babacanlıkla.

"Ee, böyle mi sürecek?"

"Nasıl yani?"

"İkimizin de genç olduğunun farkındasın değil mi?"

"Ben senin kadar değilim."

"Hassiktir!" dedi Hasan gülerek, "Kaç yaşındasın?"

"Otuziki!" dedi Semih, durumu garantiye almak için.

"Haklısın! Genç değilmişsin!.. Yahu ben senden üç yaş büyüğüm! Sevgili Semih Amca!.. Hem neyse ne! Ben biraz daraldım. İçkiyle birşeyi halledemedik kaç gündür. Evet herşey kötü, burnunu çıkardığın an tepelenebilirsin ama burada böyle oturup bu dinini siktiğimin televizyonunu mu seyredeceğiz? O koltukta ona baka baka kemiklerine kadar erir, basbayağı toz olursun ve kimse senin bir zamanlar varolduğunu aklına bile getirmez. Ya da arada sırada herşeyi unu-

tur, biraz eğlenir ve yaşadığını hatırlarsın. Hem belki de seni aldatmayacak ya da aldatması umurunda olmayacak başka kadınlar bulunur. Ne dersin?"

"Amma saçmaladın!" dedi Semih, gülümseyerek.

Birden yerinden kalktı Hasan, birşey bulmuş gibi, "Dur sen! Bana bırak... Pardon yeğenine! Sevgili amcam benim!.. Hah!.."

Kafasını salladı Semih, bu birden ilerleyen arkadaşlık, şakalar filan hoşuna gitse de, içinde o kadar da eğlenecek hal göremiyordu doğal olarak. Umursamıyormuş gibi dudağını kıvırdı ve televizyonda, ahşap kulübenin camından kütük gibi atışlar yaparak her seferinde atının üzerindeki bir kızılderiliyi düşüren John Wayne'i seyretmeye daldı.

Hiçbirşey görmüyordu haliyle. Gözünün önünde yaşlı dostu, hocası vardı. Elinde tüfeğiyle kan gölünün ortasından ona bakıyordu. Mutlu ya da mutsuz değildi. Sadece ona, dümdüz, bir türlü anlamlandıramadığı şekilde bakıyordu. Neydi eksik olan? Anlayamadığı. Tam bu değildi anlatmak istediği. Savaş mı yani? Dedikleri gibi sokağa çıkıp savaşmalı mıydı insanlar, bunu mu diyordu? O nasıl yapacaktı ki? Yapamazdı. Başka birşey olmalıydı.

Derin bir nefes aldı. Boş çay bardağını bıraktı, kalktı perdeyi açtı. Aysız, karanlık bir hava vardı dışarıda. Bazen geceden daha kara bir bulut göğün üzerinde öte yana yavaşça kayıyor, karanlık durmadan ton değiştiriyordu. Bu hava içini iyice sıktı.

Aslında hiçbirşeyi anlamlandıramıyordu artık. İçinde ne neşe ne de onu hüngür hüngür ağlatacak bir keder vardı. Arada birden boğazı düğümlense, burnu sızlasa da ağlayacak kadar değildi. Öyle, içi boşalmış gibiydi daha çok.

Hasan büyük bir şişeyle çıkageldi o sırada. Ortaya, sehpaya "Tak!" diye koydu şişeyi – büyük bir votka şişesi. Ve iki de küçük bardak... Tak! Tak!

Semih boş boş, biraz da şaşkınlıkla bakıyordu gelişmelere.

Küçük bardaklara azar azar votka koydu Hasan.

Birbirlerine baktılar. Anlamıştı Semih. Hırsla tuttu bardağı, güldüler, fondip yaptılar. Bir nefes aldılar ve ikinciyi doldurdu Hasan.

"Bak şimdi! Bu akşam biraz eğleneceğiz. Zulayı da patlattım. Bir de cigaralık çaktık mı biraz toparlarız, bu boktan, yalan dünyada."

Hiçbirşeye itiraz edecek değildi Semih.

Çok geçmeden, şişe dibine yaklaşmış ve kaçıncı sarmadan sonra ev tümüyle duman altında kalmıştı. Onlar da bazen geberesiye ağlama krizine girip, kanepelere kapanıp ya da birbirlerine sarılarak ağlıyorlar, bazen de küçücük birşey yüzünden kahkahalarla gülüyor fakat az sonra tekrar ağlamaya başlıyorlardı.

Sonunda ne kadar geçti bilinmez; kapının zili çaldı uzun uzun.

Hasan, gülerek kapıya doğru zıplar, ya da hafiften, ayakları yere değmeden uçarken, Semih, içinden korkması gerektiğini düşünse de, Hasan'ın haline gülmekten başka birşey yapamıyordu.

III

Ondan sonrası başka bir hayal gibiydi evde.

O iki kadın ne zaman içeriye girdiler, ne zaman kucaklarına oturdular, Hasan ne zaman bağırarak şarkı söylemeye başladı, votka ne zaman bitti de yanında ikinci bir şişe peyda oldu, anlaşılacak gibi değildi.

Kucağındaki kadının ağır ve gırtlak yakan parfüm kokusuna, üzerindeki heryeri yolunmuş gibi duran, garip elbisesinden dağılan tozcuklar da eklenince Semih hapşırmaya başladı ve az biraz ayıldı. Ayılır ayılmaz da içine acayip bir hüzün çöktü genç adamın. Az önceki neşesinden utanmıştı.

Kucağındaki kadından usulca ayrıldı. Tuvalete gidecek gibi yaptı ama iki adım atıp vazgeçti. Küçük çocuklar gibi habire saklanmaktan bıkmıştı. Döndü, kadına yaklaştı; neyse oynayacaktı sonuna kadar. Mademki yapamıyorlardı, değişmiyordu birşeyler, eğlenmelilerdi hiç olmadı. Kayıp bir Dionysos gibi, çöküşten başka birşeyin kalmadığı dünyada eğlenerek düşmek gerekiyordu. Düşmekten başka yol yoktu önümüzde. Hatta mümkünse neşeyle düşmekten başka karşı çıkış.

Gitti, oturan kadına hızla eğildi ve öpmeye çalıştı ama tam dudakları tutturamadı. Kendini saçmalıyor gibi hissetti, gülümsedi, "Kafam tatlı!" dedi ve kadının yanına bıraktı kendini.

Fakat oyun bitmemişti. Bu kez kadın kahkahalar atarak üzerine geldi. O da mı çekmişti ottan ne? Semih şaşırsa da

tekrar başladı az önce bıraktığı işe. Kadın gereğinden fazla ıslak dili ve ağzıyla sadece ağzını değil, bütün yüzünü yalıyor gibiydi. Boğulacak gibi oldu ve sonunda da "Dursak mı biraz?" diyerek kendini ayırdı kadından.

"Aa, bunalımda mısın sen lan? Öyle söyleseydin ya Hasan, gelirken sağlam bir kızılcık sopası getirirdim," dedi kadın, Hasan'a dönüp. Sonra da dediğinden çok hoşlanmış olarak kocaman, bitmeyen bir kahkaha attı. Kahkahası solmadan uzandı ve ortadaki küçük bardaklardan birini aldığı gibi dudağına değdirmeden gırtlağına boşalttı. İyice coşmuş gibiydi, döndü ve yanağını Semih'in yanağına dayayıp, "Neyin var senin bakiim, yerim seni been!" diye kulağına fısıldadı. Yetmiyormuş gibi de diliyle kulak memesinin etrafını yaladı.

İçi gıcıklandı Semih'in. Fakat o kadar... Bu aşırı seksi üstüne gelmeler, saldırılar onu daha da kapatmaktan başka işe yaramıyordu. Hep de öyle olur, kendini bildi bileli, içine giremediği, onu aşan bir coşku oldu mu iyice içine kapanır, ne yapacağını bilemezdi. Bu şov da fazlaydı. Biraz yavaş, sakin olmalıydı. Apışarasındaki, iyice içeri saklanmış gibi geldi o an. Kendine şaşırdı ve sıkıntıyla gülümsedi. "Sigaradan mı acaba?" diye düşündü. Ama ayık gibiydi de. Gerçi pek deneyimi yoktu fahişelerle ama böyle birşeyin onun hoşuna gideceğini düşünürdü hep. Şimdiyse yokolmuş çükünün de katkısıyla, içeri odalara kaçmaktan başka birşey düşünemiyordu. Zorla bir daha gülümsedi kadına.

Fakat kadın onu rahat bırakacak gibi değildi. Ayağa kalktı ve iki eliyle geriye itti Semih'i. Genç adam kanepenin arkasına yapışınca da kucağına oturdu.

"Hadii!!" dedi yine göğsünden itekleyerek. "Dünya değmez oğlum, hiçbirşeye değmez!"

Bu son hareket Semih'i çok şaşırtmış, tecrübeli kadın, ne yapmış etmiş, onun kabuğunu hafifçe kaldırmış, oradan içeri biraz şehvetli, biraz da karanlık bir neşe sızar gibi olmuş-

tu. Ne yapacağını bilemediği için az önceki sıkıntılı halini korumak istese de aslında o kadar da kötü hissetmemeye başlamıştı alttan alta.

İşini bilen kadın, uzanıp elini tuttu Semih'in ve onu getirip askılı bluzunun arasından içerilere, haddinden büyük gözüken göğsünün üzerine koydu.

Semih o yumuşak organı sıkmak zorundaymış gibi sıktı. Hâlâ diri bir kadındı. Bu hoşuna gitti ve sonunda bıraktı kendini. Hatta elini biraz daha derinlere götürdü, organın yuvarlaklığını, tatlı bir kavisle aşağı kıvrılışını hissetti ve bu kez içinden gelerek, şehvetle ama hafifçe sıktı göğsü; avcunun ortasında hafifçe kıpırdayan ucu hissetmek ayrıca iyi gelmişti.

Hasan'ın dediği gibi bırakmalıydı biraz... Bu gevşeme, kendinin bile beklemediği teslimiyet ona iyi gelecekti. Kadına uzandı. Onu kendine çekti, dudaklarını kadının ruja bulanmış dudaklarına yapıştırdı. Kadının dudaklarını emercesine öptü öptü... Kendini tutamıyordu, dilini içerilere uzattı.

Kadın da şefkatle karşılık verdi. Ya ona acımış ya da bütün bu hal onda da başka bir alan açmış ve bu zavallı oğlana, gerçekten kendini vermek istemişti. Bir fahişenin gerçekten ne istediğini kim bilebilir ki? Fakat öpüş uzadıkça uzuyor, Semih kadının dudaklarından ve ağzından ayrılamıyordu. Durumu değiştirmek ve artık malum safhaya doğru yol almak isteyen kadın, elini atmasına rağmen Semih'in korkuyla büzülmüş organı kımıldamak istemiyor, kadın profesyonellikle yuvasından çıkarmak için çekiştirdikçe daha da içerilere çekilmek istiyordu.

Bunun farkında olan Semih bu küçültücü durumu bir an önce aşmak istiyor, bu yüzden daha da hırsla kadını öpmeye, göğsünü ve sağını solunu daha kuvvetle sıkmaya devam ediyor ama beklenen olmuyor, istenen hareket gerçekleşmiyor, organını hissetmek bir yana az önce içinde uyandığını düşün-

düğü o minik şehveti bile artık bulamıyordu. Bunun üzerine daha da hırsla derinlere inmek istiyor, dilini kadının ağzının daha derinlerine sokuyor, aradığını oralarda bulmak için çaresizce eşiniyor, tükürüklü bir ağız güreşine dönen öpüşme bitmek bilmiyordu.

Sonunda, kadın nefes almak için kendini zorla geriye çektiğinde; içinde ne sekse, ne sevgiye ne de oynaşmaya dair birşey kalmıştı Semih'in. O oynaşma başlangıçta hoşuna gitse de bu kadardı. Buradan daha ileriye gitmek istemiyordu.

Kadın kendini bu sonuçsuz ve sıkıcılaşan boğuşmadan ayırınca yan tarafa döndü ve "A Hasan, ne bu ya?" dedi. "Manyak mı ne? Dudaklarımı kopardı, tek kımıltı yok. Benim de vaktim yok hayatım," dedi aşırı bir sinirle.

"Kusura bakma," dedi Semih, araya girerek, "seninle bir ilgisi yok."

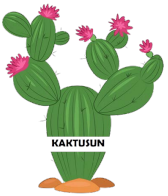
Öyle deyince, acıdı kadın ona, yüzü tümüyle değişti ve "Hap ister misin?" diye sordu, yine şefkatle gülümseyerek.

"Sağ ol!" dedi Semih, üzülerek istemediğini belirten bir yüz buruşturmasıyla, sonra da Hasan'a dönüp "Sen de sağ ol Hasan, kusuruma bakma, senin de tadını kaçırıcam, ben içeriye gidiyorum," dedi.

Üzerindeki kadının çıplak göğüslerinin arasından kafasını çıkarmadan, gözünün kenarıyla ona baktı Hasan, elini kadının eteğinin altından çıkardı ve onaylar gibi salladı.

Semih, yüzünde özürler dileyen dertli bir gülümsemeyle odasına girerken, öteki kadını da eliyle yanına çağırıyordu dövmeli ev arkadaşı.

18 Mayıs Çarşamba

Öğleden sonra...

"Ejderha Hasan!"

I

Perdeleri iplemeyen parlak güneş, bulduğu aralıktan salonda uyuyakalan Hasan'ın çıplak ve rengârenk sırtını aydınlatıyordu ne zamandır.

Ortalık, içki, esrar ve cinsellik kokuyordu. Kadınları getiren şirket, sabah sokağa çıkma yasağı kalkar kalkmaz gelmiş, ürünlerini alıp gitmiş olmalıydı.

Gece o kadar yorulmamış olan Semih'se vakitlice kalkmış, havalanması için camı açmış, sessizce masayı temizlemiş, şimdi de mutfakta bulduklarıyla kahvaltılık birşeyler hazırlıyordu.

Sonunda "Semih!" diye uykulu bir ses duydu içeriden.

"Efendim!"

"Birşeyler alayım mı?"

Salona çıktı Semih, bedeni yanar dönerli arkadaşı, kanepede oturmuş, iki eliyle birden kafasını kaşıyordu.

"Yok! İdare eder eldekiler. Geldin mi kendine biraz?"

Şaşkındı, toparlanmaya çalışan ev sahibi. "Olacak inşallah! Bugün iş miş kaydı zaten."

Ona dikkatle baktı Semih ve şu meşhur dövmenin, göbeğin altından başlayarak bütün göğsü kapladığını, hatta belli kısımların –sonradan anlayacağı gibi, uzun tırnaklı pençelerin– koltukaltından sırta uzandığını fark etti. En sonunda

biraz daha dikkat edince, dört bir yandan boyna, kulak arkalarına kadar uzayan bu renk cümbüşünün aslında bir ejderhayı oluşturduğunu anladı. Bu renk manyağı ejderha, sadece boynu içine alan, tırtıklı büyük ağzından bedenin arkasına ve omuz başlarına doğru alevler çıkarmıyordu, kendisi de her yönden ateşler içindeydi. Dev alev dalları arasından fırlamaya hazır, kıvrım kıvrım bir ejderha!

"Ejderha Hasan!" diye güldü Semih, "Bu nasıl birşey ya? Kaç gün sürdü bunu yaptırmak?"

Ne dendiğini anlamamış gibiydi Hasan. Sallanarak kalktı ve ancak neden sonra "Üç tam gün," dedi, banyonun kapısında kaybolurken.

"Ne zamandır yalnızsın? diye bağırdı Semih. Ağzından çıktığı anda pişman olsa da sormuştu bir kere.

İçeride işiyordu Hasan, belki de –inşallah!– duymamıştı. İşeme arasında "Sevgiliyi boşver, yumurta çok pişmesin yeter! Hem, hiçbirşeye yaramaz eskileri deşmek," deyince, duyduğu anlaşıldı.

Ne uzun işiyordu öyle. Sonunda bitti ve "Yerine konacak tazelenecek birşey yok. Onu hatırlatan şeyleri çoktan kaldırdım ortadan – belki hatırlamam" dedi, yüzünü bir havluya kurulayıp çıkarken; sesi toparlamış, kendine gelmişti.

"Yapma! Hatırlamayacak kadar yaşlı değilsin. O kadar da değil."

"Yahu, bir yemek vereceksin, işkenceye bak sabah sabah!.. Allah Allah!.. Peki!.. Yüzü tamam! Onu hatırlıyorum elbette," dedi Hasan ve masaya oturdu. "Ama hangi yüzü? İnsanın bir yüzü mü var Semih? Hangisini seçeceğiz? Bazen fotoğraftaki gülse bile bakınca acı görüyor insan."

Semih yemeğe başlamıştı. Bir ona, bir de önündeki çaya baktı. Bardağı aldı, boş boş inceledi ve bir yudum içti. Yüzünü buruşturdu, bir yudum daha...

Semih perdeyi iyice açmıştı. Enfes ve arsız mayıs güneşi,

sadece masayı, kanepeyi değil tüm salonu pırıl pırıl aydınlatıyor, Semih'in yüzü gölgede kalıyordu.

"Baş edemediğin şeyler, yoruyor insanı Semih, elini ayağını kesiyor insanın. Sen de bilirsin. Hepimiz biliyoruz artık. Ben yüzleri değil, yaşadığımız anları hatırlamaya çalışıyorum. Bana kalan anların duygusunu... Yüzü sonra geliyor. Bazen gelmiyor, gelmesin de istiyorum. Mesela onun omzuma yaslanış duygusunda tutuyorum kendimi. O duyguyu büyütüyorum kafamda. Huzur, sevgi filan... Tabii haybeye bu oyunlar. Birazdan acı içindeki yüzünü görüyorum yine. Ne yapsam çıkıyor onların arasından... Toza bulanmış bir sokağın ortasında, bana bakan o çaresiz yüzü. O zaman işte başka birşey yapıyorum arkadaşım. O yüzü unutmak istiyorum. O yüzü hatırlatacak herşeyi tekrar tekrar saklıyorum kendimden. Sonra da kafayı vurup ne bulursam içiyorum. Ne yapayım anasını satiim?"

"Hay Allah! Kalkar kalkmaz sıçtım ortalığa. Haklısın! Derdim bu değildi. Boşver, yumurta nasıl olmuş?" diyecek oldu Semih.

Ama susturdu onu Hasan. "Ben biliyorum senin derdini," dedi yine hafiften azarlayarak. "Siz salaksınız kardeşim. Ben de öyleydim tabii. Hâlâ da adam olmuş filan değilim ama anladığım birşey var: Hayat daha derinde veya yüzeyde ama bu seviyede değil. Hem seni niye aldatsın ki kız? Şeker gibi adamsın. Vardır bir bok!.."

Daha kendine gelmemişti. Ağzına zorla bir iki şey atıp kalktı, kütüphaneye konmuş dizüstü bilgisayarını aldı, kapağını açtı. Işıldadı metal kapak. Gitti, tekrar kanepeye attı kendini – daha toparlayamamıştı. Güneş, bir süre kıvrımlar içindeki ejderhanın renkleriyle oynarken, o da oralarda bakındı. Sonunda yarı kızgın, kapağını kapattı aletin ve yere bırakıp iyice uzandı. Pencere önündeki Semih'e gözleri yarı açık halde bakıp, "Seninle ilgili bir geri dönüş yok piyasada!"

dedi, mırıldanır gibi. "Aranıp aranmadığın bilinmiyor. Neye ulaştıklarını da bimiyoruz. Bana göre bir saçmalık var bu işte ama üzerinden bu kadar geçtiğine göre dışarı çıkabilirsin gibi..." Yan döndü. Sonra da yarı yüzüstü, elini sallandırdı ve anca anlaşılır bir sesle "Yarın bir toplantı daha var. Ben işe gitmeyeceğim. Sen de gel, beraber gidelim. Hem bir dışarı çıkar nefes alırsın, hem de durumu görürsün. Tabii sabaha kadar ağır bir haber gelmezse..." dedi son olarak.

Lafı biter bitmez horlamaya başlayan Hasan'a, unuttuğu birşeyi hatırlamış gibi şaşkınlıkla baktı Semih. Aranmak! Saklanmak!.. Başka yerlerde olmak!.. Yabancı ve kaçak olmak!.. Yani ne yapsan kendinde olamamak!.. Bunlar aklından çıkıvermişti.

"Dostluk," diye düşündü, biraz da hocasından edindiği bir tarza öykünerek, "bir ev işte!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

18 Mayıs Çarşamba
15.30 civarı

"küçük, mavi köpüklü bir dalga..."

I

Nihal, Hasan ve Semih... Bir arabadaydılar ve hava bahardan sıcak olmaya devam ediyordu. Hasan'ın düşünceli düşünceli sürdüğü, küçük, lacivert aile arabası, mevsim normallerinin üzerinde parlayan güneşin, keskin gölgelere böldüğü dünyanın içinde parça parça akıyor, herkes başka birşey ya da aynı şeyin başka yönlerini düşünüyordu.

Önde, Hasan'ın yanında oturan Nihal, yana bükülmüş, arka koltuktaki Semih'e küçük bir çocuğa bakar gibi şefkatle gülümseyerek bakıyordu.

Nihal'e –neresiyse o– sivil yardım merkezinden ulaşan haberlere göre: Semih, genel arama listelerinde halen gözükmüyordu. Annesinin evine resmi bir ziyaret yapılmamış, etrafta da kimseye birşey sorulmamış gibiydi.

Hasan, kafasını umutsuzlukla sallayarak buna inanmadığını belli etmiş ve Nihal'in konuşması bitince de "Hiçbirşeyi yarım bırakmaz onlar," diye mırıldanmıştı.

Semih, Hasan'a hak verse de habere sevinmişti doğal olarak. "Doğru olabilir," diye düşünüyordu. "Sonuçta bugün olaydan sonraki beşinci gün, birşey olsa olurdu herhalde." Yine de bir süre daha saklanıp olup bitenden iyice emin olunmalıydı, o ayrı. Ama durum değişebilir, birşeyler olsun kısa zamanda rayına oturabilirdi. Hem böyle sürekli kaça-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

rak ya da bir yerde saklanarak nasıl yaşayabilirdi ki? O, sokakta yürümeli, göğe bakmalı ve mümkünse denize yakın bir yerde olmalıydı.

II

Biraz da bu haberin rahatlığıyla olsa gerek, Semih'e gülümsemeyle bakmaya devam eden Nihal, elini uzattı ve Semih'in üzerindeki gömleğin kıyısından hafifçe tuttu. Böyle dolu dolu gülümseyince belirgin şakak kemikleri kayboluyor, yüzünün anlamı değişiyor, savaşçı sertlik yerine hafif bir çocuksuluk geliyordu. Belli ki gömleği beğenmemişti. "Bu gömlek kirlenmiş. Sana yeni birşeyler bulalım. Hem senin rengin değil o!" dedi, kadınsı bir ilgiyle.

Semih de gülümsedi. Kendisinin de hissettiği gibi, biraz acılı bir gülümsemeydi belki ama olsun – iyiydi o an... Zaten bunca acıdan sonra içine yerleşen burukluğun bir daha onu terk edeceğini zannetmiyordu. Ne kadar gülseler de acılı bakan, hiçbir zaman tam coşkulu olamayan insanlardan biri de o olmuştu işte. Fakat bu kırıklıkla birlikte, hayata –herşeye rağmen akıp duran hayata– daha derinden bakacak bir olgunluk da hissediyordu kendinde. Değişmişti az da olsa. Küçük detaylar, onu sanki eskisinden daha fazla etkiliyor, minicik bir harekette bile o zamana kadar çok da önemsemediği başka anlamlar görüyordu. Küçük kırgınlıklardan, en sevdiğinin kaybına kadar tonla acı vardı bir insanın hayatında. Dünya büyük bir acı çuvalı gibiydi. Bu kadar acı bize birşey diyor olmalıydı. Belki de acı içindeki insanların eşitliğini görmekle başlayabilirdi yeni bir olgunluk.

Nihal'e derinlemesine bakıyor ve gülümsüyordu şimdi, ona

böyle sahip çıkması çok hoşuna gitmişti. Bu kadının her dokunuşu ona iyi geliyordu. Onun kadını onu aldatmış, çalıştığı işi kalmamış, en sevdiği insan öldürülmüş ve kendisi de kaçak durumuna düşmüştü, yani şu, hayatını kurduğunu zannettiği dünyadan atılmıştı. Ama işte bu insanlar, ona hiçbirşey borçlu olmayan bu iki kardeş, sırf o da insan diye onu evlerine almış, kolayca bir yer açmışlardı hayatlarında.

Araba sokaklardan dönerek ilerliyor, Semih, bir yandan ona giderek daha yakın ve çekici gelen Nihal'e, bir yandan da kaç gündür çıkmadığı dışarıya bakmak, heryerini bildiğini zannettiği bu şehri, bu kez tutuklu gibi değil de, ilk kez gören bir yabancı gibi seyretmek istiyordu. "Kaçaklık sürekli bir yabancılık olmalı, karanlık turist gibi birşey," dedi içinden...

Fakat yakında bitebilirdi bu sevimsiz turistlik. Tekrar dünyaya çıkardı. Peki ne yapacaktı çıkıp? İşi yoktu zaten? Yine de iyi olurdu elbet. Biraz annesinin yanına gider, toparlanırdı. Ayrıca bu son durumda, gri gözlü kadının da iyi olabileceği ihtimali vardı. Ona birşey olmasını hiç istemezdi. Belki de konuyu bir an önce kapamak istiyorlardı ve büyümesin diye karıştırmıyorlardı. Yüzü karardı, canı sıkılmıştı yine. Bir işe yarayacağını sandığı hareketi yüzünden herşey darmadağın olmuştu.

Arada gözünü alan güneşin izin verdiği kadar sokaklara bakmaya başladı ve gelip geçen karaltılar ve ani parlamalar arasında düşünceler yine gelip onu buldu. Arzu ne yapmıştı acaba? Annesine iki gün önce haber verdiklerini söylemişti Nihal. "Merak etmeyin, iyi sizin oğlan. Güvende..." demişler. Belki öyle son derece sofistike, ulaşılmaz internet ağlarıyla filan çalışan, karşı tarafın her nefesini kontrol eden ve onları püskürten organize bir örgüt yoktu ortada ama tıpkı ona olduğu gibi, herkes birbirine yardım ediyor, haberler bir yer-

lere bir şekilde ulaşıyordu. Yeni yeni biraraya gelen insanlar gibiydiler.

Şimdi gidecekleri yerde biraz daha geniş bir çözüm üzerine konuşacaklardı. Öyle demişlerdi Semih'e...

"Heryere kamera yerleştiriyorlar, ara sokaklara bile," dedi Hasan, yanda bir binanın cephesinde çalışan işçilere bakarak, "Hesapta bu eylemleri yapan teröristleri yakalamak içinmiş... Güvenlik yani!.. Bizim güvenliğimiz!.. Bizim geleceğimiz! Yalana bak!.. Ulan! Nasıl oluyorsa, uygulama sırasında bir tanesi açık olmuyor o bizi koruyan kameraların. Ya bozuk, ya tamirde ya da ihaleyi alan ibne, milleti kazıklamış, hat bağlı değil. En sonunda gidip mahallenin bakkalını alıyorlar. Herkes de inanıyor gibi yapıyor. Komşular da başlıyorlar bakkalın kötülüklerini saymaya – ona deli oluyorum."

"Baskı ve ikiyüzlülük birbirini doğurur. Güçlü olanın haklı olmaya ihtiyacı yoksa, daha çok yaşamak isteyen için ikiyüzlülükten başka kapı kalmaz. Anlam bozulur, sahte mahkemelerde acıklı bir ciddiyetle vahşete onay verilir. İşte o ikisi birbirinin şahidiyken evladım, ruh değil çürümüş zaman bulunur yaşadıkları yerde."

Hıfzı Bey'in bir konuşmasından aklında kaldığı kadarıyla, buna benzer şeyler dediğini düşündü Semih ama şu an onlar üzerine konuşmak istemiyordu. Hiçbir –Hıfzı Amca'nın bile olsa– ukalalıkla vakit kaybetmeyecekti. Yoksa, bu parça parça güneşin altında akıp duran, hem de Nihal'in tatlı ilgisiyle billurlaşan an elinin altından kaçar giderdi. Hem dese ne olacaktı ki? Dünya böyle sürüp gidecekti. Demekten çok yapmak zamanıydı belki ve şimdiyi yaşamak. O da şimdi yanında Nihal'i hissederek dışarıya bakmak istiyordu. Camı hafifçe araladı. Yakında bir deniz kıyısı varsa kokusunu mutlaka duyar, o yosunlu ekşi koku, onu her zaman olduğu gibi sakinleştirirdi.

Sokaklar, her zamanki gibi ıssızdı. Yani pek insan yoktu ortalıkta. Araç trafiğiyse ara sokaklara kadar uzuyordu. Bir ekip, –hepsi genç çocuklardı Hasan'ın dediğine göre– kamerasız ya da kameraların kör noktalarından geçen yolların haritalarını hazırlamıştı. Haritalar sürekli yenileniyor ve bir şekilde sürekli değişen internet adresleriyle insanlara ulaştırılıyordu. Bu arada bazı kameralar da kimi kızgınlar tarafından ya kırılıyor ya da küfürlü bir yazı yapıştırılıyordu camına.

Güzel birşey hissetmiş gibi gülümsedi birden Semih. İstediği olmuş, denizin kokusu burnuna gelmişti. Yosun ve yağ kokan havayı iyice içine çekti. Denizden birkaç sokak yukarıda olmalılardı. Bu kokuyu annesinin kokusu gibi bilir ve hemen duyardı. Bu da ona iyi gelir, evinde hissederdi kendini. "Denizsiz bir şehirde yaşayamam," derdi hep. "O beni sever, yol gösterir. Deniz olmazsa kurtuluş da yok!"

Tam o sırada bir şey dikkatini çekti dışarıda. Nerden çıktığını hiç anlamadığı bir kız çocuğu, yandaki küçük sokağın sağındaki kaldırımdan solundakine koşarak, yo, sanki uçarak geçiverdi. Bir melek gibi... Çıktığı gibi de tam karşı binanın kapısında kayboldu.

"Herhalde karşı komşudaki arkadaşına geçmiştir," diye mırıldandı, gördüğünden etkilenmiş olarak.

"İki yaşam arasında bir sokak... Elbisesi maviydi," diye ekledi Nihal, onu duymuştu. "Uçuşan, tüllü, açık bir mavi... Sığ ve sakin bir kıyıda, nerden çıktığı anlaşılmadan oluşan ve kıyıya ulaşmadan yitiveren küçük bir dalga gibi..."

Herşey büyülü gibiydi. Döndü Nihal'e baktı. Kelimeler, tek tek içine akmıştı Semih'in. Nihal, hâlâ ona gülümseyerek bakıyordu; o da bütün ruhuyla gülümsedi. Umut hâlâ vardı belki de... Yok, ağlamayacaktı. "Neşeli, küçük, mavi köpüklü bir dalga," diye ekledi o da...

Nihal'in de gözleri yaşarmıştı, kafasını yükseltti ve "Çok

yaşa sen kız!" dedi memnuniyetle, "Bu kötülükler yakalayamasın seni hiç! Hep uç git, başka yerlere!"

Sonra da elini koltuğun arkasına Semih'e doğru uzattı. O da tuttu, ayası hafifçe sertleşmiş eli. İçi ürperdi.

18 Mayıs Çarşamba
15.00

Toplantı

"Gelecek kaygısı olan ruh ne mutsuzdur!"
Seneca

I

Araba yavaşladı ve sağa yanaştı. Kafasını direksiyonun üzerine uzatıp ilerilere, görebildiği kadar bina çatılarına baktı Hasan.

Kaldırımlara sırayla serpilmiş küçük ağaçları ve geniş kaldırımlarıyla, eski güzel zamanları hatırlatan yol, tümüyle sakin gözüküyordu. Şu an ne ilerleyen bir araba ne de insan vardı.

Nihal elini yavaşça çekti. Hâlâ heyecanla gülümseyen Semih "Geldik!" diye düşünüp dışarı çıkmaya hazırlanıyordu ki onu durdurdu Nihal ve o anda hemen yanda, bir ağacı siperlemiş çubuk bariyer, kırmızı beyaz kuyruğunu kaldırdı.

Araba oraya yöneldi.

Az sonra özel otopark yolundan aşağı doğru akmış, binanın yavaşça açılan ağzından içeri girmiş, otoparkta bir sürü araba arasında yer arıyorlardı.

II

Burası az çok korunaklı sayılan ikinci bölgede bir apartmandı. İnsanlar, bodrum kattaki dairenin büyükçe salonunda, ahşap parke kaplı zemine yayılmış halde konuşuyorlar ya da yan tarafta, çıplak beton duvarlar arasında kalmış, küçük bahçede sigara içerek takılıyorlardı.

Salonda, sağda solda insanlar arasında sehpalar ve onların üzerindeki tabaklarda da kurabiye kalıntısına bulanmış bir iki galeta parçası göze çarpıyordu, bir de bir sürü kâğıt bardak... Camlar ve bahçeye çıkan kapı kapalıydı. Bu yüzden, içerideki hava, girişteki mutfaktan yayılan, buharlı yemek kokusu da eklenince iyice ağırlaşmıştı. Fakat bu kimsenin umurunda değil gibiydi. Herkes küçük gruplar oluşturmuş, hep bir ağızdan konuşuyor; kimin ne dediği, muhtemelen o küçük gruplar içinde bile belli olmuyordu.

İçeri girene kadar neyle karşılaşacağını bilemeyen Semih, bu aşırı demokratik ortama bakınca pek şaşırmasa da rahatlamıştı. Çünkü bu gergin, hiyerarşisi oturmuş bir yeraltı örgüt toplantısından çok, mahallenin şikâyetli muhabbetli bir haftasonu buluşmasına benziyordu. Gülümsedi, başından beri tahmin ettiği gibi, güçlü bir organizasyon filan yoktu ortada. Ama yine de birşeyler olmalıydı ki bu insanlar buradaydı.

Daire, büyüklüğünü karşılayacak gibi şık döşenmiş gözükmüyordu. Arada duvara dayanmış, İngiliz çizgili, antika dresuvar gibi ince bir geçmiş zaman zevkini yansıtan eşyalar olsa da, genel olarak azdılar ve bakımsızlıktan eskimişlerdi.

Girer girmez orayı bildiği belli olan Hasan, onu içerilere çekmiş; o arada Nihal de "Pardon!" deyip kaybolmuştu. Nereye gideceğini biliyordu. Burada mı yaşıyordu acaba? İçi karıştı bir an. O kumralla? "Kumral'ın eviyse, babadan-dededen kalma bir yer olmalı," diye düşündü Semih. Aristokratik geçmişin son temsilcisi, iyi eğitim, hâlâ ayakta kalmaya yetecek para ve devrimci bir sorumluluk duygusu hayata karşı... Hem kıskandı hem kıskanmadı onu kurtaran adamı. Düşündüğü gibiyse, ona göre başka biri olmalıydı kumral yakışıklı. Aynı değillerdi. O aşağıdan gelmişti, yarı yolda duruyordu. Bu yönüyle içtendi ama zayıftı da. Öteki, önde başlamıştı ve başka bir yeri hedeflemişti. Gülümsedi. İyi kadınlar da onu... Tabii hiçbirşey kurduğu gibi olmayabilirdi o da ayrı.

Kalabalığı kibar gülümsemelerle yarıp arkaya geçtiler ve duvara dayalı, üzeri, kurabiye kırıntısı kaplı tabağıyla küçücük bir sehpa bulup onun iki kıyısına yere çöktüler.

Hasan'a baktı ve "Otuzdan fazla insan var herhalde," dedi Semih.

"Eh!"

Konuşurken bir yandan da Nihal'e bakınıyordu Semih. Kalkıp içerilere gitse, onu odanın birinde belki de ortalığı toparlarken bulabilirdi. Yok! Onu öyle görmek, burada, dahası o kumralla yaşıyor olduğunu görmek, anlamak istemiyordu – sadece bakınıyordu.

O sırada, birileri dağınıklığa el koymuş olmalıydı ki tartışma, konuşma sesleri azalmış, ayaktaki insanlar sağa sola yerleşmeye başlamışlardı.

"Bir merkez yine de var işte!" diye düşündü Semih.

"Sadece iki yılda, göz göre göre herşeyimizi aldılar. Bir de slogan bulmuşlar duvarlarda 'Gelecek sizin!' Dalga geçiyorlar sanki. Sizin olsun o gelecek," diyen sesi duydular ortadan bir yerden.

Kumral... Ayaktaydı, beyaz gömleğinin kolları, tıpkı arabada onu ilk gördüğündeki gibi, dirseklere kadar sıvalıydı. Güneş, bahçe çukurunu çevreleyen beyaz duvardan yansıyor, yüzünün bir yanı karanlıkta kalıyordu.

Salonda, gerginlikten yorgun düştükleri belli insanlar, umutsuzluktan solmuş yüzlerini ona çevirmişlerdi.

"Tamam! Olması gereken buydu. Peki bu adam mı merkez? Yoksa dahası var mı derinde?" diye düşündü Semih. "Bu insanlar daha çok ev, aile insanları gibi... Öyle eylemciye benzemiyorlar. Kimse çok benzemiyor ya!"

"Bunlar mahallelerden gelen temsilciler, hatta başka şehirlerden gelen de oluyor. Merkez gibi davranan, beraber karar veren birkaç insan var şimdilik ama öyle işte! Onlar daha sık görüşüyorlardır herhalde, bilmiyorum," dedi Hasan, Semih'in düşüncelerini okumuş gibi. Sonra da ekledi, "Tabii asıl gençler var dışarıda. Onlar bütün o yollara ulaşıyor, onların yardımıyla ayakta kalıyor bütün bu iş."

"Gelecek, henüz yaşanmamış olan demek. Öyle değil mi?" diye devam etti, göz kenarlarında ve alnında ince, tatlı çizgiler oluşmuş yakışıklı kumral. Konuşurken elini kolunu sallıyor, güçlü bedeni samimi bir kızgınlıkla sarsılıyordu. Yakışıklıydı ama bundan pek de memnun değil gibi, sanki özellikle bakımsız ve dağınık gözüküyordu. "Peki nasıl yaşanacağını kim belirleyecek arkadaşlar? Şu an bizim kendimize ait hiçbirşeyi belirlediğimiz filan yok. Hangi gelecek? İçimizde gelecek duygusu çoktan bitti. Sadece biraz daha yaşamak için çırpınan, aslında her an ölen bir kurbanlık hayvandan ne farkımız var? Kimiz biz? Bilen var mı? O günü de atlatmışsak, yani canımız rasgele alınmamışsa? Gelecek bizimmiş!.. Bizim şimdimiz de geleceğimiz de yok. Kendime de soruyorum, gece uykum kaçmış, camın kıyısından sokağa bakarken: Kimiz biz? Tamam, eskiden ya borçlu ya müşteriydik, devlet de tahsilat şirketi. Bunun bile anlaşılır bir yanı vardı. Ya şimdi? Ya-

şıyor mu ölü mü belli olmayan, her an elindeki herşeyin, canı dahil, dostları, ailesi dahil herşeyin söküp alınabileceği birileriyiz. Hem de ona söylenen herşeyi, o ana kadar eksiksiz yaptığı halde. Yalan mı? Bu biziz!.. Yani şurada burada çalışan, ailesini, hayatını var etmeye çalışanlar. Biz onlar için kolayca silinebilecek bir sayı olmaktan başka neyiz? Aslında hiç olmamış biri. Biri bile değil. Bir işlem artığı. Oturdular, o aşağılık BAND'cılarla ülkeyi sokak sokak planlayıp anlaştıkları cinayet şebekelerini üzerimize saldılar. Sanki bir bilgisayar oyunu... Bile isteye, ölüm ve yaşamın arasındaki sınırı kaldırdılar. Sadece, alttan alta kulaklarımıza fısıldandığı gibi, zorunlu nüfus ayarlaması, toplumun gelecek düzenlemesi filan değil iş. Nüfus bunun sadece küçük bir parçası, onlar herşeyimizi kontrol etmek istiyorlar. Sadece sayımızı değil bütün hayatımızı, duyularımızı, hissettiklerimizi, sevgimizi, kızgınlığımızı. Nüfus fazlaymış. Peki, o zaman neden sadece biz ölüyoruz? Onların nüfusu tamam da fazla olan biz miyiz? Gelecek bizimmiş!.. Oynuyorlar bizimle... Kapıdan çıktığımızda o sınırın hangi tarafında olduğumuzu onların bildiğini, hatta bu sınırın tümüyle onların elinde olduğunu söylüyorlar bize. Biz de artık adındaki eser miktardaki umuttan bile esirgendiğimiz, o 'gelecek' korkumuzdan ne isterlerse yapıyoruz. Yarına kadar olsun yaşamak istiyoruz. Hepsi bu!.. Evlerde o gün eve sağ gelmiş olanlarımız sarılışıp birşey olmamış gibi yemek yiyoruz. Yarın ne alacağımızı konuşuyoruz. 'Ekonomi iyi!' diyor televizyon. Hergün daha iyiye gidiyor. Yeter ki siz bağlılığınızdan vazgeçmeyin ve arabalarınızdan inmeyin. Onlarla gidebileceğiniz herşeyin içinde olduğu kontrollü merkezlere gidin. Evet becerdiler, hayatı değiştirdiler. Boşuna adları öyle değil. Bul- Anla-Değiştir."

"Bu nüfus azaltma işini bu kadar ciddiye alacaklarını zannetmezdim, sonuçta yıllardır var bu hikâye" diye lafa girdi, hemen Kumral'ın önünde yere oturmuş biri. "Fakat ciddiye

bindi iş. Onlarla, yani şu BAND'cılarla çalışan, yakın bir arkadaşım vardı." Salondakiler ona baktı bu kez, "Üniversitede öğretim görevlisi filan; ona 'Ne sanıyor kendilerini bunlar? Tanrı filan mı' demiş, gülmüştüm. 'Peki, bütün bu 'insanlık' dediğin şey kendini ne sanıyor?' dedi, ben öyle deyince. 'Yaşıyorlar işte! Ne yapacaklardı ki?' dedim küçümseyip. Ama iş öyle olmadı. Hale bakın!.. Birden herkes ya katil, ya ceset ya da ihbarcı oluverdi bile. Bir de asıl saçmalık, dünyadaki koca beş devlet içinde tek biz giriştik bu işe. Dünyayı değil bizi değiştirdiler."

O arada başka biri seslendi kenardan, yaşlıca bir adamdı. Yüzünde, olan bitene metelik vermeyen bezgin bir gülümseme vardı.

"Biliyorsunuz, son iki yıldır şehrin hemen dışına yeni bir sanayi bölgesi kondurdular. Şimdi de onun yanına, başka şatafatlı bir bina yapmaya başladılar. Duyduğuma göre, şehrin hatta ülkenin en büyük seks merkezi olacakmış. Fabrikalardan tünelle ya da dışarıdan arabalarla girilecekmiş," dedi gülerek, "Hem de yirmidört saat açık. Devasa, bilmem kaç katlı bina!.. Kim bilir neler olur içinde? Hah!"

"Ne güzel herşeyimiz var işte!" diye sözü aldı Kumral. "Tabii biz otlamayla düzüşmeye sürüler halinde giderken, onlar da bizi ağıldan koyun seçer gibi alacak, kesip biçip yokedecek. Hatta ibret-i âlem için teşhir edecekler, hele ki paran yoksa. Biliyorsunuz, dördüncü bölgedeki sokakları bazen üç gün temizlemiyorlar. Şehir kokuyor ağır ağır. E, sigortaları yokmuş. Yanıbaşımızdan en sevdiğimizi sanki oyun oynar gibi alıverdiklerinde ne diyorlar? O gitti! Sen kendi geleceğini düşün! Benim onlar olmadan olan geleceğim ne? Ama diyorlar, işler düzeliyor, para çoğaldı. Daha çok şey yapabilirsin. İki üç gün sonra herşey düzelir, olanlar, gidenler unutulur ama senin de iyi bir hayatın olur. Onların olsun o gelecek! Ben bugünü istiyorum. Sevdiğimi yanımda istiyorum. Onun

hayattaki payı bana kalmasın. Kimsenin payı bana kalmasın. Biz av hayvanı değiliz! Gelecekmiş! Ama biz şimdi, şu an ölüyoruz. Yarın? Onların dediğini daha çok yaptığımız, sadece onların daha iyi yaşaması için kendimizi rehin bıraktığımız yarınlar mı?"

Sustu, sinirle etrafa baktı; belli ki bitmemişti diyecekleri.

"Yahu! Hergün daha çok korku ya da daha derin bir yalnızlık duymaktan başka yapabildiğimiz birşey var mı? Peki gelecekte daha az yalnız olacağımızı ve daha az korkacağımızı kim söylüyor? Elimizdeki bir iki sevdiğimiz şey de alınmasın diye gizli gizli dua ederek daha ne kadar yalakalık yapacağız?

'Gelecek'miş!.. Gelin kurtulalım şundan. Habire onu düşünmekten hiçbirşey yaşayamıyoruz. Yatırım filan yapmayın geleceğe... Bugünü yanımızdakilerle birlikte yaşamak istiyorsak şu gelecek lafını dinlemeyelim artık."

Beyaz gömlekli, lafını tamamlar gibi olunca heyecanlanmış gözüken kitle aynı anda konuşmaya başlamış, yine kimin ne dediği anlaşılmayan başlangıçtakine benzer bir uğultu oluşmuştu.

"Hem hangi gelecek?" diye düşündü Semih. "Hadi herşey yoluna girdi diyelim. Şimdide olmayan ne olacak acaba? Sürekli aynı şeyin tekrarından ve çıldıramamaktan ibaret bir gelecek."

Kafe sonrası onu bir torba gibi arabaya atan Kumral'ın konuşmalarının belli bir yönü vardı ve belli ki insanları ikna ederek birşeyler yapmak, onları bir yola sokmak istiyordu. Tek başına lider olmaktan çok, birileri adına da konuşuyor olabilirdi. Neresiyse o merkezdekiler için belki de... O lafını bitirir bitirmez başlayan karmaşaya bakılırsa, liderlik işi zaten tam da onaylanmış sayılmazdı. Belli ki yeni yeni oluşan bir toparlanmaydı bu ve merkezdekilerin ya da işte bi-

zim Kumral'ın daha epey işi vardı. Fakat bu işler belli olmaz, belki de insanlar onu dinler, o da lider olur, sürüklerdi insanları. Güven vermeyecek kadar heyecanlı gözükse de dedikleri doğruydu sonuçta. Sadece bilindik şeylerdi. Herkesin hep bildiği, bu yüzden enerjisini yitirmiş ve başka da bir etki uyandırmayan şeyler. "İyi de," diyordu insan, "ne yapabilirsin ki? Herşey onların elinde. Oyuncak olmaktan başka çare mi var?"

Kumral'ın ya da –varsa öyle bir şey– merkezin amacı başka olmalıydı. Çünkü köleler, uzunca yıllardır "Kölelik konforlu olsun, yeter," diyorlardı. Böcek olmayı seçenlerin ayakaltında ölmeye razı olması gayet normaldi sonuçta. Ama giderek daha konforlu bir böcek! Gerçekten, çok da kötü yaşamıyordu insanlar... Tek risk vardı: arabaya kadar ulaşmak ve sonra da arabadan eve. Gerisi tamamdı. Çevre sorunlarında bile gözle görülür iyileşmeler olmuştu kısa zamanda. Çöp ve göç azalıyor, dünya daha az zarar görüyordu. Henüz bu türden bir nüfus azaltmasına gitmeyen komşu ülkelerle karşılaştırmalar yapılıyor, onlardan ne kadar hızla ileri gittiğimiz hergün rakamlarla ispat ediliyordu. Genişleme değildi artık asıl mesele, ortalıkta kalanların daha iyi yaşamasıydı. Devlet de yeni tür işletmeler de bunu hedefliyordu. Çevre bakanlığı bayram ediyor, çevreye zararlı fabrikalar kapanıyor, yeni inşaat ihtiyacı olmadığı için yeşil alanlar çoğaltılıyordu. Ülkenin ürettikleri ülkede yaşayanlara yetiyor, fazlası öteki ülkelere özellikle daha yoksul ve kalabalık olan iki ülkeye gönderiliyordu. Herkesin herşeyi olmaya başlaması da yalan değildi. Daha az kazancı olanlar da daha çok çalışmalılardı hepsi bu. Çünkü işsizlik hiç yok, iş çoktu. Hergün ilanlar geliyordu ekranlara. Hatta yakınlarda, devlet televizyon kanallarından biri, tümüyle buna ayrılmıştı. Bütün gün sektörleri, hangi işin daha gelecek vaat ettiğini detaylarıyla anlatıyorlardı. Hemen sonra da iş ilanları okunuyor, uzmanlar tele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fonla arayanlara yol gösteriyorlardı. Bazı şov programlarında şirketler çalışanlara kendini beğendirmek için yarışmalara giriyor, çalışanlar istediğine burun kıvırabiliyor, fazla verene gidiyorlardı.

Bunların dışında, bir süreliğine şirket içinde yapılan yatakhanelerde kalıp hiç dışarı çıkmadan çalışanlar, daha da çok kazanma şansına sahip olabiliyordu. Kalifiye işgücünün bu yöntemle garanti altında olması, şirketlerin daha çok hoşuna gidiyordu. Bu yüzden öncelikle devlet destekli fabrikalara, bir tünelle bağlı büyük yatakhaneler yapılmaya başlanmıştı. Bu yatakhanelerle beraber hepsi birbirine içeriden bağlı hastaneler, hatta eğlence merkezleri inşa ediliyordu. Çalışma saatleri azaltılmış, insanların eğlenceye ya da başka özel zevklerine daha çok vakti kalır olmuştu. Yani haksız da sayılmazlardı durumlarını korumak istemede. Bu son derece planlı azalmanın açık yararları vardı toplumda.

"Yine de," dedi Semih kendi kendine, "kim olursan ol, ne kadar bencil olursan ol, yanıbaşından birinin canının alınıvermesine katlanmak zor. Bunu telafi edecek ne olabilir ki? Hangi laf, hangi kutsama, hangi para yanındaki bir insanın yerine geçebilir? Hangi alışveriş ya da seks?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

III

Sonunda uğultunun içinden bir ses yükselip ötekileri bastırdı. "Doğru söylüyorsun!" Kırklarına gelmiş bir adam, çömelerek oturduğu yerden, ortaya, Kumral'a sesleniyordu. "Bu cehennemden bir çıkış yolu olmalı. Benim dayanacak gücüm kalmadı. Neyse yapalım artık!"

"Bu yaşanacak şey değil! Allah kahretsin, çocuğumun yüzüne bakamıyorum artık," diyen acılı bir kadın sesi geldi bir yerden.

Tekrar uğultu başlayacaktı ki "Haklısınız!" dedi Kumral, "Dediğiniz gibi, böyle yaşanmaz. Ne yapıp edip bir yaşama zemini bulmamız gerek! Bir anlaşma!.. Yaşamak ama düzgün yaşamak için bir anlaşma."

Lafın burasında bir süre sustu genç adam ve herkese nerdeyse tek tek baktı. Ne dediğini anlayıp anlamadıklarını, onlara işleyip işleyemediğini tartıyordu. Konuşmaya yeltenen bir iki kişi de sustu ve sessizlik tüm salona yavaşça yayıldı. Sonunda çıt çıkmaz olmuştu.

"Lider olabileceğini şimdi gösterdi," diye düşündü Semih ve Hasan'a fısıldadı, "Adı ne?"

"Ertuğrul..."

Yüzüne dağılan saçlarını öylesine düzeltti ve yavaşça konuşmaya girdi Kumral Ertuğrul. Kaşları çatık, sesi ağırdı. "Ama anlaşmalarda az da olsa bir eşitlik gerek. Eşit olmayanların anlaşması da eşit olmaz. Bir kere, her seferinde kor-

kan-korkutulan, durduk yere canı alınan sadece biz olmamalıyız, sadece biz korkmamalıyız. Korkuyu paylaşmıyorsan yaşamı da aynı şekilde paylaşamazsın. Onlar da korkacak!.. Ancak o zaman bir yol olabilir masada," dedi, kelimelerin tek tek üstüne basarak.

Semih de bu heyecanlı adama kulak kabartmış, düşüncelere dalmıştı. "Peki ama nasıl?" dedi içinden – muhtemelen herkes gibi... Nereye varmak istiyordu ki bu adam?

O sırada biri sehpaya bir bardak su bıraktı. Ona baktı Semih ve sadece olağandan büyük, katmerleşmiş olan burnunu gördü adamın. Zaten normal olarak geniş bir alana yayılmış burnun üstüne bir burun daha eklenmiş gibiydi.

Ona değil, ortaya, konuşmaların geçtiği yere bakıyordu adam. Ya üzerindeki bol cepli ceketten yarım dünya halinde dışarı taşan göbeğini dengelemek ya da kendinden fazla emin gözükmek istediğinden, sırtını fazlasıyla dik tutuyor, bu duruşla etrafla ancak gerdanının üzerinden ilgilenebilir gözüküyordu.

Salonda hâlâ yankılanan "Onlar da korkacak!" lafıyla birlikte, sessizlik bir an daha da yoğunlaşmış, sanki insanlar nefes bile almaz olmuştu. Fakat bu yoğun sessizlik ancak birkaç saniye sürmüş, sonra herkes birden aynı anda yüksek sesle konuşmaya başlamış ve yine kimin ne dediğinin belli olmadığı, büyük kaos salona hâkim olmuştu. Duruma bakılırsa da kolay düzeleceğe benzemiyordu.

"Valla, benim kızım alıştı bile bu işlere," dedi, Semih'in tepesinde, ilerilere bakan, koca burunlu şişko ve ona ne diyeceğini bilemeyen şaşkın ikiliyi daha fazla zorda bırakmadan da devam etti: "Aslına bakarsanız ben de... Eski okul arkadaşlarımdan dördü birden aynı gün vuruldular geçen hafta. Pek kimse kalmadı sanırım bizim sınıftan. Kızım pek korkmuyor ama arkadaşlarından birkaçı sürekli ağlıyormuş sınıfta, ona bozuluyor."

Semih ve Hasan birbirlerine şöyle bir baktılar ama hâlâ diyecek birşey yok gibiydi.

"Geçenlerde, 'Hep böyle miydi baba?' diye sordu," diye genizden konuşmaya devam etti adam. "Hadi bakalım. Ne diyeceksiniz? Değildi kızım, dedim. Ama hep de bir dert vardı. 'Bu da geçer, meraklanma.'"

Hasan'ın bakışından, onun adamı uzaktan da olsa tanıdığını düşündü Semih. Zaten Hasan da birşeyler demeye hazırlanıyordu ki, "Sen Semih'sin değil mi?" dedi adam ve yanıt beklemeden "Mahmut!" deyip elini Semih'e uzattı.

"Memnun oldum," dedi Semih, bileğinden gevşekçe sallanan eli öylesine sıkarken. Ama bir tatsızlık vardı içinde. Hem adam onu nerden tanıyor, sorusu, hem de adamın zamanla edindiği anlaşılan, bilgiç ama "merak etmeyin ezmeyeceğim" diyen, sözümona anlayışlı gülümsemesi can sıkıcıydı. Ha! Bir de böyle gevşek el sıkmaları oldum olası sevmezdi. Adam ya seni aşağılıyordur da elini zorla tutuyordur, ya da tümden samimiyetsiz biridir, diye düşünürdü, böyle mesnedini kaybetmiş tokalaşmalarda. Elbette, bir ihtimal elini tutmaktan korkan, çok çekingen biri olabilirdi karşındaki – onu da tanırdın zaten. Üzerinde durmadı yine de. Aklında az önceki konuşmalar dönüp duruyordu.

"Burası çok gürültülü, bahçeye çıkalım isterseniz," dedi adam. "Bu iş kolay sakinlemez, zaten ara verirler, şimdi çorba geliyor."

Nedense, ona uydu çocuklar. Zaten gerçekten de adamın dediği gibi daha da büyük bir uğultu oluşmuştu salonda, bir nefes almak iyi olurdu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

IV

Bahçede, beton perde duvarın dibinde, bir öbek rengârenk lale ile taze mor çiçekli saplarını ilerilere fırlatmış iki öbek sarmısak, kendilerine ayrılmış ve beyaz çakıllarla süslenmiş incecik toprak hatta yaşıyorlar; içeride alevlenen tartışmanın çekiciliğine direnip dışarıda kalan birkaç kişi de soldaki küçük masanın etrafında sigara içerek laflıyorlardı. Oturacak yer olarak sağ kenarda duvara dayanmış, dar, beyaz bir bank vardı sadece.

Hasan ve Semih'i kibarlıkla zorlayarak kanepeye oturttu ve kendisi ayakta kalmayı tercih etti Mahmut. İkisi yine onu dinlediler.

"Olay gününü merak ediyorsundur herhalde," dedi Mahmut, kendinden emindi. "Yoksa biliyor musun?"

Semih ne demesi gerektiğini düşünürken, Mahmut, üzerindeki ceplerden oluşma, kemik rengi, safari ceketin bir yerine elini soktu ve muhtemelen gümüş bir sigara tabakası çıkardı. Dikkatle açtı üstü sağı solu işlemeli tabakayı ve içinde küçük balıklar gibi sıra sıra yatan sigaralardan birini eline aldı. Tabakayı tekrar kapattı ve elindeki sigarayı dikine olarak tabakanın kapağına tık tık iki kez vurup ağzına koydu.

Hasan kendini kaptırmış adamı izliyor, Semih'se "Bu adam bana bunu niye sordu? Ne biliyor acaba?" diye düşünüp her yola gelecek kelimeler bulmaya çabalıyor, bu arada bazı geveleme sesleri dışında, belirgin tek bir kelime etmiyordu.

Adam sigara tabakasını ceplerden birine koyarken öteki elinde beliriveren çakmakla sigarasını yaktı. İlk dumanı havaya üflerken, "Bilmiyorsun," dedi, hafifçe küçümseyen bir gülümsemeyle anladığını belli ederek.

Adamın bu oyuncu hallerine gülesi gelse de, adamda olağandan fazla bir şey olduğunu düşünüyor ve alttan alta meraklanıyordu Semih. Elindeki sudan bir yudum içti ve "Hayır! Bilmiyorum," dedi sonunda.

"Anlatacağım... Ama öncelikle, burada kimse senin de orada olduğunu bilmiyor. Bilmesinler de... Hasan buralara az çok hâkimdir, bilir kimin ne olduğunu; sen anlamazsın bu kalabalıkta. Hele bu kimin ne dediğinin de belli olmadığı karmaşada – hiç... Ne o? Hesapta biraraya geliniyor, çözüm bulunacak filan. Şunlara bak..." İçeride, hemen hepsi ayağa kalkmış halde konuşan kalabalığı gösteriyordu, teatral bir el hareketiyle, "İnanıyor musun birşey olacağına? Hiçbir halt olmayacak elbette... Konuşur, bağırır çağırır giderler yataklarına. Ama casuslar, ihbarlar önemli. Onlar hayatımızın bir parçası. Onlar gece gündüz uyumazlar. Sizin ofislerde filan nasıl bu durumlar bilmem ama yarın sabah kimin yatağından işine değil de bambaşka bir yere gideceği bilinemez."

Semih, "Benim ofisi nasıl biliyor?" diye düşünse de sormaya çekindi. Bir yandan da olan bitenin ardındaki gerçeği merak ediyordu. Tabii anlatılacaklar doğruysa... Herşeyi biraz da ilgisizmiş gibi dinlemeye ama hiçbirşey eklememeye karar verdi.

"Bana o gün operasyonda olan güvenliklerden biri anlattı," diye devam etti Mahmut. Durdu, onlara baktı. Sigarasından derin bir nefes daha aldı ve aldığının on katını veren bir buhar kazanı gibi, bahçeyi anında yoğun bir dumanla kapladı. Nedense yüzü kimselerin bilemeyeceği bir sırrı verir gibi gurur ve işveyle aydınlanmıştı, "Hadi daha doğrusunu söyleyeyim size: Bir kayıt vardı. Güvenliklerden birinin kask kamerasından

çekilmiş. Hemen indirilemeyen kayıtlardan. Bulunduğum yerde, gizlice seyretmeye çalıştım. Kimseye göstermeden seyrettim de... Sonra tümüyle kayboldu. Orada gördüm olan biteni."

Hasan, "Fırsat olmadı herhalde, yoksa elbette indirilirdi," diye girdi araya, "Ama çok hızlı değilsen ve hemen anonimleştiremezsen seni hemen bulurlar. O da tehlikeli. Ben de aradım o geceyle ilgili birşeyler ama bulamadım. Gerçi çok zorunlu değilsen bazı yerlere girmemek daha iyi. Yoksa gerekli gereksiz herkese dert açıyorsun – direkt!.."

13 Mayıs Cuma
17.09

Veda...

"Düzelir mi dünya, az daha katlanır ve çile çekersek?"

I

Temizlik işini özel güvenlik sisteminden izleyen şef, Kerem'le konuşma sonrası derin bir küfür daha basmış ve her türden geleneksel acil müdahale prosedürünü durdurmuş, özel güvenlik içi prosedürü uygulamaya başlamıştı. Bu, dronlar salınmayacak, hiçbir kamera kaydı alınmayacak, sadece direkt göz teması kurulacak ve her şey sadece operasyon sorumlusuna bildirilecek anlamına geliyordu. Çünkü bu tür uygulamayı aşan durumlar, kayıtla sabitlenirse haftalık denetlemeler sonrası güvenlik şirketi ciddi bir ceza alıyor, sonraki birkaç ihaleye giremiyor, dolayısıyla çok para kaybediyordu. Bu da keskin nişancı takıma ödetiliyordu elbette. Ya maaşlarından kesiliyor ya da çoğu işten atılıyordu.

Saha görüşünün olmadığı, dolayısıyla kontrol ve müdahale edemediği durumlar, şefi en çok çileden çıkaran zamanlardı. Kimseye güvenmemesiyle ünlü bu tıknaz adam, Kerem'in anasına avradına sağlam bir küfür basıp yardımcısı kızdan herşeyi bırakıp sadece keskin nişancı 1-6'nın sesine odaklanmasını istedi.

1-6, "Görev tamamlandı!" deyip, "Hedef temiz," diye eklerse, ikinci etap organizasyon başlayacak, sahaya belediye-

den önce şirketin temizlik ve düzenleme timi gönderilecek, herşey yoluna konup senaryolaştırıldıktan sonra görev dosyası kapatılacaktı. Böylesi durumlarda, bir aksilik olduğu sezilse de, sunulan senaryo inanılır cinstense ve başka delil de yoksa; konu atlatılıyor, gelecekte güvenlik şirketinde çalışma umudu olan denetçi, konuyu içişlerine rapora vardırmıyordu. Tabii işin yenir yutulur olması kaydıyla.

Ne olup bittiğini bilemediği için tümüyle sinir küpüne dönen şef, yerinde duramayıp kumanda merkezinde oradan oraya gezinerek keskin nişancıya verdiği sürenin geçmesini bekliyor, arada kendi kendine bağırır gibi, "Dinini sikicem onun. Onun da sülalesinin de... Kaç oldu lan bu?" diyordu... Böyle küfürlerle ek dört dakika, hatta sabırla eklediği bir üç dakika daha geçmiş, Kerem'den hiç ses çıkmamıştı. Bu normal değildi. Tamam artık ihraç pozisyonundaydı, verimi çoktandır düşmüştü filan ama askeri disiplini olan, ona tanınan zamanlara hep uymuş biriydi Kerem. Kıza döndü ve "Kulaklığa bağla beni!" dedi sinirle.

"1-6 rapor! Ne haldesin?"

"..."

"Cevap versene lan!"

"..."

"1-6 cevap ver!"

"..."

"Acil rapor!.. Konuşsana lan dingil!"

"..."

Yok! Hiçbir ses gelmiyordu. Olağanüstü bir durum olduğunu anlamıştı şef... Kameraları açmak, bölgeyi görmek istedi ama bu risk de alınamazdı. Genel kameralar açılır açılmaz kayda başlıyor ve o kayıtların biri şirket merkezinde, öteki ise bakanlıktaki ortak merkezde depolanıyordu. Bir bok olursa geriye dönüp özellikle içişleriyle ortak olan ana merkezdekini silmek imkânsızdı. En iyisi süreci eski usul, kayıtsız ve birebir müdahaleyle yönetmeye devam etmekti.

Saate baktı tekrar. Nerdeyse 9 dakika olmuştu. Sokak planını açtırdı ekranda. Sokağı, görev yerini, tek tek evleri, son görüşme noktasını ve o binadakileri inceledi. Sonra da büyük bir "Hassiktir!" deyip, "Bana müdahale timini bul!" diye bağırdı yardımcısı kıza. "Ayrıca bölgeye 'G4' koduyla bir helikopter desteği iste bizim merkezden... Hay belasını sikeyim bu işin!.. Bana bak! Unutma!.. 'Kod G4.' Kimse kayıt almasın ben söyleyene kadar, bütün raporlar direkt bana gelecek!"

Az sonra 3. bölge 24. kısım ilk müdahale timine bağlanmıştı. Durumu özetledi ve saha adresini verdi. "Siz yoldayken helikopter detayı gelir. Gidin temizleyin her pisliği; gerekirse 1-6'yı da. Yeter ki temiz bir senaryo olsun elimde. Nerde olduğu belli değil ama orada 1. kat 3 no.'lu dairede ikamet eden Hıfzı Anlık, önemli adamdır. Ona dikkat edin, birşey olmasın. Yüksek derece, özel koruma kodu var. Habersiz adım istemiyorum! Alan temsilcisini de alın yanınıza!" dedi ve ağdalı bir küfür daha bastı kendi kendine.

"Anlaşıldı efendim!" dedi bu işler için hazır bekleyen, müdahale tim amiri ve harekete geçti. Emirden sonraki 5. dakikada yanındaki dört tim elemanıyla birlikte alana ulaşmıştı.

Caddenin başında, çift kırmızı bantlı siyah minibüsten teker teker indiler ve iner inmez amirin işaretiyle caddenin iki yanına ayrılıp, çömelip siperlendiler. Alan sorumlusu, marketin önünde, sütre duvar arkasında bekliyordu. O da onlara katıldı. Onunla konuştu tim amiri ve elini silah gibi yapıp "ileri" işareti verdi – ikiye ayrılmış ekibe.

Timdekiler kafalarını salladı, gözlerinin önündeki ekranlı, şeffaf korumayı kasklarının üzerine, yukarı itip tüfeklerini omuzlarına, gözlerini dürbünlere dayadılar, sonra da onları birarada ve düzende tutan ruhlarını kaybettikleri için, her bir uzuvları başka yöne dağılmış, bilmeyeceğimiz bir boşluğa bakar haldeki ölüler ve öbek öbek kan göletleri arasından, sine sine, çömelerek, adım adım ilerlemeye başladılar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sokak, bir an tekrar o korkutucu sessizliğe bürünmüş, caddeye bakan evlerin camlarında bir gölge bile kalmamıştı. Derken helikopterin sesi uzaktan duyulur oldu ve giderek yaklaştı. Şimdi sokağın bitiminde hafifçe aşağı rampa yapan virajın üzerinde durmuş sokağa bakıyordu. Bir süre arkasından gelen ışığın ve kalkan tozların üzerinde karanlık bir güneş gibi pat pat çırpınarak durdu. Sonra yeni bir hedef bulmuş gibi yükselip sağdaki binaların arkasına doğru uçmaya başladı.

İlk müdahale timindekiler, bazen ani ve hızla ilerliyor, bazen de birden durup ikişerli olarak sırt sırta verip otomatik tüfeklerinin dürbününden çevreyi 360 derece nokta nokta tarıyorlardı. Böyle son derece temkinle ilerleyerek, ekip nakliye aracından ineli ikinci dakika olmadan dış kapıya dayanmışlardı.

Amirleri yine bazı işaretler yaptı eliyle. İçlerinden biri, "Anladım!" der gibi kafasını salladı ve eğilerek caddenin karşısına koştu. Birkaç saniye sonra, dönüşü ve sokağı gören bir noktada, hatta az önce keskin nişancının çıktığı apartmanın girişine sırtını vererek konuşlanmış ve otomatik tüfeğinin ucunu bir o yana bir bu yana çevirerek dürbünün soğuk ekranından çevreyi taramaya başlamıştı.

Timden birini de kapıda bıraktı amir. O da az önceki takım arkadaşı gibi, kafasını salladı, sırtını duvara dayadı ve ekran koruyucuyu gözlerinin önüne indirdi. Eli yarı otomatik silahın tetiğindeydi ve güneşte kararan ekranın arkasından nereye baktığı belli olmuyordu.

Kalan dört kişi, merdivenleri ihtiyatla tırmandı. Alanı temizleme emri verileli 9 dakikayı bulmuş; 3. bölge 24. kısım, ilk müdahale timi, canı daha önceden alındığı için ekseninden kaykılarak aralık kalmış daire kapısının iki yanında konum almıştı.

Sırtları duvarda ya da yanda, elleri otomatik silahlarının tetiklerindeydi. Kulaklarına inen siyah çelik kaskları, alınlarına inen karanlık ekranlar, sağlarından sollarından kafala-

rına uzanan ince kablolar, kasklara ilişmiş kameralar ve mora çalan kurşun geçirmez yelekleriyle korkutucuydular.

Kapının iki yanında duranlar, yerdeki spor çantayı işaret ettiler birbirlerine. Tanımışlardı. Gerideki tim amiri de görmüştü. Gönderin işareti yaptı. Konumlarını bozmadan, ayaklarıyla geriye ittiler çantayı kapıdakiler. Şef de çantayı aldı, kontrol etti ve aşağı inip merkezdeki şefe özel hattan rapor verdi. Sonra da çantayı, kapıdaki elemana bırakıp tekrar yukarı çıktı ve eski konumunu aldı.

Daireyi ve çantayı duyar duymaz tekrar "Hassiktir!" demişti şef sıkıntıyla, "Korktuğum başımıza geldi. Anasını avradını... Dinle! O daire, 3. Kademe mor güvenlik kodlu Hıfzı Anlık'a ait. Dikkatli girin ama asla zayiat istemiyorum. Kimseden! Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı şefim!"

"Tekrar ediyorum yaşlı adama birşey olmayacak. Saha güvenliğini sağlayın, kontrol edin ve senaryoyu kurgulayın. Kask kameralarını açtır ve ekip içi iletişime al! Sadece siz ve ben iletişimdeyiz. Hıfzı Anlık profili paylaşıyorum timle. Her noktada özel rapor! Tek yol, bütün senaryo, görev aşımı yapan 1-6'ya bağlanacak. Alana hâkim olun ve gerekirse 1-6'yı orada enterne edin ve merkeze ulaştırın. Bu tümüyle onun işi. Rapor 4'ü düzenleme yoluna gidin. Aklını yitirdi, cinnet geçirdi demek."

"Anlaşıldı şefim! Karşı koyarsa?"

"Canlı olsa daha iyi olurdu ama ters durumda eks!.. Sorumluluk sende. Bu işin senaryoya uygunluğu şart!"

"Anlaşıldı şefim!"

Artık tamamdı. Tim amiri, kapı önünde mevzilenmiş olanlara eliyle işaretler yaparak birşeyler tarif etti.

Bunun üzerine birbirine baktı kapıdakiler ve kafalarıyla onayladılar. Tim şefi "hazır!" işareti verdi. Gerildiler ve kapıya en yakın olan "Bölge güvenliği, teslim olun!" diye bağırdı içeri doğru.

Hiçbir ses gelmemişti.

Tekrar bağırdı güvenlikçi "Bölge güvenliği!.. Sakin olun ve zorluk çıkarmadan teslim olun! Herşey kontrol altında. Şimdi hemen ses verin, yere yatın ve elleriniz başınızda birleşmiş bekleyin. Böyle davranırsanız hiçbir zarar görmeyeceksiniz. Yoksa olacaklardan sorumlu olmayız! Bu son ihtar!"

Yine ses gelmemişti. O zaman kafasını salladı amir; eliyle göstererek üçten geri saydı ve öndeki ikili içeri daldı.

Kapının yamuk kanadının arkadaki duvara çarpmasıyla birlikte ilk iki güvenlik görevlisi kendilerini ileri doğru yere atmış, otomatik tüfeklerini salonun sağına ve soluna doğrultmuşlardı.

Üç saniye sonra alan sorumlusu sıçrayarak ortaya atladı. Arkadan da tim amiri...

Şimdi, ikisi yerde olmak üzere dört eleman biraz da şaşkınlıkla durmuş ve atışa hazır tüfeklerini ortadaki tek canlıya çevirmişlerdi.

Hemen sağda, camdan vuran akşam ışığının yüzünü gölgede bıraktığı, hafif kamburu çıkmış bir adam, koltukta oturmuş, elindeki tüfeğin dipçiğini dizine dayamış, sakin sakin onlara bakıyordu.

Yerde, cesedi çerçeveleyen malum kan gölü, kenarlarından kurumaya başlamış, pütürlenmişti.

"Salon felaketti," dedi Mahmut, kafasını sallayarak. *"Fakat kameradan görüldüğü kadar nasıl sakindi yaşlı adam, şaşırdım valla!"*

Hemen sessizce merkeze rapor verdi amir ve yerdeki ikiliye kafasıyla içerileri işaret etti.

"Hıfzı Bey!" dedi, salona sonra giren ikiliden biri. Alan temsilcisiydi bu. Bazı anlaşmalı güvenlik şirketleri büyük

caddelere böyle bir temsilci koyuyordu. Tüm temsilciler gibi gününü sokağı ve insanları rapor etmekle geçirir, işi gereği herkesi tek tek tanırdı. Özellikle de Hıfzı Bey'i... Yaşlı adama, başlangıçta yukarıdan gelen, ayrılmışlar listesinde olduğu için ayrıca dikkat ediyordu ama zamanla tanışmışlar ve sokakta birbirlerine hal hatır sorar olmuşlardı.

Hıfzı Bey, elinde bir torbayla marketten gelirken, onu görürse durur ve birşeyler sorardı. Bazen elindeki silahın detaylarını, nasıl çalıştığını anlatmasını ister, o silahtan çıkan kurşunun hızını, kaç kilometrede nasıl eğim yaptığını filan sorardı. Eli ayağına dolanır, saygıyla cevaplar bulmaya çalışırdı sokak sorumlusu. Eve gittiğinde bunlara çalıştığı çok olmuştu. Ertesi gün yine Hıfzı Bey'e rastlar da o yine böyle sorular sorarsa cevabı hazır olurdu. Ama bu kez de başka birşey sorardı yaşlı adam. Bazen ağaçlardan, çiçeklerden bahsederdi, bazen hiç görmediği filmlerden.

Tam birşeyler gevelemeye kalksa bu kez de onu zor durumda bırakmak istemez gibi konuyu değiştirir, onun, ailesinin durumunu sorardı yaşlı adam, o da hafif bir sevinçle, genç oğlunun dertlerinden bahsederdi. Kendini onu göreceği ana hazırladığı zamanları çok iyi biliyordu.

Fakat Hıfzı Bey'den yine ses çıkmamıştı.

O ve tim amiri, ellerindeki otomatik tüfekleri yaşlı felsefecinin kafasına tutmuş halde tetikte beklerken, evi kolaçan edenler her noktadan "Temiz!" yanıtını verdiler.

"Bildiğiniz gibi polisten önce onlar giriyor sokağa, kalan detayları da onlar temizliyor ki ortada birşey kalmasın keskin nişancıya ait. Tabii uygulama saatleri hariç, güvenlik şirketlerinin ev içinde adam öldürme yetkileri pek yok," dedi Mahmut, bilgili olmaktan hoşnuttu. Anlattıkça hoşuna gidiyor, bazen ileri doğru bir adım atıp sigarasından bir nefes çekiyor, gözucuyla dinleyicilerini süzüp etkisini gözlüyor, sonra yine devam ediyordu.

"Yine de temizlerlerdi tabii. Neler yapmıyorlar!! Elbette, Hıfzı Bey'i tanıyan o alan temsilcisinin de katkısı olmuş olabilir anında vurulmamasına. Ya da önceden yukarıdan uyarıldılar orada ünlü biri var diye... Bilemem – ama gördüğüm, Hıfzı Anlık Bey'in, işi hemen ele alıp 'Sakin olun çocuklar, bana şefinizi çağırın, onunla konuşup, anlaşıp bırakıcam herşeyi, telaş yok, olan oldu, bu adam birden evime saldırdı,' dediği.

Aralarından biri kaskını çıkarıp öne geçti ve 'Sorumlu benim Hıfzı Bey, teslim olun lütfen! Sizi severim. Şimdi yavaşça bırakın o tüfeği. Konu büyümesin daha fazla... Hallolur herşey, merak etmeyin,' filan dese de; hiç kılını kıpırdatmadı Hıfzı Bey.

'Seni tanıyorum evladım, sen bu sokağa bakıyorsun. Şefler sokaklarda beklemez. Sen çağır şefi de onunla iki kelime konuşup bırakayım herşeyi,' dedi güvenlik görevlisine. O arada da nasıl soğukkanlıysa 'Senin oğlan nasıl, annesinden ayırmadın değil mi?' diye de laf ekledi gülümseyerek. Sanırım o sıra, sana kaçman için zaman kazandırmış olmalı," dedi Mahmut, Semih'in yüzüne anlamlı anlamlı bakıp.

Ne diyeceğini bilemiyordu Semih. "Öyle olmalı!" dese herşeyi kabul edecekti. Bunu açıkça söylemek istemiyordu. Kalkıp gitse o da o anlama gelecekti bir şekilde. "Ama burası karakol değil ki; muhaliflerin yeri. Öyleyse..." diye düşünüyordu bir yandan da. Hasan'sa, Semih'in düşündüklerine değil de olaya kilitlenmiş, ciddiyetle Mahmut'a bakmaya devam ediyordu.

"Fazla açık vermeden, sonuna kadar dinlemekten başka çare yok," diye düşündü Semih. Hocasının vurulma anını ya da vurulmadan önceki, belki de çok kötü olan halleri duymak da düşünmek de istemiyordu aslında. Ama şu anda ne yapabilirdi ki? Bir yandan da gerçekte yaşananların onun kurduğuna uyup uymadığını öğrenmek istiyordu. Ya çok kötü şeyler yaşanmışsa? Belki de günlerdir zorlukla kurduğu denge bozulacak, kendini çok daha kötü hissedecekti. Yine de, az sonra tekrar içine işleyecek acıya karşın oradan kımıldamayacak ve dinleyecekti.

II

Bütün konuşmayı kask kameralarından izleyen şef, kısa bir düşündü ve alana intikal etmeye karar verdi. Bu düğüm onsuz çözülecek gibi değildi. Oradakilerin o adamı ikna edecek aklı yoktu; bakanlık polisi gelmeden iş bitmeliydi – bir risk daha alamazdı. "Ayının hikâyesi... Bir iş iyi bitmeliyse kendin yapmalısın. Yanlış gidiyorsa da sen yapmalısın. Niye timin var amına koyayım. Herşeyi ellerine yüzlerine bulaştırıyorlar!"

Tıknaz, koca kafalı bir adamdı şef. Yüzünde birkaç yara izi vardı. Biri alnının kenarından başlayıp saç diplerinde kayboluyor ve dikkatli bakınca, kemiğin içlerine inen o düzensiz, tomurcuklu vadi insanı ürpertiyordu. Öteki izler, daha çok çene ve alt tarafına doğru küçük çizgiler halindeydi. Sinirli ve gergin hareketlerle ilerleyip iki adımda bir küfretse de, kendini olur olmadık ateşe atacak kadar aptal olmadığı çok belliydi.

Belindeki silahı yokladı ve hızla ofisi terk etti.

III

Geçen sürede Hıfzı Bey'le oradan buradan konuşurken gevşemiş olan elemanlar, şefin daireye girişiyle toparlanmış, uçları düşmüş tüfeklerini tekrar yaşlı adamın kafasına çevirmişlerdi.

Etrafa ciddiyetle baktı şef ve dört güvenliğin geride kalan biri hariç üçüne, yaşlı bir adamın karşısındaki seviyesizliklerine küfrederek silahlarını indirtti. Sonra da yaşlı adama döndü ve anlayışla gülümseyip, "Merhaba Hıfzı Bey, geçmiş olsun!" dedi.

"Teşekkür ederim Şef Bey! İsminiz neydi?"

"Hayri, Hıfzı Bey... Sanırım bir cinnet anı yaşandı burada. Ama meraklanmayın, herşey hallolur... Önemli olan size birşey olmadı ya! Halledicez hepsini. Tabii öncelikle, şu silahı bırakın Allah aşkına! Sakin olun. Geçti artık, neyse o başınıza gelen. Allah'a şükür sağ salimsiniz. Sizi tanıyoruz. Şirketimizde öğrencilerinizden yöneticilerimiz var, size göz kulak olmamız gerektiği konusunda bizi her zaman uyarmışlardır. Geçmiş olsun tekrar. Bu olayın nasıl olduğunu bilmiyorum. Ama belli ki evinize saldırı olmuş. Siz saygın birisiniz. Kitaplarınıza benim bile bakmışlığım vardır. Sizin, böyle birşeyi planlayarak yapmadığınız, yapsanız da evinizde yapmayacağınız ortada. Zaten sizin evinizde ne işi var bu adamın değil mi? Hadi verin o tüfeği bana – daha fazla aksilik çıkmasın. Gerisi bizim elimizde, herşeyin çaresi bulunur."

Ona dümdüz baktı yaşlı felsefeci, "Benim öğrencilerim!?.. BAND'dakiler olmalı. O dangalaklar dersime girmiş olabilir ama öğrencim değiller. Onları ben seçmedim. Beni mi işaretlemişler, korunmam için? Hah! Neyse, işimize bakalım. Şimdi! Sen bu adamı tanıyor musun Şef Hayri kardeşim?"

"Hayır, elbette!"

"Tahmin ettim, sordum, buradakiler de tanımıyor."

"Bu adamın ne iş yaptığını bilen de yoktur. Elindeki 9 milimetrelik Parabellum'la bana niye ateş ettiğini, evime kapıları kırarak girdiğini de bilen yoktur elbette."

"Hıfzı Bey, lütfen sakin olun, konuyu bu şekilde büyütmeyelim ve bakanlık polisi gelmeden konuyu kapatalım. Siz hiç meraklanmayın, aramızda konuşur, herşeyi yoluna koyarız. Bizim şirketin sigortası bütün zararınızı fazla fazla karşılar. Size de belki bir tatil ayarlanır, bir nefes alırsınız. Hem ona cezasını vermişsiniz zaten. Şu tüfeği hemen bırakın lütfen! İş büyürse, ne siz ne biz halledebiliriz olacakları."

Şefin büyük kafasındaki siyah gözleri, ileri giden alnı yüzünden derine gömülse de, akıllı ve acımasızca keskin bakışları anında belli oluyordu.

İçinden, "Her an herşeye hazır adamların gözlerinden," dedi, Hıfzı Bey – şefin gözlerinin derinlerine bakıyordu.

O sırada, tim amirine döndü ve "Temizlik ekibine talimat gitti mi?" diye sordu şef.

Kasklı kafasını "Hayır!" anlamında salladı amir.

"Lan oğlum! Ne biçim adamlarsınız siz ya? Çağırsanıza ekibi, cesedi alsın, ortalığı temizlesinler. Siz ne işe yararsınız Allah aşkına!? Geri zekâlılar sürüsü. Hiç mi akıl yok o sikik beyinlerinizde – bir işi de düzgün yapın be birader!"

"Demek sen de eski kafa patronlardansın Hayri kardeşim," diye gülümsedi Hıfzı Anlık, bu şovdan etkilenmediği belliydi.

Kendinden emin bir bakış attı şef ve net bir sesle "Hadi siz de verin şu tüfeği de çıkın oradan Hıfzı Bey! Bu iş, benim

yetkimi aşan noktaya geliyor her saniye. Kapatalım gitsin, bu yaştan sonra uğraşmayın bu işlerle."

"Hayatında çok ölü görmüşsündür Hayri kardeşim. Hepsinin birbirine benzer, ortak bir hali var, değil mi? İster komutan ister asker olsun. İster iyi, ister kötü. Ölüler aynı yere ait, bizlerse çok farklıyız burada. Şuna bak mesela! O az önce oradaydı. Görseydin, dimdik, cehennem zebanisi gibiydi, sanırsın dünyanın sahibi. Ama şimdi pek öyle değil gibi. Ama yine de burada, ayaklarımızın altında – öyle yatıyor. Hâlâ bir beden, senin benim gibi. Tam kavrayamasa da elinde silah bile var. Ne acayip, değil mi Hayri kardeşim? Hem burda hem değil. Ne vardı ne yok?"

"Bunlar güzel laflar Hıfzı Bey, sonra konuşuruz uzun uzun ama şimdi fazla nefese bile zamanımız yok. Hadi bitirelim şu işi. Verin şunu bana."

"Haklısın! Laflar sadece güzel ya da değil artık. Başka birşeye yaramıyorlar. Neyse! Şimdi, sen bu bölgedeki en yetkili adam mısın yani Hayri kardeşim?"

"Evet!.. Bölge güvenlik şefiyim. Ama hadi! Yardımcı olun Hıfzı Bey. Ne zaman ne sabır kaldı. Kapatalım şu pisliği, konuşuruz sonra bol bol. Bakın çocuklar da sinirlenmeye başladı. Bir maraza daha çıkarsa geri dönüş olmaz. Tetik lafa benzemez, özrü, geri alması yoktur." Elini, tüfeği vermesi için Hıfzı Bey'e uzatmıştı.

"Bütün bu keskin nişancılar sana bağlı yani," deyiverdi Hıfzı Amca. "Kaç katil var senin altında?"

Ortalığı basan sessizlikten sonra bir hareketlenme oldu. Az önce silahlarını indiren tim elemanları, aniden gerilmiş ve yine en baştaki gibi ateşe hazır konuma geçmişlerdi. Şef de tüfeği bekleyen elini çekip dikleşti o anda.

Salonda ölümün o sessiz rüzgârı esmiş, hepsini sınıra çağırmıştı.

Kafasına yönelmiş dört otomatik tüfeğin önünde, Hıfzı Bey

de gerilmiş, çifteyi sinirle sıkmış, elindeki yeşil damarlar şişmiş ve telaş etmese de bir ter dalgası, ensesinden bütün sırtına, nemli, soğuk bir kalkan gibi yayılmıştı. Parmağının tetiğe yapışmış gözükmemesine özellikle dikkat ediyor ama anlaşılmaz bir gülümseme belirtisi dudaklarını oynatıyor, içinden, o anki hislerinin eskiden beri kurduklarına benzeyip benzemediğini tartıyordu. İşte ölümün eşiği şurasıydı. Herşey onu bekliyordu. Adımını atacak ve bu dünya bitecekti.

Katledilen ya da intihar eden tanıdığı isimleri düşünmeye çalıştı, Sokrates, Seneca, More, Pisagor, Zenon, Lavoisier, Hallac-ı Mansur, Beşir Fuad, Benjamin, Zweig...

Herşey hızla akıyordu aklında, bütün hayatınca yanında taşıdığı, artık arkadaşı olmuş isimler ve intihar üzerine sözler sanki büyük bir telaşla üstüste geçiyor, bütün hayatlar ve sözler birbirinin içinden çıkıp ötekine karışıyordu. Seneca'nın tüm hayatının intihara hazırlık olması; Hume'un, "Görev iptalini beklemeden terketmen imparatoru kızdırır"ı; Plinius'un "Tanrı istese bile intihar edemez; intihar ki yaşamın tüm acıları içindeki Tanrı'nın insana bağışladığı en yüce lütuftur," lafı; Foucault'dan "İntihardan daha güzel, daha derin düşünülmeyi hak eden başka bir tutum olamaz. Hayatımız boyunca intiharımız üzerinde çalışmalıyız,"ı; Dostoyevski'nin kahramanı Krilov'un "En büyük özgürlüğü isteyen herkes, kendi kendini öldürmek zorundadır... Bundan öte özgürlük yoktur,"una karışıyor ama o, o an asıl olanın bunları hatırlamak olmadığını düşünüyordu. Ölüm sadece yaşamaktan vazgeçiş değil, bazen olduğu gibi tam tersine, yaşam için bir karşı koyuştu da. Ama herşey, ne denirse densin, tüm laflar bu dünyaya aitti sonunda. Bunu düşünmüştü hep hayatı boyunca "Yaşamı kutsamak gerekir," derken. Ölüm üzerine söylenen herşey yaşamla ilgiliydi. Biz içindeydik ve yaşamı aşamazdık, öyleyse ölüyor olsak da onu korumalıydık. Ama hayır! O da

değildi şimdi. Bu karanlık zebaniler gelene kadar belleğinden çağırıp durdukları hep bildiği şeylerin özeti değildi aradığı...Bir an gözünü kapayıp açtı ve üstüste yığılan, artık yaşamı olan o koca tarihi susturdu ve onu hep içlendiren o sözleri aradı aklında, parça parça da olsa buldu. Önce "İstemem, eksik olsun fazla yaşamak!" dedi ve içinden yavaşça ağlamak gelse de gülümsemekle yetindi. Ayağa kalkıp, elinde tüfek, onu söylemek istiyordu; eskimiş kitaplar, kitaplara dayalı duran birkaç eski fotoğraf, yarım kalmış şiirler ya da bir kitapta yerini bulur diye alınmış notlarla dolu, sağdan soldan uçvermiş kâğıtlar, perde arkalarından koridora kadar kenarlara dizilmiş boş bira şişeleri ve en sonunda kararmış kanla ve bir cesetle kaplanmış odada... Ayağa kalkmadı ama kafasını dikleştirdi ve tek tek söyledi içinden, şefin metalik pırıltılar çıkaran gözlerine bakarak:

"İşte!" diye mırıldandı kendi kendine, "İşte! ben de gidiyorum süt beyazı aya! Nice sevdiğim var oralarda...Orada bulacağım Sokrates'i, Galileo'yu. Gidiyorum artık! Ölüm geliyor! Buyursun gelsin, biz de kendini elde kılıç bekleriz. Boş yere mi bu kılıç, hiç uğruna mı? Evet doğru, ama her zaman yenmek için dövüşülmez ki...Çaresizliği bilmek daha güzel değil mi? Gidiyorum, artık bekletmeyeyim ay ışığını... Bu gelenler de kim? Binlerce! Ama tanıyorum hepsini, yalancılar, alçaklar, katiller. Siz de alın herşeyimi, defnemi de gülümü de..."

Ona dümdüz bakıyordu şef, az önce varolduğu düşünülecek bütün duygular silinmişti gözlerinden. Kızgınlık bile yoktu. Bir makine soğukluğu... "Hiçbir keskin nişancı bana bağlı değil," dedi o anda, dişlerinin arasından konuşuyordu. "Biz bölge güvenlik şirketiyiz. Sizi onlardan korumaya çalışıyoruz. Şimdi! Hemen şimdi!.. Verin o tüfeği ve çıkın oradan. Yaşınızın, konumunuzun ve koruyucularınızın sınırı az sonra bitecek. Bir cinayet işlediniz herşeyden önce. Sabrımız kalmadı."

Orada olacakları tekrar tekrar gördü Hıfzı Bey, sanki gördükleri onu daha da güçlendirmişti. Yaşlı kıllarla kaplı burun delikleri gururla açıldı.

"Ama sen yalan söylüyorsun şef kardeşim, o senin adamın. Sen kim bilir kaç kişi temizleyip çıktın oraya. Kaç kişiye de insanları nasıl öldüreceğini anlattın, öğrettin. Değil mi Hayri Bey kardeşim?" dedi Hıfzı Amca.

"'Her zaman doğruyu söyle!' diye de ekledi Hıfzı Bey, neye güveniyorduysa," dedi Mahmut. Anlattıkça başlardaki herşeyi hafife alan hali kaybolmuş, o da ciddileşmişti.

Gülümsedi Semih. Tanıyordu bu cümleleri.

"Güvenlik şefi, 'Yeter artık! Sabrımın sınırı var,' dedi ve aynı anda da elini kendi belindeki silaha atınca, yavaşça kımıldadı Hıfzı Bey, –seyrederken nefes alamadım Semih– boştaki elini kaldırdı ve sakin olun, teslim oluyorum der gibi, kafasını salladı.

Hepsi biraz durdu tabii; geri çekildiler filan. Valla ben de rahatladıydım bu iş bitti, diye ama sakin sakin konuşmaya devam etti Sayın Anlık:

'Benim sabrım çoktan bitti de, nedense hep kendimi tuttum Hayri kardeşim! Sanıyordum ki biz az daha çile çeker, katlanırsak, bu dünya düzelir. Bu yüzden suçlu gibi yaşadık hep. Gördüğümüz bunca acının sorumlusu, bütün bu adaletsizliklerin suçlusu bizmişiz gibi, hergün hücrelerimize kadar acı çektik. Ama bu büyük bir ağırlık... Dışarı atılamayan hergün büyüyen ağır, iflah olmaz tümör gibi birşey. Ama sevgili şef kardeşim, acıların da bir vakti ve sınırı vardır; sonunda durur insan ve kafasını kaldırır ya da eğer ve kendine döner. Böyle birşeydir yaşamak. Hep bir yana gidersin ve hep bir sınır vardır her yanda. Bizim hesaba gelince sevgili Hayri kardeşim, sen zavallı bir makinesin, bense işlevsiz, herşey olmak isterken hiçbirşey olmuş bir yaşlı, ikimiz de zaten yaşamıyoruz çoktandır,' dedi ve o an, nasıl yaptıysa o yaşta, tüfeği şefe çevirdiği gibi ateşledi.

Valla, son karede şef de yerde kan gölünün içinde yatan keskin nişancının üstüne yığılırken öteki köpekler de onu delik deşik ediyorlardı."

Gözünde yaşlar birikirken, dudaklarının duruşu değişti ve gülümsedi Semih. Hayır ağlamayacaktı! Tam da şimdi hissettiği gibi, ölene kadar gurur duyacaktı hocasıyla.

Günlerdir, ne kadar kendi kendini iknaya çalışsa da her nefeste içini dağlayan, kendini ezmesini söyleyen suçluluk duygusunun, göğsünün ortasında bir asit gibi erittiği yere, o her sıkıştığında yanına sığındığı adamın artık yanında olmamasının acısı yerleşiyordu. Suçluluk yerine yalnızlık ve özlem. Ve bu yalnızlığın sorumlusu ikisi de değildi. Bu boktan, içine düştükleri hayattı.

"Özlüyorsan yalnız değilsindir. Özlemek, en gerçek duygulardandır."

Mahmut denen adama uzun uzun ve ne diyeceğini bilemeden baktı Semih. Ayağa kalktı, içeri geçmek hatta yalnız kalmak istiyordu. Sonra bir an durdu. Ona kadını sormak, onun başına birşey gelip gelmediğini öğrenmek istiyordu. Belli ki bu adamın kaynakları vardı. Tam ağzını açıp soracaktı ki vazgeçti. Ya bu şekilde kadını ele vermiş olursa? Peki, olur da oradan nasıl kaçtığını sorarlarsa ne diyecekti?

Onun aklını okumuş gibi sordu Mahmut denilen adam da, "O halde nasıl bıraktın hocanı? Hem nasıl çıktın gerçekten? Sokakta burun buruna gelirdin güvenliklerle?"

"Çıktım işte!" diye kestirdi Semih ve içeri geçmek için hareketlendi. Üzgün, kızgın ve kuvvetliydi artık. Hocası bu zevzek adam yoluyla bile olsa yine güç vermişti ona. Onun yanındaydı. Böyle yürüyecek, ne olacaksa da olacaktı... Hem demek kadını bilmiyorlardı. Ama onu biliyorlardı. Hem de bu adam biliyordu. "Güvenlik, polis haydi haydi biliyordur," diye düşündü. Hasan haklıydı, o kadar da gevşememeli ve dışarılarda gezinmeyi filan düşünmemeliydi. Fakat bu elleri bağlı, bir odada saklanıp yaşamak da olmamalı, o da hayata katılmalı, birşeyler yapmalıydı. Hocasına layık olacak birşeyler...

18 Mayıs Çarşamba
16.15

Toplantı – devam

"Peki, ailen olması nedir, biliyor musun?"

Az sonra, içeride, arkaya biryerlere sığışmış, kafaları eğik oturuyorlardı Hasan'la. Onlar içeri girerken, Mahmut dışarıda kalmış, kafasını anlaşılmaz bir gururla yükseltmiş, bütün bahçeyi duman içinde bırakmaya devam ediyordu. Diyecek birşey yoktu. Varsa da dememek daha iyiydi.

"Kim bu?" dedi Hasan'a fısıldayarak.

"Ben de çok hâkim değilim Semih," dedi Hasan, gerilmiş omuzlarını rahatlatmak için ileri geri oynatırken. "Bir iki Nihal'in yanında gördüm. Sanırım bütün güvenlik ve araştırmayı o yapıyor. Başından beri işin içinde olmalı. Nihal daha iyi bilir ama onunla çalışan koca bir ekip var bilgisayar başında. Dışarıdan hiç tanınmayan çocuklar bile bilgi aktarıyorlar ortama. Bir sürü şeyi yakalıyorlar sonuçta. Arada ben de yardım ediyordum dışarıdan... O kamerasız yollar, saklanma yerleri filan onun ekipten geliyor hep. Doğrudur dedikleri herhalde."

Salonda da hocasından bahsedilmeye başlamıştı. Onun kitaplarından bazı sözleri küçük bir kitapçık yapıp el altından dağıtmayı filan konuşmuşlardı az önce. Yazdıkları bir yana, herşeyden önce, ölüm şekliyle onlara birşey diyordu Hıfzı Anlık.

Fakat bu konu da önceki konular gibi bir an yükselmiş, sonra laf kalabalığı arasında kaynamış, kaybolmuştu. Çö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

züm bulmak, ne yapılacağına karar vermekten çok ortaya konuşuyordu herkes. Sanki konuşup rahatlamak istiyor gibiydiler, Mahmut'un dediği gibi.

Onların gerçek bir düzenleri olmadığını düşündü Semih. Bunlar ne yapabilirlerdi ki o koca örgütlenmeye karşı. Herşeyi bilseler ne olurdu?

Belli ki farklı mahallelerden hatta şehirlerden gelenler vardı. Bunları, bizde şöyle oldu, diyerek ortaya atılmalarından anlıyordu. Yine –anladığı kadarıyla– herkesin birbirini tanıdığı ve nüfusun artmadığı küçük kasaba ya da köylerde, yönetim başka türden köy güvenlik komiteleri kurarak bağlılık ve çalışma düzeni oturtmaya çalışıyor, keskin nişancı vakaları pek gözükmüyordu. Tabii bir süre önce durum değişmeye, şehirden oralara kaçan insanlar yüzünden denge kaybolmaya, tek tük de olsa bu temizlik işleri görülmeye başlamıştı.

Semih, ne dendiğini anlamaya çalışsa da düzensizlik yorucuydu. Ortada biri sesini yükselterek konuşmaya başladığında ötekiler bir an dinliyor, sonra herkes başka bir ağızdan birşey söylüyor, karmaşa en sonunda birinin ayağa kalkıp "Arkadaşlar!" diye bağırarak uyarmasına kadar sürüyordu. Sonra yine aynı döngü...

Hikâyeler hep birbirine benziyordu. Temizlik başladığında neler olduğunu anlatıyorlardı. İnsanları en iyi hazırlayanlar hafifçe gururlanıyor, bakın şöyle yapın, diyerek ötekilere anlatıyorlardı.

Sokağa asla kalabalık ya da tüm aile çıkılmaması gerektiğini öğrenmişlerdi de sokakta el ele tutuşulmaması gerektiğine hâlâ kimse dikkat etmiyordu. Çünkü biri vurulduğunda o acıyla yanındakini çekiyor, öteki kaçmak istese bile, kendini kurtarana kadar çoktan hedef olmuş oluyordu. Ayrıca saklanmayı da bilmiyorlardı.

"Evet, öğretemiyoruz," diye fırladı biri. "Devekuşu gibiler

koskoca insanlar. Gövdelerinin farkında değiller. Her eve arkadaşımız gidiyor, öğretiyor ama..." Sustu, sonra da heyecanından utanarak ekledi: "Tabii, son derece doğal. Yaşlı bir kadına nasıl öğreteceksin acele olarak saklanmayı. Asker mi bunlar!"

"Bütün ömürleri saklanarak geçen askerler!"

"Saçma!"

"Yapabildiğimiz tek şey, bir şekilde haberini aldığımız aynı semtte yaşayan keskin nişancıları hayatımızdan izole etmek."

"Bence o bir süre işe yaradı hepsi bu. Bir süre..."

"Öyle deme, ürktüler."

"Evet, ürktüler ama yeni bütçe alıp iki katı adam çoğalttılar. Onların çoğu da ailesiz, evli değil filan."

"Adamlar keskin nişancı diye biz de ailelerini de cezalandırıyoruz. Olmaz böyle birşey," dedi esmer bir genç. Ona dikkat etti Semih, kafe sonrası atıldığı arabayı süren olduğunu düşündü.

Bir süredir sessiz durduğu anlaşılan Kumral Ertuğrul, yine söze girdi "Olur!" dedi bir üst perdeden. Herkes susar gibi oldu ve ona baktılar.

"Demek bir ağırlığı ve toparlayıcılığı var bu adamın," dedi Semih kendi kendine...

"Bal gibi olur!" diye tekrarladı. "Savaş, asla sadece savaşçılar arasında geçmez. Bütün savaşlar, savaşçıların önünde durdukları şeyler için yapılır. İkna edilmesi istenen arkadakilerdir. Zamanında, yani çok eski savaşlarda, savaş sırasında olsun bir hat vardı belki ama çok uzun zamandır yok. Savaşın bir süresi, bir hattı yok. Ömürlerince, ömürlerimizce, hatta nesillerce sürecek birşey bu. Hele artık onlar hepsi bir oldular ve biz burada, sokakta yem gibi kalan öteki tarafız. Biz ve onlar. Ve biz, onları kendi özel hayatımızda bekliyoruz maalesef. Markete giderken, çocuğumuzu okula götürürken, kız arkadaşımızla buluşurken, arkadaşımızla iki laf eder-

ken... Savaş çoktan aileyi de içeri aldı. Hepimiz, çoluk çocuk bunun içindeyiz. Hepimiz hep birlikte hedefiz... Peki! –Vakti geldi– soruyorum: Bu durumda, onlar niye olmuyor?"

Son mırıldanmalar da kesilmişti. Sesini yükseltip devam etti: "Savaşın cephesi filan kalmadığına göre bizim hedefimizin sadece savaşçı olması gerektiğini nerden çıkardınız? Onlar sokakta çocuk yaşlı ayırıyor mu?"

"Ama biz onlar gibi değiliz," dedi, az önce itiraz eden esmer. Üzerinde eski, rengi kaçmış bir tişört vardı. Sinirli, küskün ve inatçı bir gençti anlaşılan.

"Bunu ancak savaş bitince anlarız. Uzun savaşlarda iki taraf da birbirine benzer zamanla! Başka türlü de kazanamazsın. Daha zeki olan bile değil, gerektiğinde daha kötü olmayı göze alan kazanır. Belki, bir noktada bizi, iyiliği korumamız gereken bir sınır vardır, önümüze gelir, o zaman duruz. Ama bu o değil, bilin."

"Biz böyle yapmamalıyız," diye ısrar etti esmer genç, onun arabayı süren olduğuna emin oldu Semih, tam yüzünü göremese de ses yerine oturmuştu iyice.

"Ben kimseye benzemek filan istemiyorum," diye ellerini kaldırarak itiraz etti. Kıvırcık kafasını canı sıkılmış olarak yana çevirdi ve "Onlar kadar kötü olacaksak yaşamanın ne anlamı var?" dedi, sesi üzüntüyle kısılmıştı son kelimelerde.

Birden, iki yolun da aynı yere çıktığını düşündü Semih. Tıpkı hocasının eski dedikleriyle onların tam karşıtı gözüken son kararının aynı adama ait olması gibi. Aynı köprünün iki yüzü... Biri, üstteki yani şimdiye kadar üstünde kalmayı istediğimiz, kötü olmaktan kaçarak kötülüğü çözmeyi beklediğimiz, öteki, yani altta, karanlıkta kalan, kötülüğü yoketmek için onun kadar kötü olmamız gereken yol.

"Anlıyorum," dercesine kafasını salladı Ertuğrul, sonra da elini alnına götürdü ve ağır birşey söyleyecekmiş gibi arkaya doğru sıvazladı saçlarını. "Yo! Bence yanlış anladın. Ben

de fazla ileri gitmiş olabilirim konuşurken... Ama biz onları öldürmüyoruz, kimseyi öldürmüyoruz, tecrit ediyoruz. Şu an elimizde bundan fazlası yok. Amaç onlara zarar vermek bile değil aslında, bu küçük direniş, en azından bizi birarada tutuyor, farkında değil misin? Hem ne yapaydık? Onlara bakmak, kayıplarımızı hatırlatmıyor mu bize? Bunu elbette kullanacağız ama Hıfzı Bey'in ne dediğini düşünerek... Ya da yaptığını..."

Sesi bu kez daha yumuşak ve anlayışlı çıkmıştı.

Hemen herkes onaylar ya da anlar gibi kafasını sallamıştı.

Semih, konuşmanın sonunu kaçırmış, hocasının son anları onu yine etkisine almış, dalgın gözlerle bahçenin beton duvarına bakıyor ve kim bilir kaçıncı kez yaşlı kadını düşünüyordu. Acaba onu da almış ya da vurmuşlar mıydı? Aynı yoldan gidip onu görmeliydi belki – konuşmalıydılar. Ona söylemeliydi, Hıfzı Amca'nın hayatı boyunca onu sevdiğini. Birbirlerine uzun uzun anlatacakları o kadar şey olabilirdi ki... Yine de, eğer gider de yakalanırsa, şu ana kadar birşey olmadıysa kadının başını da belaya sokabilirdi. Belli ki onun orada olduğu biliniyor ama kadın bir ihtimal bilinmiyordu.

"Artık elimizde tecritten fazlası olmalı ve aslında da var," dedi Kumral, sesini bir ton yükseltmişti – ciddiydi; karşısındakileri delerek geçen bakışları topluluğun içinden ilerilere biryere bakıyor gibiydi.

"Gelecek diye yatırım yapacağımız, borçlanacağımız, boş umutlarla iyi yaşayacağımızı sandığımız bir kavramın olmadığını anlamışsak, herşeyi değiştiririz. Yeni bir taktik olur önümüzde. Yeni bir savaş!.. Buna mecburuz. Biz bugünü istiyoruz. Şu anı! Çocuklarımız için, sevdiklerimiz için ve elbette kendimiz için. İşte! İlk defa olan oldu ve bir yol açıldı. Korku sadece bizim için değil herkes için olduğunda ortak bir alan bulabiliriz. Ancak o zaman daha az korkulu olabilir hayat. Biz de plan yapacağız ama gelecekte alacağımız bilmem-

ne için değil, sevdiklerimizle, şu an daha rahat yaşamak için. Kendimize güvenmek için. Geleceği onlara bırakalım, biz özgür olalım. Çünkü bizi yöneten korkularımızın kaynağı doğal şeyler filan değil. Bizzat öteki insanlar. Örgütlü, zengin insanlar! Paraları var diye hayatı kafalarına göre çekip çeviren insanlar. Keyifle yaşayanlar ve sahte korkular yaratarak ötekileri idare edenler. Bakın!"

Herkes, kendi aralarında fısıldaşanlar bile susup ona baktı.

"Hıfzı Anlık, ne yapmamız gerektiğini güçlü olarak gösterdi. İlk kez, onlardan ikisini biz cezalandırmış olduk. Bu bir yol. Artık sahada biz de olacağız. Başkaca da bir yol kalmadı."

Mırıldanmalar oldu. "Biz savaşamayız."

"Biz ancak kendimizi korumalıyız!"

"Bu onları daha da kızdırır. Biz kimiz ki?"

"Ama başka türlü birşeyler yapmanın vakti de geçiyor. Dün kardeşimi kaybettim. Yanıbaşımda..." Bunu söyleyen genç bir kadındı. Sesi ağlamaklı ama kızgın çıkmıştı.

Salondakiler ona döndü. Henüz fazla birşey demese de etrafa kızgınlık ve acıyla bakıyor, tiki varmış gibi kafasını sallıyordu. Yüzü kızarıktı ve boynunu ter basmıştı. Bu da kızgınlığını daha belirgin hale getiriyordu. "Onu okula götürüyordum. Köşeden yeni dönmüştük, –nasıl da neşeliydi– on metre filan vardı taksiye. Daha ikinci adımda en önce kardeşim düştü. İlk onu vurdu. Beni vurmadı aşağılık orospu çocuğu... Beni vuraydı ya! Beni vuraydı ilk... Bu acıyı yaşamaktansa..."

Herkes susmuştu. "Çaresizlik," diye düşündü Semih. Herkes bir çaresizliğe teslim sanki.

"Yok! Bu böyle gitmez. Nasıl çalıştıklarını iyice biliyoruz artık. Çok daha fazlasını yapmalıyız," diye tekrar söze girdi Kumral. "Giremeyecekleri sokaklarımız, mahallelerimiz, hatta şehirlerimiz olmalı. Başka yolu yok. Bir beden gibi hareket etmeliyiz. Bütün sinir uçları birbirine haber veren, canlı, aktif bir beden gibi."

"Saçma! Onlarla sokaklarda savaşacak değiliz herhalde," dedi biri.

"Başka şeyler yapmaya, zorda olanlara elbirliğiyle yardıma sonuna kadar evet!.. Ama onlar gibi savaşamayız! Ben hayatımda silah görmedim. Görsem de kullanamam. Kimseyi öldüremem ben."

"Bu hep böyle gidecek o zaman. Başladığımızdan beri kaç kişi değişti bu odada farkında değil misiniz? Buraya gelmiyor değiller. Gelemiyor da değiller. Gelemezler!.. Yokedildiler. Yarın hangimizin yokolacağını, yokedileceğini kim biliyor?"

"Biz geliyoruz ama," dedi o esmer çocuk, ellerini sinirle sallayarak. Biraz bozuktu duruma, mırıldar gibi söylenmişti.

O sırada biri ayağa kalktı, onlar geldiğinden beri arkada, küçük resimlerle dolu duvara sırtını vermiş, yerde çömelik oturanlardan biri... Orta yaşlı, ciddi bakışlı biriydi. Sıcağa rağmen üzerindeki ceketi çıkarmamıştı. Geniş yüzünde birkaç günlük sakal vardı. Dağınık, üzüntülü ve kızgın gözüküyordu. Yavaş adımlarla, ortaya, Ertuğrul'un yanına yaklaştı. Şimdi yüz yüzeydiler ve direkt onun yüzüne, herşeyden nefret ediyormuş gibi ve soru dolu gözlerle bakarak, "Senin ailen yok değil mi?" dedi.

Kimsenin sesi çıkmıyordu.

Hiçbirşey demedi Ertuğrul, diklenmek istemiyor, anlayışla bakmaya çalışıyordu adama.

"Peki ailen olması nedir, biliyor musun?"

Bir adım daha attı genç adama doğru, şimdi nerdeyse burun burunaydılar.

"Bilmiyorsun! Peki onların az da olsa hayatta olmasını sağlamaya uğraşmakla, onları toptan yoketmeye göndermek arasındaki farkı biliyor musun? Yok!! Bir bok bildiğin yok. Kalkmış, insanları savaşa, bu silahlı külahlı profesyonel puştlara karşı savaşa çağırıyorsun. Siktir git!.. Ben, onlar evime girene kadar kimseyi öldürmeyeceğim. Sokakta eli-

me silah filan almayacağım. Onlarla öyle uğraşmak istemiyorum. İki çocuğumdan elimde kalanı korumak, onu hergün daha çok sevmek istiyorum kalan ömrümde. Kana bulanmış bir adam olmayacağım. Hıfzı Bey'i severdim. Okurdum da ama bu yeni yol, onun olsa da gelmiyorum. Benim bir sona değil bir başlangıca ihtiyacım var. Ya da başlangıç duygusunu koruyacak birşeye."

Birden sesler yükseldi.

"Evet! Biz savaşamayız."

"Sen bizi ne sandın?"

"Bu insanlar daha bir duvarın arkasına saklanmayı bilmiyor, bir de ateş mi edecekler?"

"Git Allah aşkına!"

"Sen kahraman olmak mı istiyorsun? Biz akşam çocuklarımızla yemek yemek istiyoruz, kahraman olmak değil."

Onlara endişeyle baktı Ertuğrul. Gergindi. Kuvvetli çene kemiklerini, konuşmadığında sinirle titreşen avurtlarını görebiliyordunuz. Ama üzgündü de...

"Dediklerinin fazla olduğunu o da fark etti" diye düşündü Semih.

"Bu gerçekten abartıydı," dedi Hasan, kulağına eğilerek, "Olacak iş değil!"

"Bence, bağırıp çağırmaktan çok, birleştirici bir konuşma yapacak şimdi," diye fısıldadı Semih. Çünkü onu, için için kıskansa ve bir kulp takmaya hazır olsa da; hem o da olan bitenden etkilenmiş hem de olası rakibinin hiç de akılsız olmadığını, gitmek istediği bir yönü olduğunu düşünüyordu. Hele buradaki darmadağınık insanlara göre...

Kumral Ertuğrul, ayakta, onu suçlayan adamdan gözünü çevirmeden hafifçe yan dönmüş, ona rakip olmadığını anladığını belli ederek etrafa konuşmak istediğini göstermişti. "Hayır!" dedi – şakağı hâlâ seyiriyordu.

Bir gerginlik olduğunu anlayan bahçedekiler de içeri gir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mişti. Nihal'i aradı gözleri Semih'in; işte orada mutfak kapısının önündeydi. Kapıya yaslanmış, o da ortaya, konuşmanın olduğu yere bakıyordu tüm ciddiyetiyle. Onun da şakakları ve burnu öne çıkmış, savaşçı damarı uyanmıştı.

"Beni yanlış anladınız," dedi Ertuğrul, sesinin ezik değil de oturaklı olmasına dikkat ederek, "Benim bu evde yaşayan babam da acımasız bir temizlik anında öldürüldü. Ben de, onları durduracak birşeyler yapabilir miyizi o zaman, babamın parçalanmış kafatasını gördüğümde düşündüm. Bir de terbiyesizce düzeltmeye çalışmışlardı zavallı babamın cesedini... Sanırım ben doğru anlatamadım. Kahraman olmaya filan kalkışan yok. O zaman yanlış birşeyler olur zaten fakat öne çıkmak gerekebilir hayatta, o ayrı. Ne olursa olsun, şu anda, hadi çıkın sokaklarda savaşın ya da savaşalım demiyorum."

Az önce itiraz eden, geniş yüzlü adamın omuzları düşmüştü. Bütün bu çaba onu yormuş olmalıydı.

Ona baktı Semih ve onun içinde, onu tüketen acıyı hissetti. Kaybettiği çocuğunu, söyleyemedikleri olduğunu, doğal olarak şu kısa hayatta, etrafında kalanlara sarılmak, mümkünse onları hiç biryere salmamak, çıkarmamak istediğini düşündü. Birbirine, az sonra yokolabilecekler olarak bakmak ne büyük bir ağırlıktı. Ve o yokolmadan önceki zamanın azıcık daha uzun olması için neler yapılmazdı. Kalkıp ona sarılmamak için zor tuttu kendini.

"Hayır! Onu demedim elbette," diye devam etti, geleceğin muhtemel muhalefet lideri olacak olan adam. Herkesin bir nefes almasından o da rahatlamış gibiydi. "Ama onları boşa çıkarabiliriz. Sokakları biz onlardan önce kontrol eder, onlar bir çatıya mı çıktı biz onlardan önce davranır, onları biz taciz ederiz."

Aslında başlangıçta bunu demek istemediğini, akıllılık edip lafı değiştirdiğini düşündü Semih.

"Yetecek mi bu?" dedi biri.

"Yetmeyecek! Ama halkın, bizim yapabileceğimiz bu. Canını kurtarmak için birbirine bağlı, gerektiğinde bir tek can gibi hareket ederek ve gerekli bilgileri anında ötekine aktararak."

Biraz durdu, etrafa baktı Ertuğrul.

Herkes sakinleşmiş gibiydi. Fakat yüzlere bakılırsa hafifften can sıkıntılı bir sakinlikti bu. O kadar konuşma sonrası tam bir çare bulunamadığı, hatta başlangıçtaki duruma göre pek de birşey değişmediği için kafalarını eğmişlerdi sessizce. Bu beklenen hayalkırıklığı, enerjilerini alıp gitmişti. Birşeyin olmasını ama bu olacak şeyin –artık neyse o güçlü karşı çıkış, değişim– onlara rağmen, onlar bulaşmadan olmasını istiyorlardı. Yaşamak istiyorlardı – hepsi bu... Ama başka birşey bilmiyorlardı. Birşey yapılmalıydı belki ama ne? Ne öyle savaşarak ne de böyle çaresizce birbirine haberler vererek bir çıkış olmayacağı belliydi.

"Haklısınız," dedi tekrar, sesini az daha yükselterek, "Fazlasını biz yapamayız. Ama başkaları da yapamaz demek değil."

"Yani?" dedi biri.

"Diyorum ki, bizim yapamayacağımızı başkalarının yapmasını sağlayabiliriz."

İnsanlar arasında hafif bir uğuldama olsa da dinlemeden devam etti Ertuğrul, "Paramız birikmeye başladı, demiştim, hatırlarsanız. Şimdi yardımlarınızla daha da çoğalacak ve biz de silah alacağız. Ve gerekirse onları kullanacak birilerini de..."

Herkes nefesini tutmuş genç adama bakıyordu.

Bu anı iyi bulmuş olmalı ki ilerledi ve "Müsaade ederseniz, oylarınıza sunmak ve katkınızla geliştirmek üzere birtakım konularda oluşan fikirler ve hedefler üzerine konuşmak istiyorum," dedi.

"Bir süredir, aramızdaki yazışmaları da özetleyip genel bir plan çıkarmaya çalıştık birkaç arkadaş. Genel olarak şu noktaya ya da hedefe vardık: Hemen hepimizin katıldığı, birkaç

aşamalı bir plan yapıp, korunma mevzilerimizi derinleştirip sağlamlaştırmalı ve en sonunda da onlarla bir masaya oturacak, çoluğumuzu çocuğumuzu koruyacak güce ulaşmalıyız. Hedef bu... Başka birşey istemiyoruz. Peki nasıl olur?

Bir, şu 'Gelecek bizim!'e karşı, 'Gelecek yoktur! Şimdi!' diye bir sloganı her tarafa yayalım. Genç tasarımcılar var içimizde ya da tanıdık; birşeyler yapıp herkesle paylaşacaklar. Hepimiz de heryerde bunu çoğaltacağız. 'Çünkü biz şimdi ölüyoruz!' 'Çünkü sevgilimi şimdi sevmek istiyorum!' gibi sloganlar olacak. Heryere yayacağız, duvarlara yazacağız, yapıştıracağız, radyolardan, internetten, heryerden. Önce dışarılara sonra da onların afişlerinin üstüne...

İki, çok daha geniş ve her an birbirine bağlı bir iletişim ağı kuracağız. Bir ağımız var az çok, gençler yardım ediyor ama yetersiz. Tamamen bizim, gizli zincir ağlarla kendi sunucularımızla destekleyeceğimiz bir ağ olacak bu. Hepimiz bu gizli ağın sunucusu, hard diski olacağız. Bütün bilgiler herkeste ve hiç kimsede olacak. Ne işe yarayacak? Her türden gerçek durum, anında duyurulacak ki ne olduğu gözüksün. Onlar bizim biz de onların bilgilerini istifleyeceğiz. Gerekirse ne haltlar yediklerini yaymak için elimizde olacaklar. Ama şimdilik yapacaklarımızla, sokağımıza giren en küçük bir yabancı bile haber ağlarımıza takılırsa asıl başarı o olacak. Bu keskin nişancının binaya girmeden tespiti demek. Çocuğumuzu da kendimizi de böyle koruyacağız. Onlar da illa bu insanları öldüreceklerse ikiyüzlülük etmeyecek ve ortaya çıkacaklar. Karşımıza çıkacaklar, yüzümüze bakacaklar. Çatılara, sokak aralarına gizlenemeyecekler artık.

Üç, biz de –buna sizin de katılmanız gerekmiyor elbette– tam da dediğiniz gibi ama maddi desteğiniz şart, biz de onları cezalandıracağız. İşten atılan keskin nişancılara belki biz iş veririz. Mademki devlet resmen yapmıyor, biz koruruz kendimizi..."

İnsanlara baktı Semih, onların endişeyle kasılmış yüzlerindeki korkuyu gördü. Kıstırılmış ve zayıf insanların korkusu. Ne kadar başarılı olurdu ki bu iş? O sırada Nihal'i fark etti. Mutfaktan büyük bir tepsiyle çıkıyordu. Birşeyler daha yenecekti muhtemelen. Kalkıp yardım etmeyi düşündü, vazgeçti. Fazla ortada olmak istemiyordu. Sonra da Mahmut'u gördü. Hâlâ onu bıraktıkları yerde, yalnız başına bahçede oturuyordu. Göbeğini iyice çıkaracak gibi, bankta iyice kaykılmış, o bol dumanlı sigaralardan içiyordu, keyifle.

19 Mayıs Perşembe

Akşam

"Devrim yapamayacaksak içelim bari!"

I

Gündüz, evde yalnız kalınca, malum kanepeye uzandı ve televizyon ekranının floresan renkli, sonsuz hareketliliği karşısında, sokakta olan biten hiçbirşeyden haberi olmadan saatler geçirdi Semih. Ve bu ona iyi geldi. Çünkü o da yeni bir acı haber duymak istemiyor, biraz dinlenmek, başka konuları düşünmek ve mümkünse içsesini bulmak istiyordu artık.

Ta ki akşam Hasan, eve, üstü başı darmadağınık gelip selam bile demeden, kendini banyoya zor attığı ana kadar korudu bu hali.

Hasan, tıpkı birkaç gün önce onun yaptığı gibi öğürerek kusuyordu içeride.

"Güzel, çok güzel bir kızdı," dedi Hasan az biraz kendine gelince.

Dediğine göre bir temizlenme anına denk gelmişti. Aslında bu ilk değildi elbette. İlk vurulan kendisi olmadığı sürece kendini nasıl koruyacağını biliyordu ama işte ilk silah sesiyle birlikte kendini attığı bina çıkıntısının yanıbaşına düşen genç kızın dehşetle açılmış ve direkt ona bakan gözleri onu allak bullak etmişti.

Ona bir bardak su uzattı Semih ve bir süre çoğu zaman

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaptıkları gibi, yan yana oturdular kanepede – birşey demeden.

Sonunda laf olsun diye, "Sen n'aptın bütün gün?" dedi Hasan, Semih'e dönmeden.

"Hiç... Hiçbirşey."

"Bazı sokaklar fena kokuyor," dedi Hasan, onu dinlemiyor gibiydi. "Temizlemiyor, orospu çocukları!" Devam edecekti ki kapı zili iki kısa çaldı.

Nihal!.. Koca bir torba gümüş ve dört şişelik bir şarap kolisiyle...

Onu görünce ne yapacağını bilemedi Semih, heyecanlandı. Fırladı aldı torbaları kızın elinden ve onu yanaklarından biraz da dudaklara yakın öperken, "Bu kez, salatayı ben yapacağım," dedi, hevesle...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

II

Yemekte, Hasan kızgınlığını atamamış, sinirle konuşuyor, ötekiler de onu anlamaktan başka birşey yapamayıp arada birbirlerine bakıyorlardı.

"Hemen birşeyler yapmalı, karşı koymamız gerek ama yeterince para yok!" dedi Hasan. "Daha çok para!" diye de tekrar mırıldandı.

"Ne için?" boş bulunmuştu Semih, öylesine konuşuyordu.

"Karşı koymak için Semih! Hiçbirşey parasız olmuyor bu sikik dünyada. Kendimizi korumamız, onlara saldırmamız için! Bizimle birlikte hareket edecek profesyoneller satın almamız için. Belki işten atılan keskin nişancıları alırız biz de... Hem onlar kurtulur hem biz."

"Bizimle birlikte hareket edecek profesyoneller!" diye tekrar etti Semih; Hasan'a katılmak, onun sıkıntısını paylaşmak için onun dediklerini tekrar etse de, sabahtan beri edindiği sakinliğin üstüne bir de Nihal'in böyle güzel gelişi onu gerçekten sıkıntılı olmaktan alıkoyuyor, tam anlamıyla ciddi olamıyordu. Birden "Yedi Samuray filmi gibi yani," dedi, aklına gelivermişti.

Ona birşey anlamadan baktı Hasan.

"Kurosawa'nın var ya!"

Yine anlamamıştı Hasan. Semih'in yine gereksiz birşey yumurtladığına karar verip boşverdi ve kaldığı yerden devam etti.

"Bugün sadece bizim semtte üç sokakta birden olmuş. Ne kadar normalmiş gibi davransak da, ruhumuz mecburen soğuyor Semih. Birbirimizin yüzüne bakamıyoruz iş yaparken, orda burda yan yanayken."

"Ben biliyorum o filmi," diye araya girdi Nihal, "Ama Yul Brynner'lı olan da iyidir. Haklısın, halimiz biraz benziyor."

Nihal, yine becermiş, bu karanlık konuların onları iyice karartmasını engellemişti. Fakat bu arada Semih'le birbirlerini ilk gördükleri andaki heyecan da yavaşça gerilere çekilmiş; onlar da içgüdüsel olarak başka yerlere bakmaya başlamışlardı.

Sonunda Nihal dayanamadı ve birden "Devrim yapamayacaksak içelim bari!" dedi gülümseyerek – bardağını kaldırmıştı.

Çok geçmeden hırsla içmeye dayanamayan üçüncü şişe de bitmiş, akşam yaşadıklarının etkisinden ne yapsa kurtulamayan Hasan, üstüne hep yedekte duran votkaya girişmiş, sonunda kafası düşmüş, pes edip odasına gitmişti.

Masada kalan Nihal ve Semih, birbirlerine baktılar, kadehlerindeki şarabı bitirdiler ve masayı toplamaya başladılar.

III

Sabaha karşı dar yatakta kımıldandı Nihal ve "Gitmem gerek!" dedi usulca.

Çıplaktı; yan dönmüş, kolunu destek yapmış Semih'e bakıyordu.

Sadece gülümsedi Semih, onu kurtaran, yetmiyormuş gibi, içini, ruhunu şefkatle rahatlatan kadına – minnet ve sevgiyle...

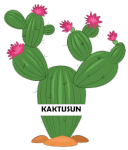
Gün yükselmeye başlamadan çıkıp gitmişti Nihal. "Hasan'ın şimdilik bilmemesi iyi olur, sorarsa dışarıda yattım," demişti odadan çıkarken ama hemen o an çıkamamış, kendini tekrar yatağa, çıplak adamın üstüne atmış ve uzun uzun, sanki iyice doymak istiyor gibi dudaklarını morartırcasına öpmüştü Semih'i...

Semih günlerdir ilk kez farklı, huzurlu ve güçlü hissetmişti kendini. Uzun sevişmelerinin sonunda, birbirlerine minnettarlıkla, şefkatle sarılırlarken, dünyanın halen başka türlü olabileceğini düşünmüş ve birkaç kez aklına gelse de, cevaptan kaçınmak isteyerek, Kumral'ı yani Ertuğrul'u sormamıştı Nihal'e.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20 Mayıs Cuma

Öğleden sonra...

"Hangi gün? Hangi tarih? Ne önemi var ki? Bir gün işte! Bir an hatta... O andan sonra varmışım yokmuşum hayat için bir önemi olmayacak. Ee!?.."

I

Sabah, günlerdir biriktirdiği bulutları camın önüne bırakan puslu göğün ve birşey yemeden "Görüşürüz Semih," deyip çıkan Hasan'ın halen ağır duygusuna karşın kendini iyi hissediyordu Semih. Camı açtı. Gitti mutfakta birşeyler atıştırdı. Sonra da önemli birşey yapacağı hissiyle masayı güzelce temizledi. Oralardan bulduğu bir kâğıdı ve kalemi masaya koydu ve neler yapılabileceğini düşünmeye başladı.

Fakat bu hal başladığı gibi gitmedi. Kâğıda, para-adam-bilgisayar-keskin nişancı gibi birkaç kelimeyi art arda yazıp durmuş, çok geçmeden masadan kalkmış, tekrar kanepeye uzanmış ve hiçbirşey hissetmeden televizyon kanallarını değiştirmeye başlamıştı. Tekrar kalktı ve bu kez sıra numaraları verip, "direnmek", "yaygınlaşmak" gibi kelimeleri kalın kalın yazdı. Ama hayır, aklına gerçek, mucizevi bir çözüm filan gelmiyordu. En sonunda yapmaya çalıştığı şey tümüyle saçma geldi. Bu profesyonel koruyucu işini de sevmemişti ama ne diyebilirdi ki? Hem kim gelir de onlarla birlikte olur ve o koca örgütlenmeye karşı savaşırdı. Saçmalık! Filmdeki gibi küçücük bir köy müydü ki burası? Bel-

ki ancak bir ideolojisi olursa savaşırdı senin için – yani kendi için de demekti bu. Bu ideoloji parayla alınmazdı ki? En sonunda karşıdakiler sadece güçlü değil en zengindiler de... O filmdeki yedi kahramanın da başka duyguları vardı. Aslında para değildi dertleri, insan olmak istiyorlardı. İnsan olma ideolojisi!.. Gülümsedi kendi kendine... İyice saçmalıyordu. Yok! Başka şeyler yapılmalıydı. Belki hocasının vurulma videosunu bulur, onu dağıtırlardı el altından internette. Belki bu tür nüfus azaltma işlerine girişmemiş olan komşu ülkede yankısı olurdu bunun. Ama olsa ne olurdu ki? Onlar da kendi kendilerine kapalı yaşamıyor muydu ne zamandır? Hiçbir haber yoktu. Ekonomileri kötüydü bilindiği kadarıyla. Hem tersi olup bu video, korkuyu yaygınlaştırabilirdi de. Onu bile vurmuşlar, derlerdi. Ama özgürlük belki ancak böyleydi. Bunu sıradan, sadece yaşamak ve ailesini beslemek isteyen insana nasıl anlatırdın ki? Bilemedi. Söz tükenince ne kalırdı ki? Özgürlük neydi ki?

Böyle düşünmeye devam ederek durmadan yumurtladığı cevapsız sorularla, aklı iyice karışıp kilitlense de, iki gün önceki gibi pes etmek, durmak istemiyordu. Kafasını sallıyor, televizyonu açıp kapıyor, ortada geziniyor, kâğıda dönüp bir kelime yazıyor, dolanıp durduğu küçük dünyadan dışarı çıkacak yolu bulamasa da; onu birşeyler bulmaya zorlayan bir güç hissediyordu içinde. Bunun, Hıfzı Bey'in ölüm anında ona verdiği güçten ve sonra da onu derinlemesine kucaklayan Nihal'den geldiğini biliyordu. Aklına Nihal geldikçe gülümsüyor, kâğıda şekiller çiziyor; çıkıp onu görmek için planlar yapıyor ama hemen sonra bunun doğru olmayacağını, istese de bunu yapamayacağını, ancak onun tekrar gelmesi gerektiğini düşünüyordu. Bütün bu hikâyeyi Hasan'dan ne kadar saklayabilirdi ki? Ya kendisi, Nihal hakkında fazlasını öğrenmeye çalışmadan ne kadar durabilirdi böyle? Ya tümüyle ona ait değilse, –ki öyle gözüküyordu– ne yapardı? Orada,

o kumral yakışıklı, aristokrat, hülyalı devrimci Ertuğrul'la yaşıyordu büyük ihtimal. Böyle saymaya devam ederse o bile âşık olacaktı adama. Güldü.

Ayrıca bu evde ne kadar kalabilirdi? Bir noktada çıkacak, hayata karışacaktı mecbur. Görünüşe göre pek bir ses çıkmamıştı hakkında. Belli ki yakında tekrar kendi eski hayatına dönecek ya da başka bir şey deneyecekti yaşamak için. Gizlice bir otobüse binecek, başka bir şehre gidecek, bir sürü yeni insan tanıyacaktı. Belki kendine yeni bir isim bile bulurdu. Tadı kaçtı birden. Buna imkân nerdeyse yoktu artık. Devletin onlara verdiği kimliği aşamazdı. Kimlik çoktandır bir kâğıt değildi. Yüzüydü, gözüydü, kanıydı. İster bıyık tak ister saçını boya, yüzün değişemeyecek bir sürü detayı vardı ellerinde. Başlangıçta bize ne dendiyse oyduk onların elinde: doğarken alnımıza yapıştırılan bir numara.

Başka türlü, gizlenmemiz gerekmeyen bir savaş olmazsa, onları yenebilmemiz ya da işte ortak bir noktada konuşabilmemiz bile imkânsızdı. Açık olmalıydık. Ortada. Tek güveneceğimiz yine de insan olduğumuz ve birbirimizi açıkça sevdiğimiz olmalıydı. O yüzden kimseyi kaybetmek istemiyorduk. Ve bu sevdiğimizin yanıbaşımızdan hunharca alınması kötüydü. Başka hiçbirşeye güvenemezdik. Buradayız işte! Açın bütün yüz tanıma aletlerinizi, bütün teknolojinizi, biliminizi filan. Döktürün, geçmişimizi eşimizi dostumuzu, neleri sevdiğimizi, zaaflarımızı, aşkımızı, hatalarımızı dökün ortalığa. Biz bunu yaşayacaktık, tekrar yine yaşarız başından itibaren. Ama siz!.. Siz ne yapacaksınız? Sonsuza kadar cellat ve karanlık!..

Akşamdan kalma şarap şişesine baktı. Hâlâ biraz vardı içinde. Bir bardak doldurdu. Bordo sıvının üzerinde halkalanan mor dalgalara baktı, bardağı hafifçe döndürürken.

İşte bir hafta geçmişti bile. Hocası ölmüş, kendisi ölümlerden dönmüş, bir şekilde birileri onu kurtarmış, onlarla bir-

likte yeni bir hayatı, hatta hafifçe gizli olsa da bir sevgilisi bile olmuştu. İçindeki büyük kırıklığa rağmen, hayat denen bu karmaşa hiçbirşeyi dinlemiyor, önünde ne varsa içine katıyor, olmayanı da yavaşça kenara bırakıp ilerliyordu. O geçmişteki yaşadığı hayattıysa bu da hayattı işte!

Birden şarabı dikti kafasına, "Demek öyle olacak," dedi kendine seslenerek, "Demek birgün ben de gideceğim ve hayat böyle kör topal, benim yokluğumu da kendine uydurup, unutup gidecek ilerilere. Bu zamana kadar ölen ve yaşarken buna inanmayan milyonlarca insan gibi... O zaman bu halim ne?

Gökyüzünün altında bir deniz kıyısında olmak varken buraya hapsolmuşum ve hangi gün unutulurum ölünce, hesabı yapıyorum. Hangi gün? Hangi tarih? Ne önemi var ki? Bir gün işte! Bir an hatta... O andan sonra varmışım yokmuşum hayat için bir önemi olmayacak. Ee!? O zaman neden, kimden sakınıyorum? Denizi görmeden, hayatı koklamadan burada az daha beklememin ne yararı var? İçimdeki korkudan buradayım. Gelecek korkumdan? O hıyar Kumral'ın dediği gibi hangi gelecek? Başka bir yerde olmalıyım kesinlikle. Belki hepimiz birden. Adımın ne olduğu önemli değil, hatta oranın da... Mümkünse hiç tanımadığım bir yer olmalı. Hiç tanınmadığım... Az daha neşeli olmalı ve ben de o anla dolu olmalıyım. Sadece o anla. Bir şeyi iyi yapmaya çalışırım, hepsi bu. Hayat nasılsa ilerler kendince. Keşke Nihal'i de alıp gidebilsem."

Sesi yankılanıyor gibi geldi. "Deliriyorum herhalde, niye kendi kendime bağırıyorum ki?" dedi ve şişede kalan şarabın tümünü içti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20 Mayıs Cuma

Akşam...
Eski aşk / yeni soru

"Sabaçka! Ruslar öyle der küçük köpeklere."

I

Akşam ne zaman olmuş da camdan ışık çekilmiş ve şu lanet kapı ne zaman açılmış da Hasan ile Arzu kapının önünde belirmişti? Anlaşılır gibi değildi. Muhtemelen gerçek de...

Sarhoştu Semih ve kanepede uyuyakalmıştı. Şaraptan sonra Hasan'ın bıraktığı votkayı ve etrafta bulduğu bütün içkileri tüketmiş, o arada da masadaki malum kâğıdın kenarını köşesini bıdır bıdır birşeyler yazarak doldurmuştu. Dolayısıyla doğrulduğu yerde, yarım gözle baktığı bulanık manzara gerçek gibi gelmedi Semih'e. Kendini tekrar kanepeye bıraktı ve gözlerini kapattı. Televizyon açık kalmış, sırtı tutulmuş, kafası ağrıyor, midesi bulanıyordu. Herşeyi karıştırarak içmiş, doğru dürüst birşey de yememişti. Kafasını salladı, ne zaman bu kanepede kestirmeye kalksa garip rüyalar görüyordu. Televizyonda abuk sabuk bir yarışma programı vardı yine: Şirket müdürleri yüzüyor, biryerlerden zıplıyor, en sonunda da bir tünelde kayboluyorlardı. Doğruldu, oturdu. Etrafa, kumandayı bulmak için bakıyor, arkasını dönmek, o manzaranın gerçek olduğunu görmek istemiyordu.

Fakat "Huopp! Tembel birader!" diyen Hasan'ın sesi gerçekliği kabul ettirdi. Kapıya döndü ve ne yapacağını gerçek-

ten bilemedi. Şaşkınlıkla kıpırdandı olduğu yerde ama tek kelime de edemedi.

Arzu süzülmüş gibiydi. Saçları az da olsa uzamış gibi geldi Semih'e. Âdeti olmadığı halde uzun etekli, gri yeşil arası, güzel kesimli bir elbise giymişti ve kucağında küçük, beyaz bir köpek vardı. Öteki elinde de küçük bir bavul... Sanki daha büyümüş, daha kadın kadın olmuştu bir haftada.

Hava kararmış olmasına karşın uzaklardan gelen silah sesleri hâlâ duyuluyordu.

Arzu'ya yolu gösterirken "Ee? Bize selam vermeyecek misin?" dedi Hasan, manalı manalı.

Anlaşılmaz birşeyler homurdandı Semih ve sırtını onlara tam olarak dönüp aşırı ciddiyetle televizyona bakmaya başladı. Midesini de sırtını da unutmuştu. Nedense bir iki kanal değiştirdi ve bir film görünce durdu.

Hasan, odayı hazırlamak için, Semih'e ters ters bakarak içeri geçti. Kapı önünde öylece kalakalan Arzu ise elindeki çantayı yere bırakmış, ne yaptığını bilmeden kucağındaki köpeği okşuyordu gerginlikle. Sessizdi. Daha "Merhaba!" bile dememişti kimse.

Bir kovalamaca sahnesi vardı televizyonda: Arabalar caddelerde cayırdayarak oradan oraya gidiyordu. Bazen arabalardan birinin içini gösteriyordu kamera ve korku içinde sağa sola yapışan sarışın bir kadınla, arabayı süren, kızgın, esmer bir adam görülüyordu. Sonra tekrar yola dönülüyor, arkalarından gelen Ford marka polis arabalarının sirenleri salona doluyordu.

"Kıs şunu Allah aşkına!" dedi Hasan, içerden tekrar salona dönerken. "Az da ileri git! Oturacağız."

Semih, sesi tümüyle kapatsa da gözünü televizyondan ayırmak istemedi. Onlara dönüp bakmak istemiyor, dönse de ne diyeceğini bilemiyordu. Kalkıp gitmek geçti aklından ama oraya mıhlanmış gibi kalmayı tercih etti. Heyecanını bastırmak istiyordu. Bir yandan da hep kurduğu gibi, kalkıp tek-

me tokat kıza girişmek... Zamanında o odaya girip yapamadıklarını direkt Arzu'ya yapmak... Bunu yapmayacağını biliyordu elbette. Aldatıldığını bizzat hissettiği anda bile ancak bir tokat atabilmiş, hayata tümüyle hazırlıksız bir genç kız gibi kaçıp gitmişti binadan. O zaman erkek gibi davranmadığını düşünmüştü. Şimdi de öyle olacak, asla hırslı, coşkulu vahşi bir erkek gibi davranmayacak, duygularını olanca şiddetiyle dışa vurmayacaktı. Zaten yine hareket edemiyordu. Onlara bakmadan biraz kaydı oturduğu yerde.

Hasan, Arzu'ya yer gösterdi ama oturmadı Arzu. Öyle bakıyordu Semih'e. Beyaz köpek onu tutan eli yalıyordu küçük diliyle. Sonunda gitti masanın önündeki sandalyeyi çekti oturmak için. Hasan kanepeye oturmuş ve dimdik televizyona bakan Semih'in dikkatini çekmek için kumandayı işaret ederek kendisine vermesi için eliyle ver işareti yapıyordu.

O an ne olduysa...

"Siktirin gidin!" diyerek elindeki kumandayı yere fırlattı Semih! Pil bölmesinin kapağı bir yana kendi bir yana giden kumandayla birlikte o da hışımla yerinden kalktı ve odasına gitti.

Hasan ve Arzu birbirlerine bakar halde kalmışlardı.

Arzu kapıya baktı, gitmek ister gibi.

Hasan yerinden kalktı. Üzgün, çaresiz ve ağlamak üzere gözüken Arzu'ya yaklaştı, köpeği yavaşça elinden aldı ve banyonun yerini gösterdi. "Dağınıklığın kusuruna bakma," diye ekledi. "Bekâr evi!"

Arzu banyoya girerken; köpeği yere bıraktı Hasan. Gitti mutfaktan bir tas buldu, içine su koydu. Sonra da çağırdı ufak, beyaz, fingirdek yürüyüşlü köpeği.

"Gel bakalım, sen kendini kurtar, biz böyleyiz işte!"

Köpek akıllıydı. Hasan'a baktı ve suyun yanına gitti.

Düşünceli halde köpeği izlerken, Semih belirdi yanında ve kısık sesle "Ne yaptığını sanıyorsun Hasan?" diye çıkıştı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sana ne oluyor? Böyle yaparak benim hayatımı düzelteceğini mi sanıyorsun?"

Semih'e sinirle baktı Hasan. Dişlerini sıkmıştı, şakakları oynuyordu. Kafasını çevirdi. Bir süre düşündü ve "Birincisi hepimize birşey oluyor Semih, ikincisi, artık hiçbirşeyin düzeleceğini zannetmiyorum. Üçüncüsü..." tekrar Semih'e dönmüş parmağını sallıyordu, kısık fakat kızgın sesle devam etti: "Şimdi bir dinle! Bırak bu çocuk gibi mızıldanmayı, çünkü dert daha büyük. Bir kere artık senin o olay sırasında evde olduğunu biliyorlar. Ya da hep biliyorlardı da bıraktılar iş buraya gelsin. Belki önce işi büyütmeden sensiz kapatmayı düşünmüşlerdi, vazgeçtiler. Bilmiyorum. Bildiğim birkaç saat önce, senin fotoğrafının heryere, bütün listelere düştüğü. Anlaşılan, binaya girişini, camdan bakışını tespit etmişler ama nasıl çıktığını bilen yok. Belki Hıfzı Bey meselesindendir. O iş her iki tarafta da büyüyünce, baştaki senaryoda görmezden geldikleri sen, yeni senaryonun kahramanı oldun ve en önemli arananlar listesine girdin. Bilmiyorum ama ben o görmemeye hiç inanmadım – biliyorsun! Neyse! Anlayacağın bütün geçmişin gözaltında, şirketine baskın yaptılar, annenin evinde birileri var seni bekleyen ve bu kız da aranıyor. Tabii sadece resmi polis değil, asıl güvenlik şirketi arıyor seni. Polisten önce bulmak, kendilerini temize çıkaracak bir hikâye yazmak için. Belki sana vurdurturlar Hıfzı Bey'i. En berbatı da bu, biliyorsun. Muhtemelen bütün teşkilatta senin resmin dolaşıyordur. Burayı henüz bilmiyorlar sanırım, geldiğin bilinse çoktan kapıda olurlardı. Demek bir kayıp nokta var. Bu kıza gelince, bence çocuk bir noktada tüymüş. Bana senin onları bulmandan iki gün sonra bir uygulamaya denk geldi filan dedi ama inanmadım. Bir de bu var. Ama o dert değil. Şu an bu haldeyiz – bir yol bulacağız."

Susmuştu.

"Niye burada ki? Başka yer mi yok? Kesin senin planındır bu. Ona acıyıp tekrar koynuma mı alayım yani?"

"Siktir git Semih! Ben ne diyorum sen ne diyorsun? Ben senin onunla ne yapacağını bilemem. Benim yardımım gerekiyordu ben de yaptım. Bu cehennemin içinde senin ruh halini düşünecek değilim. Ayrıca senin yüzünden bu halde o da. Allah Allah ya!"

Ne hissedeceğini bilemiyordu Semih, gitti kanepeye, az önceki yerine oturdu. Kafasını elleri arasına aldı.

Köpek suyunu içmişti. Kırıtarak geldi, bir ayaktaki Hasan'a bir de Semih'e baktı ve zıplayıp kanepeye Semih'in yanına oturdu. Sonra bacaklarını öne uzatarak uzandı ve bir yanını ona dayadı.

"Köpeğimiz eksikti," dedi, hâlâ televizyona bakan Semih.

Filmdeki kovalamaca bitmiş, bir hangarda, yerde, yaralılar arasında kımıldayan kahraman, az ilerdeki silaha uzanmak istiyordu.

"Saçmalıyorsun!.. Bence sen buldun ve getirdin onu. Bunları da uyduruyorsun. Ben umurlarında olsam çoktan tepeme binerlerdi. Ama benim umurumda değil o kız! Bir sikime de yaramaz bu yaptığın."

Bir eliyle yanına yapışan köpeğin beyaz tüylerini okşuyordu şimdi, hep yaptığı bir rutinmiş gibi. Böyle, biraz da boşuna, laf olsun diye çıkışmıştı Hasan'a ama ne hissedeceğini de bilemiyordu. Arzu'dan ona yaptıkları için nefret etse de onu kapıda gördüğü anda duyduğu canlılığı da unutamıyordu. Hem şu anda bu hikâye doğruysa, onun yüzünden kızın hayatı da parçalanmıştı.

"Siktir! Siktir! Siktir!" dedi. Aynı anda da köpek viyakladı. Sinirinden sıktırmış olmalıydı köpeği. Onun orada olmasına şaşırmış gibi baktı. Olan biteni anlar anlamaz da gönlünü almak için daha çok okşadı hayvanı.

Herşey bir kez daha bomboştu ve o yine anlamlardan arın-

dırılmış kendi uzay boşluğunda çırpınmaya başlamıştı. Kaşlarını çatıyor, aklındaki birşeyleri yan yana getirip düşünmeye çalışıyor ama hiçbirşeye odaklanamadan öylece duruyor, bir yandan da elinin altındaki hayvanı, hırsla okşamaya devam ediyordu.

"Sabaçka! Ruslar öyle der küçük köpeklere," dedi, anlamsızca.

Hasan, "Bu ne şimdi?" der gibi bakıyordu ona.

"Mastroianni'nin bir filminde vardı. Siyah Gözler," dedi Semih, sesi giderek azalmış, cümlenin sonu duyulmamıştı.

21 Mayıs Cumartesi
07.10

Öyle bir Yakup ki bu, onca din kitaplarının sözünü bile etmediği
Kimsenin sözünü bile etmediği bir Yakup
Ben
Bunu hep biliyorum
Bunu hep biliyorum ve işte
Özgürüm, cezasız duruyorum.

Edip Cansever
"Çağrılmayan Yakup" şiirinden

I

O gece bir daha kimse doğru dürüst birşey konuşmadı.

Sonunda Hasan salonda, onlar da iki ayrı odada yatmaya gittiklerinde; bir an boşlukta kalan köpek, ne yapacağını bilemez halde durmuş, sonra da kızın kapısını tırmalamaya başlamıştı.

Gece, sabaha doğru binlerce yıldır bildiği ritimle ilerlerken, huzurları ve yaşama ritimleri temelinden bozulmuş üçlü, her biri kendi uzandığı yerde, kolları başlarının altında, hiçbirşeyi doğru dürüst düşünemeden tavana bakıyorlardı.

Sinirliydi Hasan, bu çaresiz halleri sevmiyor, onu nereden kıracağını da bilmediği için daha da sinirleniyor, dişlerini ve yumruğunu sıkıyordu fark etmeden.

Onları hiç dinlemeyen dışarıdaki şu kötü fırtına, insanları sokaktan topluyor, onları üstüste, hiçbirşeyin gözükmediği ama ağır bir kokunun yükseldiği dipsiz bir karanlığa yığıyordu. Geçen akşam gördükleri gibi.

Aşklar, arkadaşlıklar, yapılmak istenen şeyler, o çukurdan çıkarak etrafı saran karanlığın gölgesi altında, neşesini ve isteğini kaybetmiş halde yaşamaya çalışıyordu. Bir nokta olmalıydı. Neşeden geçtim ama doğru dürüst hırslanabileceği, birşeyleri değiştirebileceği keskin, net bir nokta.

İçeride yatan Semih'se eski sevgilisinden nefret ediyormuş gibi mır mır birşeyler söyleyip dursa da; aslında şu an, ona da kendine de o kadar kızamıyor, içindeki karmaşayla ne yapacağını bilemiyordu. Yüzüne bakınca anladığı kadarıyla belli ki Arzu da tümüyle dağılmıştı. Ne onunla olan ilişkisi ne de ona kızdığı ve artık tümüyle kurtulmak için –Semih böyle olduğunu düşünüyordu elbet– yolda ilk bulduğuyla onu aldatması bir yere çıkamamıştı. İşte! bambaşka bir evde, bambaşka hallere girmiş olarak buluşmuşlardı yine.

"Şimdi, bir zamanlar onsuz olamam dediğim kadın, şuracıkta ve ben ne ona kızabiliyorum ne de yanına gitmek istiyorum. Ruhum kırıldı, dostum öldürüldü. Çıkmak, kimsenin olmadığı bir deniz kıyısında, çürümüş yosun kokularının, martı seslerinin ve birbirine 'Usta!' diye bağıran balıkçıların arasında yürümek istiyorum. Neyim ben şimdi? Herşeyimi aldınız ve benim de peşimdesiniz. Neden benim de peşimdesiniz? Neden hepimizin peşindesiniz? Mahşerin atlıları gibi hayatlarımıza çöreklendiniz, içimizden çıkaracağımız bütün canlılığı anında yiyip yokediyorsunuz. Bu ne kadar ve nereye kadar sürecek? Birgün herşey sizin istediğiniz, kurduğunuz gibi olunca geride elinizde kalan ne olacak? Buna ne diyebilir ki insan? Hangi söz karşılar bunu? Evet! Ustam haklı. O zaman geldi! Evdeki tüfekleri yağlamalı ve bu, bir şekilde heryere, her anlama uzayan, yapışkan, duygu ve hırs katili kelimelerden kurtulmalı. Sadece kelimeleri ya da elden ele yumuşayarak bir zamanlarki keskin özlerini, bütün değiştirme gücünü kaybetmiş sözleri de değil, artık hiç kimsenin inanmadığı cilt cilt din kitapları-

nı da aşmamız gerek – ki insan olarak ölelim. Köşeye sıkıştırılmış, tıpkı kelimeler gibi ölmeden canı alınmış olarak yokolmayalım. Kendimizden iyice tiksinmeden kafamızı kaldıralım ve diyelim ki 'İşte ben buyum!' Seveceksek böyle bir kaderi sevelim. Bizi varolmadan yokedeni kabul ederek değil. Biraz da yüce şeylerin olması gerekmiyor mu hayatta? Ne bu pespayelik? Gelecekte yaşama ihtimali olan bir duygu kalıntısından olmayalım diye alçaldık da alçaldık," diye mırıldanarak başlayan ve giderek yükselen bir sesle durmadan konuşuyordu yattığı yerde.

Sesini duyar olunca, duramadı, kalktı oturdu yatağın kıyısına. Aklında eski şiirlerden parçalar biraz bozularak da olsa gelip biryerlere yapışıyor, kendi kendine konuşmaya devam ediyordu. "Ben ki deniz kıyısında soğuk bira içmiş gibiyim," dedi ve sözünü tutamayıp gözyaşlarını usulca bıraktı. "Ben Yusuf'um belki, hiç çağrılmamış... Evet! Tanrı beni çağırmamış olabilir ama ben buradayım işte!.. Hâlâ ayağa kalkıp bağırabilirim. 'Yakın tüm ışıklarınızı!' diyebilirim. 'Kalkın!' diyebilirim. 'Kalkın o sonsuz yokedici uykudan ve son sesinizi çıkarın!..' Ne var ki? "Ölmek ve yaşamak birbirinin devamıdır," derdi ustam. Ama insan gibi yaşamışsan. Yaşamasını bilmeyen ölmesini de bilemez... Bunu da ben ekledim ustamın sözüne..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

II

Sabahın ilk ışıkları, küçük camdan vurup sehpanın üzerindeki küçük kedi biblosunu aydınlatana kadar düşündü, kızdı, kendi kendine konuştu. Sonunda çok yorulmuştu, o ışıkla birlikte olduğu yere kıvrıldı, içi geçti.

Kalktığında, –bir saat kadar uyumuş olmalıydı– bu evden yalnız başına ayrılmasının herkes için en doğrusu olduğunu düşünüyordu. Pantolonunu giydi. Dışarı çıkacak ve biryerden başlayacaktı. Gerisini çok da düşünmemişti. "Gittiği yere kadar. Ama adam gibi! Özgür!"

III

"Ah! Pardon! Seni uyandırdım," dedi, onu kapıda gören Arzu.

"Kimse uyandırmadı beni," dedi Semih. Sesi sertti ve Arzu'nun yüzüne bakmak istemiyordu.

"Hasan çok erken çıktı, onu bekleyecekmişiz," dedi kız.

Hasan'ın onları yalnız bırakmak istediğini düşündü Semih. "O atkuyruklu kafasıyla ne kuruyorsa?" dedi içinden ve son bir toparlanmak için banyoya girdi.

Banyoda, yanındaki paranın yetmeyeceğini, birşeyler yapması gerektiğini düşündü. Belki bir yolunu bulur, kimlik değiştirir, bir yerde işe girer, hayatını tekrar kurardı. Aklına hiçbirşeyin yatmadığı bu şekilden de kurtulurdu. Belki biraz kenarlarda münzevi yaşar, elinden geldiğince insanlara yardım ederdi. İş, bir sokakta vurulup "temizlenene" kadar yaşamak değil miydi sonuçta.

Banyodan çıktığında, Arzu kucağında köpekle ona bakıyordu. Beyaz, karmakarışık tüylerinin arasından, açıkta kalan tek gözüyle köpek de...

Birşey arar gibi sağa sola bakındı Semih. Aklında geçen akşam Hasan'ın ona verdiği, o kirli, bordo mont vardı. Onu alıp çıkıp gidecekti.

"Yumurta yaptım; seversin. Biraz ye istersen?" dedi Arzu.

"Boşver!" der gibi kafasını salladı Semih. Fakat birden ter bastı genç adamı. Masanın kenarında bir silah görmüştü.

"Hasan bıraktı! Sanırım her an harekete geçmeniz gereke-

bilirmiş," dedi Arzu, silaha bakarak, "Yani geçmemiz," diye de düzeltti.

Semih masaya oturdu. Ne yapacağını bilemiyordu. İçgüdüsel olarak, silahın yanında duran çatala uzandı, yumurtaya batırdı. Sevdiği gibi az pişmiş olan yumurta, büyük yuvarlak kalbindeki sıvıyı yavaşça tabağa bıraktı. Ne yapıyordu böyle? Birşey yiyecek gibi değildi ki.

Arzu hâlâ ayakta, ona bakıyordu ve kafasıyla kucağındaki köpeği işaret ederek, "Onu da almamız gerek. Onu bırakamam. Bana emanet edildi," dedi.

O an artık hiçbirşeyin eskisi gibi olmayacağını iyice anladı Semih.

"Onun köpeği mi o?"

"Kimin?"

"Bana ihanet ettiğin herifin."

Sesi çıkmamıştı Arzu'nun. Demek ki öyleydi. Hıyarağası iki günde kaçıp gitmiş, bir de köpeğini bırakmıştı arkasında. Çok sinirlenmişti. Elindeki çatalı tabağa vurarak sinirle baktı Arzu'ya, "Herşey senin yüzünden oldu."

Kız da parladı, "Ne diyorsun sen ya? Ne benim yüzümden oldu? Ben mi öldürdüm Hıfzı Bey'i? Ne dediğini biliyor musun sen? Herşey senin yüzünden oldu. Benim değil! Kandırma yine kendini. Aynaya bak bir! Şu halde bile görmek istemiyorsun ama ben de senin yüzünden ortalardayım ve senin yüzünden aranıyorum."

Ayağa kalktı Semih, elini kolunu sallayarak "Dünya bu haldeyken evlenmeye takmasaydın kafayı, bu yüzden, seni ilk sıkıştığında bırakıp kaçacak biriyle beni aldatmasaydın belki ben de o gün Hıfzı Bey'in evinde ona dert anlatıyor olmayacaktım. Hiçbirşey görmeyecektim ve herkes yaşıyor olacaktı. N'oldu, evlendin mi şimdi? Siktirdi gitti değil mi? Çocuk yerine de onu bırakmış kucağına!" Köpeği işaret ediyordu. "Utandığın için kaçtı değil de vuruldu demişsin Hasan'a."

Onu hiç böyle bağırır, hakkını bu hınçla savunurken görmemişti Arzu. Sustu. Biraz haklıydı Semih tabii. Ama susarak herşeyi teslim edecek de değildi.

"Ben de tam dünya böyle diye evlenelim dedim. Gerzek!.. Bizden geriye birşey kalsın diye." Köpeği yere bıraktı Arzu, "Bizden geriye..." der demez ağlamaya başlamıştı, hıçkırarak...

Köpek, koşturarak kendini kanepeye atmış, oturmuş, uzaktan onlara bakıyordu.

Arzu hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu.

Kızın ağlaması canını sıkmıştı Semih'in. "Anasını sikiim, hayatın kıyısına atıldık işte! Varolmaya çabalıyoruz. İkimiz de suçlu değiliz. Ama yine de o beni böyle kırmayabilirdi," diye düşündü ve "Sen var ya sen! Benim hayatıma girmiş en bencil, en acımasız insansın," dedi kıza.

"Sen bir acayip olmuşşun, sen bana ne yaptın biliyor musun? Ne kötülükler!" diye tekrar bağırmaya başladı Arzu.

"Ne kötülüğü... Ne kötülüğü!!! Ben hayatımda bir tek kendime kötülük yaptım. Halime baksana bir zahmet hanımefendi."

"Ben de buradayım... Kendinden başkasını görmeyen gözlerini kaldır da bak bir!"

Sinirden burunlarından soluyorlardı. İkisi birden birşey demek için ağızlarını açıyorlardı ki kapı açıldı ve Hasan girdi içeri.

Önce şaşkınlıkla ona, sonra da başka yönlere baktılar. Köpek, yerinden sıçrayarak indi ve Hasan'ın ayaklarının yanına gelip iki ayağının üzerinde yükseldi. Onu gördüğüne sevinmişti küçük hayvan.

Onlara, köpeğe ve eve şöyle bir baktı Hasan ve "Hadi hemen çıkıyoruz, burada kalamayız," dedi.

Bunu bekliyordu Arzu, eğildi, "Cancan! Gel!" dedi ve yanaşıp ona bakan köpeği kucakladı.

Semih hâlâ şaşkınlıkla Hasan'a bakıyordu.

"Hadi, hadi!!.." dedi Hasan ve masanın üzerindeki silaha uzandı. Emniyetine baktı. Açtı. Sürgüyü çekip yolda kurşun var mı diye kontrol etti. "Dokunmamışsın. Mont orada!" diye onu aradığını anlar gibi kafasıyla camın önünü gösterdi. Silahı beline soktu. İçeri odasına girdi.

Dışarı çıktığında Semih karşısında duruyordu. "Bunu sizin de yapmanıza gerek yok. Ben zaten akşam karar verdim, gidecektim. Benim peşimde onlar. Sizinle birlikte hiçbir şans yok. Böylece ben daha kolay saklanırım, siz de başınızın çaresine daha rahat bakarsınız." Hocasının ona yaptığını yapıyor, onları iknaya uğraşıyordu.

"Tek başına ne yapacaksın lan? Ne biliyorsun ki? Cilalı ofislere benzemez sokak. Kimseyi tanımıyorsun. Cebinde paran bile yok," dedi Hasan kızgınlıkla, "Bizim hâlâ bir yol bulma şansımız var. Mırmırı bırak! Bu seni filan aşmış durumda, az önce konuştum Ertuğrul'la, operasyon başlamış ona gelen habere göre; ben de biraz para denkleştirdim bu arada... Hadi hemen kayboluyoruz. Hadi! Hadi!.. Oyalanmayın! Araba gelmiş olmalı, durmasın kapıda; hemen çıkıyoruz."

Arzu da kafasıyla onayladı.

"Ne olacaksa, beraber olsun."

Olayların buraya sıçramasının şoku içinde gözleri büyüyen Semih'e, bu "beraber" lafı ayrıca işlemişti. Korku, kızgınlık, acı, ihanet, şefkat ve panik elbette üstüste, içiçeydi. Montu aldı.

21 Mayıs Cumartesi
07.35

Kaçış...

"Bu yol hiçbiryere çıkmayacak..."

I

Küçük arabanın şoför koltuğunda Nihal'i gören Semih tekrar şaşkına dönmüştü. Ne düşüneceğini bilemeden Arzu'nun ardından kendini arabanın içine attı.

Onlar arabaya binerken yüzünü ona çevirmeden gırtlaktan çıkan, garip, kırık bir sesle "Merhaba!" dedi Nihal.

Başlangıçta bu soğuk davranışı birden gelişen olayların gerginliğine, hatta Arzu'nun olmasına bile yoran Semih, dikkatle bakınca kızın usul usul ağladığını, çıkık şakak kemiklerinin üstünün yaşla kaplı olduğunu gördü.

Evden en son çıkan Hasan, kardeşinin yanına, öne otururken arkadakileri ve etrafı kontrol etti ve Nihal'e dönüp "Ertuğrul nerde?" dedi, şüpheli bir bakışla.

Araba hızla hareket etti. Hasan hâlâ soran gözlerle kardeşine bakıyordu.

Birden "Ertuğrul vuruldu," dedi Nihal, gözünü yoldan çevirmeden. Sesi yoğun, başka türlü çıkmıştı bu kez.

"Nasıl? Ne diyorsun? Daha bir saat olmadı konuşalı. Evi terk edecektiniz. Burada buluşacaktık," diyebildi Hasan, şaşkınlıkla bakarak Nihal'e.

"O Mahmut'la buluşup gelecekti. Onda para ve pasaport-

lar vardı. Bankalardakilere el konulmuş," dedi Nihal ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Arabada tuzağa düşmüş yolda. Beni arabadan aradı. 'Çık oradan!' diye. 'Ne oluyor?' dedim ama 'Tuzak bu, hepiniz kaçın çabuk!' dedi. Ondan sonra birkaç silah sesi ve onun acılı sesi geldi telefondan. Sonra da sustu. Bağırdım, 'Ertuğrul! Ertuğrul!' diye hiçbir ses gelmedi. Gitti o. Herşey gitti." Artık sesle, açıkça ağlamaya başlamıştı Nihal. Hasan da, Semih de ona uzanmış, ona dokunmak istiyorlardı.

"Sadece o değil," dedi Nihal, ağlamanın boşalttığı içini derinlemesine çekerek; aklı başındaymış gibi konuşmaya çalışıyor ama kelimeler ağzında dağılıyor, hıçkırarak içini çekiyordu.

Hasan yola dönmüş, bütün yüzü hırsla, kızgınlıkla kasılmış, farkında olmadan torpidonun kulpunu sıkıyordu.

"Sana operasyon dedik ama çok kötü. Katliam bu," dedi Hasan'a doğru, "Son bir iki saattir heryerde evleri basıyorlar. Tanıdığımız, bizimle hareket eden herkesi tek tek topluyor ya da oracıkta vuruyorlar. Sadece burada da değil bütün şehirlerde. Toplantıya gelen gelmeyen... Bütün bankalardaki paralara da el konulmuş. Organizasyondan ancak birkaç kişi kalmış olmalıyız. Ya da sadece biz."

Birden sağa çevirdi direksiyonu Nihal, ağlıyordu ama kızgındı da. "Bütün olanlara bakınca, bunları sadece Mahmut bilebilir. O yavşak şişko sattı bizi. Başından beri içindeydi. İçimizdeydi."

"O artist Mahmut mu?" dedi Hasan.

Ağlamasını durduramıyordu Nihal. O yüzden arabanın sağa sola savrulduğu da oluyor; kimse ne yapacağını bilemiyordu.

Neden sonra hıçkırıklar arasından konuştu, "Bilmiyorum. Bizim dışımızda hepimizi, herşeyi o biliyor. Bütün listeler onda. Lanet olsun!.. O kadar araştırdık. Çoluk çocuklu üst düzey yönetici bir adamdı. Hem de yıllardır... Neredeyse birarayа geldiğimizden beri içimizdeydi. Hatta arkadaşları vurul-

muştu. Kızı vardı. Doğruydu tüm dedikleri. Toplantıların çoğunu organize eden de oydu."

Hasan, ne dediği bazen tam anlaşılmayan Nihal'i dinlemiyor gibiydi artık. Dişlerini sıkmış, yüzü iyice kararmıştı.

Semih'in de içi yanmıştı. O Kumral'da güvenilecek bir yan vardı. Onu da yoketmişlerdi işte! Artık hiçbir umut yoktu. Düşmeye devam ediliyordu.

"Peki ama niye beni hemen almadılar ki madem Mahmut'tu muhbir?" dedi, üzüntülü bir sesle.

Kimse cevap vermedi.

Nihal ağlıyor, Hasan, önlerindeki yolun derinliklerine, bilinmedik bir çıkış bulabilecek gibi kaşları çatık bakıyor, yüzü endişeyle gerilmiş Arzu, köpeğine sımsıkı sarılmış, ne yapacağını bilemeden onları izliyordu.

"En başta Ertuğrul'u vurmadan ses çıksın istememişlerdir," dedi Hasan bir süre sonra. "Ya da işin bir olgunluğa ulaşmasını beklemişlerdir. Bütün detaylara hâkim olup bu işe karışacak herkes ortaya çıkana kadar... Kendilerine göre kırılma anına kadar beklemişlerdir, orospu çocukları. Vardır bir planları. Biliyordum. Birşeylerin yanlış gittiğini biliyordum."

Tekrar derin bir iç çekti Nihal, "Bütün hareket yokolacak. Oldu aslında. Aldığımız son kararları duyunca 'tamam!' demişlerdir. 'Vakit geldi. İpi çekin!'"

Lacivert araba, sonsuz yollar içinde bilinçsizce kayıyor, bazen gereksiz bir fren ya da manevrayla hepsi sarsılıyorlardı.

"Bu yol hiçbir yere çıkmayacak," diye düşündü Semih. Dönüp duracaklar, gidilen yollar giderek kısalacak ve hepsi sivri, çelikleşmiş kayaların üzerine tek tek düşecek ve parçalanacaklardı.

Derin, içli bir nefes alan Nihal, "Pardon!" dedi arkaya doğru, elinin tersiyle yanaklarını ve gözlerini silerken.

Semih öne doğru uzandı, eğildi ve elini tuttu Nihal'in. Bir-

şeyler söylemesi gerektiğini düşünüyor ama ne diyeceğini bilemiyordu. Yanında olup sarılsa...

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Herşeyi ben başlattım sanki. Çok üzgünüm."

"Sen birşey başlatmadın Semih. Hiçbirimiz birşey başlatmadık. Böyle olacağı belliydi. Biz belki başlayanı durduruyoruz, başka bir şekil buluruz yaşamak için dedik," dedi Nihal hafifçe elini çekerken, "ama nafile!"

O sırada Hasan ona döndü. Elinde bir kâğıt mendil vardı. Ona verdi.

Semih tekrar kendini geriye koltuğa bıraktığında Arzu'nun ona ciddiyetle baktığını, yüz hareketlerinden ne olup bittiğini anlamaya çalıştığını gördü. "Nihal'le ilişkimi mi yoksa olayları mı merak ediyor?" diye karar veremedi, acılı ve tereddütlü bir gülümsemeyle geçiştirdi o soran bakışları.

Aynı anda da az önce geçtikleri köşeden tekrar geçtiklerini fark etti. Kaybolmuş olmalılardı. Nihal'in araba sürmesi bile yanlıştı bu haldeyken. Uyaracaktı ki, "Hasan, şu bizim yol tarifine bakar mısın oradan? Ben dağıldım iyice," dedi Nihal, kendinin farkında olarak.

Hasan, kulpunu sıkıp durduğu torpidoyu açtı. Bir tablet çıkardı. Birşeyler yaptı ve açılan ekrana bakarak "Düz git!" dedi. O anda da sağa döndü Nihal.

"Orada gösterilen yolları kullanmamamız için bak Hasan. Ya paralel ya da başka yollarda o yöne gidelim. O haritaları hazırlayanlar Mahmut'la çalıştılar. Ne saf davrandık... Bizi o yollarda beklerler muhtemelen. Herkesin arasında daha az bulunuruz."

Ama öyle olmadı.

Az önce ani bir kararla girdiği dar sokağın sonuna geliyordu ki kaportasında boylu boyunca iki ince kırmızı çizgi olan siyah bir minibüs, önce burnunu gösterdi sonra da bütün kütlesiyle ortaya çıkıp yolu kesti.

Nihal frene bastı. O anda da bir kurşun arabanın ön camını delerek içeri girdi. Kurşun, camı parçalamamış, sadece etrafı ince çizgilerle kaplı büyük bir delik oluşturarak arkada Semih'le Arzu'nun omuzları arasına, koltuğun üstüne saplanıp içerilere gitmişti. Güçlü bir silah olmalıydı.

"Güvenlikçi bunlar! Yatın!" dedi Hasan, kendini koltuğun arasına atarken.

Nihal geri döndü ve "Yere yatın!" diye tekrar etti, şaşkınlıkla bakakalan Arzu'ya.

Semih ve Arzu kendilerini koltuğun arasına yere attılar. Köpek, küçük köpeklere has bir hızla ve büyük bir hırsla havlamaya başlamıştı.

Hasan, eğilirken elini beline atıp silahı çıkardı, sürgüyü çekti. Browning marka silah, mekanik çıkırdamasını yaptığında araba da hızla savrularak geri geri gitmeye başlamıştı.

Cama ikinci bir atış geldi. Bu kez araba hareket ettiği için kurşun iyice yandan gelmiş ve cam o anda küçücük parçalara ayrılarak buzlanmış ama dağılıp ortalığa saçılmamıştı. Fakat bu durumda da hiçbirşey gözükmez olmuştu ön tarafta.

Hasan kafasını az kaldırarak camın kıyısından ileriye baktı.

Siyah minibüsün ortadaki sürgülü kapısı açıktı. Ve biri tek ayağını yere atmış, elindeki otomatik tüfekle onlara doğru nişan almıştı. Ona ateş etmeyi planladı Hasan ama adamı görür görmez de kaybetti. Araba hızla geri geri giderken aynı hızla sağa sola kayıyor, bu yüzden de hiçbirşeyi net olarak göremiyordu. Bir yandan da bu onlar için de bir avantajdı, çok önceden hazırlık yoksa araba içindeki birini vurmak zor olurdu.

Bunu Nihal de düşünmüş olmalıydı ki; araba daha keskin S'ler çizerek geri gitmeye başlamıştı.

Hasan, sindiği yerden kapıdaki düğmeye uzandı. Cam yavaşça aşağı doğru, kendine ayrılan yuvaya kayarken; silahı

dışarı uzattı ve minibüse doğru körlemesine birkaç el ateş etti.

Araba az önce döndüğü köşeye gelmişti ki; bir "Ahh!" sesi yükseldi Hasan'dan...

"Hasan!" dedi yerinden fırlayan Semih.

Aynı anda da geriye dönük halde arabayı süren Nihal "Vuruldun mu?" diye bağırdı.

"Devam edin!" dedi Hasan, acıyla. "Elimi sıyırdı galiba." O acıyla silahı tutamayıp arabanın içine düşürmüş, sol eliyle öteki elini, vurulduğu yeri kavramaya çalışıyordu.

Semih arkadan uzanıp eğildi ve kolunu tuttu Hasan'ın. Sonra da yapabildiği kadar ileri uzanıp vurulan eli alttan kavradı ve olan biteni görebilmek için Hasan'ın öteki elini ittirdi. O anda da yüzü endişeyle kasıldı. El, tümüyle paramparça olmuş gibiydi. Şaşkınlıkla bakarken onun da eli kan dolmuştu.

"Allah kahretsin! Sıyırmamış, delip geçmiş, Parçalamış!.." dedi Semih. Heryer yine kan içinde kalmıştı. Bu kez, iki elini çember yapıp kolu sıkmaya başladı ama kan duracak gibi değildi. "Bir bez verin bana, çabuk!" diye bağırdı.

Hasan "Tamam! Yok birşey," dese de o anda eli havaya kalkmış, parmakların arasından girip elin ayasını parçaladıktan sonra arkadan çıkan kurşunun açtığı yara ortaya çıkmıştı. Etler ve parçalanan kemikler ortadaydı. Kan, kasların, kıkırdakların ve sivri uçlar çıkararak parçalanmış küçük kemiklerin arasında bir yerden ritimli bir pınardan çıkar gibi parça parça fışkırıyordu.

"Ayy!" dedi Arzu.

"Allah kahretsin! Katiller!.." diye bağırdı Nihal.

Arzu, yine de kendini çabuk toparlamıştı. Üzerindeki elbisenin etek ucunu dişleriyle parçaladı ve uzunca bir kumaş parçası yırtmaya başladı.

Tam o anda araba büyük bir manevra yaptı ve hepsi bir ta-

rafa savruldu. Sonra da arabayla birlikte toparlandılar. Şimdi az önce terk ettikleri yola dönmüşlerdi. O arada arabanın gövdesi birkaç kez daha vurulmuş, o malum tok sesi hepsi içlerinde hissetmişlerdi.

Kısa, tuzak yolun görüşünden çıkan Nihal, bir anlığına durdurdu arabayı ve önündeki buzlanmış camı tekmeledi.

O, camda görecek kadar bir delik açarken; geriye savrulan Semih, tekrar Hasan'ın kolunu tutmuş ve bez parçasını dirseğin üstünde bir yerden sımsıkı bağlamaya başlamıştı. "Elini yukarıda tut!" dedi Hasan'a. "O kâğıt mendilleri de bastır, şimdilik! Bence arabayı terk etmemiz gerek, böyle gidemeyiz. Bunlar haritayı filan değil bu arabayı izliyorlar," dedi sonra da.

"Haklısın! Çıkalım bunun içinden. Düz git Nihal!" dedi Hasan, acılı yüzünü saklamaya çalışarak.

"Nereye?" dedi Nihal arabayı hızla sürerken.

"Git sen!"

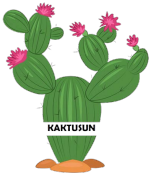
Etrafa bakıyordu Hasan. O hızla birkaç sokak geçmiş, o sokaktan iki kilometre kadar uzaklaşmışlardı. "Şimdi sola dön ve beş bina sonra solda dur. Sonra da arabayı terk edin."

Herkes ona baktı. "Terk edicez!" diye tekrar etti.

Köpek havlamasını artırmıştı. Arzu, bir yandan "Sus! Cancan sus!" dese de heyecanlanan köpek kimseyi dinleyecek gibi değildi. Sonunda iki eliyle zorla çenesini kıstırdı köpeğin.

"Bak, şu! Yirmibir numaralı iki katlı bina. Ancak oradan çıkabiliriz bu tuzaktan. Zor biri ama o bize yardım eder. Bana bir sözü var," dedi Hasan.

II

Araba durması gerekli yerde durdu.

Ortasında pirinç rakamlarla 21 yazan kapı, ahşap görünümlü kaplaması olan, göbekli, çelik kapılardandı. Tek tek, korkarak dışarı çıktılar arabadan.

Semih, inip Hasan'ın koluna girdi. Herkes ona bakıyordu. Kafasını umutsuzlukla ve acıyarak salladı Semih. Heryer kan olmuş, şimdi de Hasan'ın dirseğinden ince bir hat halinde yere akmaya başlamıştı.

Hasan'ın yüzü sararmıştı. Kan kaybı görülenden fazla olmalıydı. Kafasını kaldırıp kapıyı gösterdi. İçi geçiyor gibiydi.

Zili iki kere çaldı Nihal. Sonra bir daha... "Kim o?" diye metalik, cızırtılı bir ses geldi görünmez bir hoparlörden. "Ben Nihal, Hasan'ın kardeşi..." demeye kalmadı, kapı dızıldayarak açıldı.

"Nihal, seni tanırlar, önden fırla! Sen de tanırsın, söyle o vakit geldi, yardım etsinler! Herşeyi hazırlasınlar. Hemen gidicez buradan," diye bağırdı Hasan, gücü yettiğince – başı bayılacakmış gibi sallanıyordu. Kızlar ve köpeğin içeri girip merdivenleri tırmanmaya başladıkları sırada, kolundan tutarak onu çeken Semih'e döndü ve inlemeyle karışık bir ses çıkararak, "Silahı aldın mı?" dedi.

Ona boş boş baktı Semih.

Kızmıştı sanki Hasan, "Git al şunu!"

Hasan'ın midesi bulanıyor, başı dönüyor, Semih'in yüzün-

den başlayarak arkadaki araba, sonra da bütün dünya bir silikleşiyor bir açılıyordu.

Semih, gözünü zor açıkta tutan ve dikkatini toplamak, ayakta kalmak için çaba sarf eden Hasan'ı bırakmak istemese de ikinci kez "Çabuk, oyalanma git al! Hadi!" dedi Hasan ve Semih'ten kolunu çekip düşmemek için duvara yaslandı.

Semih hâlâ ona bakıyordu. "Hadi! Oğlum, al şunu ya! Lâzım!" dedi Hasan, son gücüyle.

Onu dinledi Semih, "Sağlam dur! Geliyorum!" deyip arabaya döndü. Gitti ön kapıyı açtı. Fakat silah yoktu görünürde. Heryer yapış yapış kanla kaplıydı. İçeri koltuk arasına, sonra iyice eğilip alta baktı. Evet, silah o telaşede koltuğun altına itelenmişti. Tam uzanıyordu ki üstüste patlayan birkaç el silah sesi duydu. Ve aynı anda da arabanın kaportasının verdiği çınlayan yanıtları...

Arkasında eğildiği kapı da üstüste iki kez çınlayarak yankılanmıştı. Semih, silahı alıp dışarı çekti kendini ve kapının altına eğilerek ileri baktı. Az önce sokağı kesen minibüs, onlara paralel yoldan gelmiş ve şimdi de bu sokağı kesmişti. Uzaktan, sokağın solunda elindeki otomatik tüfeği koltuk altına sıkıştırmış biri, çok da hedef gözetmeden ateş ederek küçük adımlarla onlara doğru yaklaşıyordu. Geride minibüsün açık kapısının önünde biri daha belirdi ama o hareket etmiyordu. İkisi de siyah yelekli, siyah gözlüklülerdi.

Birden ter bastı Semih'i ve bir titreme... Donmuş gibiydi, hareket edemiyordu. Olduğu yere elinde silah çömeldi. "Kendine gel!" dedi kendine, "Toparlan! Ateş et!.." ama kaldırması gerekli silah, bir ton ağırlığında gibiydi. Ayrıca da elini yapış yapış yapan kanın kalıntısıyla kaplıydı şimdi. Onu oraya, o cehennem zebanilerine doğrultacağını ve ateş edebileceğini hiç sanmıyordu. Birden aklına Hasan geldi. "Hasan!.. At kendini içeri!" diye bağırdı.

Ses yoktu. Elinde silah, çömelerek arabanın gerisine kadar ilerledi ve kapıya doğru baktı.

Hasan yerde yüzüstü yatıyordu ve hareketsizdi. "Hasan!.. Hasan!.." dedi birkaç kez. Ses yoktu. "Bayılmış olmalı," diye düşündü. "Zaten zor duruyordu ayakta, onu öyle bırakmamalıydım."

Hedef gözetmeden ateşlenen kurşunlar, arabanın gövdesinde o malum tangırtılı sesleri çıkarmaya devam ediyordu. Sola doğru biraz daha kaydı. O arada da tekrar "Hasan!" dedi. Bir daha... Yine ses yok. Adam ateş etmeye devam ediyordu. Açık kapıya ve yerde yatan Hasan'a baktı Semih. Tam o anda da Hasan'ın kafasının sağ yanındaki karanlık bir delikten fışkıran, yüzüne bulaşarak çenesinin önünde göllenen kanı gördü. Vurulmuştu.

O anda içi acıyla kavruldu Semih'in...

Hasan'ın elleri açılmış, gözüken tek gözü, cansız, bomboş ona bakıyordu.

Olduğu yere dayanılmaz bir acıyla çöktü Semih. Gözleri açılmış, ağzı acıdan açık kalmış, nefes bile alamıyordu. Ancak bir süre sonra acılı, vahşi ve uzun bir haykırış çıktı ağzından...

Artık orada değildi arkadaşı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkinci Bölüm

Görev

BELONGS TO
KAYUS TEAM

Mayıs sonu bir akşam

"Hayat, en önce hayatta kalma vazifesidir. Ve eğer bu vazifeyi yerine getirirseniz, arkadan sürekli başka vazifeler gelir ve sonunda kazancınız eziyet çekmekten ibarettir... Zaman, her şeyi hiçliğe çevirir."

Arthur Schopenhauer

I

Sandal irisi, kıçtan takmalı küçücük bir motoru olan tekneye, aralarında esmer bir kız çocuğu da olmak üzere, dokuz kişi sığışmıştı. Bir de köpek tabii.

Birkaçının üzerinde can yeleği vardı ve hiçkimse konuşmuyor, hatta nefeslerini bile yavaş almaya dikkat ediyorlardı.

Sandalın kürekleri, dikkatlice suya dalıp şıpırdayan damlalar bırakarak tekrar yukarı çıkıyor, sonra ürkerek tekrar dalıyor, sonra tekrar çıkıyor; küçük tekne, arada hafif kabaran karanlık suyun üzerinde kayarak ilerliyordu.

Az önce ayrıldıkları sahilin ilerilerinde durmaksızın titreşen, sarı beyaz ışıklara bakıyordu hepsi. Geride kalan toprak parçasının ışıklarına...

En önce, kürekçilerin sağındaki sette oturan, dağınık saçları rüzgârda titreşen kadın bıraktı karaya bakmayı. Manalı bir hareketle içeri döndü, kolunu açtı ve yanındaki küçük kızın can yeleğinin altından beline sarılıp onu az daha kendine doğru çekti. Tam karşılarında oturan yaşlı kadın, ilk kez onlarla ilgilenmeyi bırakmış o da ötekiler gibi kıyıya bakıyordu.

Şu an hepsine saatler geçmiş gibi gelse de, sadece onbeş

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dakika önce, koydaki taşlık sahilin arkalarında, kayaların ve sahile kadar uzanma cesaretindeki birkaç zeytin ağacının arkalarına sinmiş haldeydiler.

II

Ayın ilk günleriydi. Önce ince bir hilal çıkmış, bir an çehresini göstermiş, sonra da birbirinin peşi sıra akan, parça parça, gri-siyah bulutların arkasında kaybolmuştu; onunla birlikte suyun kıpırdaşan parıltısı da...

O anı ne zamandır bekliyorlardı. Önceden dağıldıkları karanlığın içinden teker teker çıkarak, kıyıda onları bekleyen irice sandala doluştular.

Semih ve onun gibi aranan biri daha sona kaldı. Herkes bindikten sonra, arkalarına son kez baktılar ve sandalı bütün güçleriyle karanlık suya iteleyip sonra da kendilerini içine attılar.

İlk anki sallantı kısa sürede atlatılsa da, herkes arkaya doluştuğu için sandalın başı yükselmiş, kürektekiler ne kadar yüklenseler de yol alınamaz, baş istenen istikameti tutturamaz olmuştu. Buna bir de hafif dalgalı deniz eklenince, kıyıdan ayrılmak bir yana, giderek sahile savrulmaya başlamışlardı.

O zaman, sağdaki kürekçi, kararlılıkla fısıldadı, kıçtaki ne yapacağını bilemeyenlere doğru: "Ben başa geçeceğim. Kıvırcık! Sen sancağa, yani sol tarafına kay. Semih! Ben başa geçince siz ikiniz buraya küreğe gelin. Teker teker hareket edicez, yavaşça!"

Bunu diyen Cevat Kaptan, küçük teknenin hem sahibi hem de bu durumda kaptanıydı; Kıvırcık, küreği bırakıp sol-

daki oturma yerine, yaşlı kadının yanına kayarken o da yavaş hareketlerle pruvaya geçti ve yerlerine Semih'le az önce sandalı suya iten genç geçti.

Sandal, bu hareketlenmeler sırasında nerdeyse alabora olacak gibi sallanıp yürekleri ağızlara getirse de sonunda az çok dengeli hale gelmiş, hatta Cevat Kaptan'ın "Sancak!" ya da "Şimdi iskele! Güçlü!" diye kürekçilere verdiği talimatların da yardımıyla, kısa sürede gideceği yeri biliyor gibi başını açıklara doğru çevirmişti.

Kıyıdan ayrılalı –nerdeyse on dakika oluyordu– bütün o acemi telaşa karşın, teknedeki köpek dahil kimse fazladan ses çıkarmamış, birara minicik bir "Ayy!" diyen küçük kız dahil, herkes yoğun tedirginliklerine karşın duruma yakışır ağırbaşlılıkla hareket etmişti.

Ayrıca komutlar netti: Ne olursa olsun ses çıkarılmayacak, ayağa kalkılmayacak, söylenmedikçe yer değiştirilmeyecek, sigara içilmeyecek ve varılacak yere kadar da Cevat Kaptan ne derse o yapılacaktı. Zaten denizden anlayan başka biri de yoktu aralarında.

Cevat Kaptan, uzun zaman önce büyük şehirden göçmüş, kırklarında, uzun ve bakımsız saçları darmadağın, yanık tenli, dertli görünüşlü bir adamdı. Akşam kaçta ve nasıl yatarsa yatsın –çoğunlukla sağlam içmiş olurdu– sabahın ilk ışıklarıyla kalkar ve şu an hemen yanda kalan küçük koydan, bu sandalla tır tır yola çıkar, bir iki saat içinde kendi meyhanesinde satacak kadar balık avlardı. Hasan'ın bir tatilinde arkadaş olmuşlar, yıllardır bekledikleri kişiyi bulmuş gibi takılmışlar, beraber balığa çıkmışlar; hatta Hasan yardım olsun diye meyhanede bir süre çalışmıştı. Bu temizlik işleri patlak vermeye başlayınca, önce şakayla başlayan kaçma muhabbeti giderek ciddiye binmiş, başka bir sınır noktasında onaltı aydır savaşta oldukları, deniz aşırı komşuya kaçmanın hemen her detayını konuşmuşlardı.

Savaş, şimdiki yönetimin ilk yılında ve sokaktaki temizleme hareketlerinin hızlanmaya başladığı bir dönemde patlamıştı. Bu sadece belirli bir alanda ve sanki belirli bir rutine sadıkmışlar gibi süren çatışmalarda, bir ay bir tarafın ordusu, sonraki ay öteki tarafınki birkaç kilometre ileri geçiyor, sonra ne oluyorsa herkes kendi eski sınırına geriliyordu. Her ileri gidişte ülkede şenlik oluyor; savaşın kazanıldığı ilan ediliyor, bir süre sonra geri çekilindiğinde ise pek bir haber olmuyordu.

Cevat'ın tanıdığı bir balıkçı aile vardı oradaki kıyıda. Eski zamanlardan kalma bir aile tanışıklığı... "Onlar yardım eder," diyordu Cevat. "Veya yarı yolda ya bizimkiler ya da ötekiler bizi vurur, rahat eder, kimsenin de başını derde sokmayız," deyip gülüyorlardı.

İlk başta kürek çeken ama şimdi sandalın pruvasında çömelip ilerilere bakan Cevat Kaptan, Nihal ile yanındaki ekibi gördüğünde durumdan haberdardı ve sadece "Ne zaman?" demişti onlara bakıp. Sonra da herkesi biryere yerleştirip sabaha kadar içmişlerdi Hasan'dan bahsederek.

III

Şimdi küçük teknenin sessiz yolcularından kimisi hâlâ geride yanıp sönen, bazen kaybolup sonra tekrar gözüken ışıklara bakmaya devam ederken, kimisi dönmüş, her an biraz daha içine aktıkları, kımıltılı karanlığı pür dikkat inceliyordu.

O anda, az önce ayrıldıkları yerin sancak tarafında, uzaklarda bir ışık yanar söner, yaklaşır gibi oldu. Dikkat kesildi, pruvanın en ucunda yere çömelip çevreyi gözleyen Cevat Kaptan, ışık kuvvetli değilse de görülmek tehlikeli olabilirdi. "Eğilin!" diye fısıldadı sandalın içine doğru.

Kürekçiler yavaşladı. Buna çalışmışlar ve böyle bir durum olabilir diye sandalın sintinesini kapatan ahşap döşemeyi önceden çıkarmışlardı. Herkes yavaşça sintinenin içine, omurga ile kaburga postalar arasındaki nemli bölmelere doğru kaydı.

Çömelir halde oturdular ve kafalarını önlerine eğdiler. Dışarıdan bakan, iki kürekçiyi görür ve en fazla kendi halinde iki balıkçı sanabilirdi onları. Ya da öyle olmasını kurmuşlardı. Çünkü yaşlı kadın zorlanarak aşağı kaysa da kafasını eğemiyordu fazla.

Işık, yukarı aşağı sallanan küçük bir kaynaktan çıkıyordu ve kıyıya, onlara göre daha yakındı. Tekrar dikkatlice baktı Kaptan ve derin bir nefes aldı. Işık onlara değil de suya yönelmişti şimdi. Asıl onlar gece olta balığına çıkan tipler olmalıydı. Tanıdık olmamalarını diledi. Sahil Koruma'yı da onu kasabada tanıyan birilerini de görmek istemiyordu bu halde. Çünkü o

geri dönecek, iş şakadan ciddiye dönmeye başlayınca Hasan'a da dediği gibi, meyhanenin önündeki sahile, çakılların üzerine nefessiz düşene kadar orada balık satacak, rakı içecekti. Başka bir yere yerleşecek, yeni bir hayata girecek gücü de, isteği de yoktu. Bu tamamdı – başkası yoktu. Hem yaşamı hem ölümüydü bu. Baştan hevesle nokta nokta planlar yapsalar da, bir gecenin sonunda, gündoğumuna doğru, sanki içinde kendine ait başka bir ışık kaynağı varmış gibi, giderek aydınlanan çarşaf gibi denize bakarak, "Haklısın, orada insanları sokakta vurmuyorlar henüz, yönetimleri biraz eski kafa, gevşek... Tabii yine de başka işler var can sıkıcı. Ben böyle tamamım. Ama seni bırakırım oğlum! Söz!.." demişti Hasan'a.

Geniş koyun öte yanındaki küçük ışık tümüyle başka yöne dönmüştü şimdi de. Tekrar işaret verdi Cevat Kaptan, "Hadi bakalım kürekçiler, yol vakti. Vira vira!"

Herkes toparlandı, kafalar kalktı ve küreklerin sapını hırsla kavradı iki kürekçi...

Tam biraz yol alır olmuşlardı ki, Semih'in yanında kürek çeken genç, "Abi, sandal sola doğru kayıyor, Cevat Kaptan 'Sancak!' dedi ikidir ama ben toparlayamadım, sen istersen yavaşla biraz," diye saygıyla uyardı onu.

Haklıydı çocuk. Semih, yine düşüncelere dalmış ve küreği hırsla, derinden çekmeye başlamıştı. "Pardon!" dedi, kırçıklı sesin uzaklardan bir yerden, kendi sesine benzemez halde gelmesine alışmış olarak.

İsmi Okan'dı, yanında onunla beraber kürek çeken, zayıf delikanlının. Sandalı suya itmek için hemen o öne çıkmış, insanların binmesine yardım etmiş, yaşlı kadının küçük çantasını taşımış, canla başla çalışmıştı. Uzak bir şehirden gelmiş, Cevat Kaptan ona arkada, mutfakta iş vermişti bir iki günlüğüne... Annesiyle yolda yürürken kadın vurulmuş, o kurtulmuş ya da keskin nişancı onu özellikle vurmamıştı.

Bu vurulma vurulmama işi bir karışıktı. Bir gece çakıllı sahilde Cevat Kaptan'la demlenirken konuşmuşlardı, kafalar dalgaların gelgitlerine uyup bir o yana bir bu yana akarken. Yani bir şekilde hep bir kader vardı. En sonunda tıpkı elektronlar gibi nereye gideceği tam belli değildi hayatın. Kesinlikle... O gün, o sokağın seçilmesinden vurulacak insan sayısına, o an sizin orada, o şekilde olmanıza ve en önemlisi canınızı alacak celladın kararına kadar o kadar çok detay vardı ki ancak kaderle açıklanabilirdi bu.

Belki de televizyonun gediklilerinden bir din adamının dediği gibi, "Biz sadece sınava katlanmalı, sonumuzu kabullenmeliydik. Çünkü kimin ne zaman öleceğini Allah'tan başka kimse bilemez"di.

Tabii ki, BAND'dan bir profesörün bir programda öylesine anlatıverdiği gibi, seçimlerin ne kadar gelişigüzel olduğu, en sonunda tartışmalı olabilirdi. İşe en başından başlayıp, kişileri derinlemesine her bir alışkanlığıyla filan bilip tanıyarak bütün bu veriyle güçlü birer algoritma kurulsa, sizin o gün orada o şekilde olacağınız ve keskin nişancının da sizi alnınızın çatından tak diye vuracağı ya da işte es geçeceği nerdeyse kesin olabilir, kaderin cilve şansı yokolacak kadar azalabilirdi. Geçmiş, gelecek demekti ve belirliydi aslında.

Bütün bunlar başlangıçta ilgisini çekse de kısa zamanda kafası uğuldayarak dikkatini kaybeden Cevat Kaptan, ahtapot salatadan bir lokma alıp rakıyı fondiplemiş, gırtlağını bütün sahil duyacak gibi temizlemiş ve "Semih, dur hele! Fazla daldık. Şimdi bunlar başka, ilerideki konular!" diyerek lafı kesmiş, "Çek şunu!" deyip ona da bardağını göstermiş, sonra da rakıları tazelerken konuşmaya başlamıştı. "Biz, yani şu sokaktaki zavallılar, onun matematiğini bilemeyiz kardeşim. Ayrıca sikeyim o ibnenin hesabını. Herşey belirliymiş de bilmem ne!.. O sikik kafalıyı bilmem ama buradan bakınca paşalar gibi kaderin içindeyiz kardeşim. Herşey o kadar da be-

lirli filan değil. Etrafta kaderin bol çizgili elinde saçma sapan kıpırdanan insancıklar görüyorum. Bizim, onların sahip olduğu o siktirik rakamların dışında bir hayatımız ve epey karışık, içgüdülerle ve olmadık laflarla dolu inançlarımız var. Sonuçta o çocuk, o gün, o anda oradaydı ve rahatça vurulabilirdi değil mi? Çünkü annesine sarılmış halde kaldırımın ortasında kalmıştı. Doğru mu? Annesini çaresizce, canlandırmak için sarsıyor. "Anne hayır! Hayır!" diyordu. "Hayır!" Ama biliyoruz ki tıpkı daha öncekiler gibi o karanlık derya ona da hiçbir cevap vermedi.

Ama o gençti kardeşim. Herşeyi sadece öyle olduğu için kabul etmesi gerektiğini daha iyice öğrenmemişti. Hesap mesap anlamazdı. Doğru mu? Kafasını kaldırdı ve onlara ateş edilen binayı ve çatıdaki orospu çocuğunu gördü. Burun delikleri açıldı ve bütün o deli enerjisi ellerine, bacaklarına, tüm gövdesine aktı ve o siktimin binasına koştu. Giderken de köşedeki yeni yıkılmış binanın artıklarından bir beton parçasını aldı. Sonra da keskin nişancı kapıdan çıkarken üzerine delicesine, bütün hırsıyla saldırdı. Ne oldu hesapların tetikçisine? Tarlada olmadığını yere düşünce ve o beton parçası kafasında tuz buz olana kadar vurulurken anlamıştır. Onların hesabını kitabını sikeyim. Çek bir daha! Bu sefer Okan'a içelim!"

Evet, birileri keskin nişancının üzerinden çekip alıncaya kadar da vurmaya devam etmişti genç çocuk.

Bir hastane odasında, kendine gelir gelmez, onu sağ bıraktığına pişman olan keskin nişancının yüzünde, alnından çenesine kadar darmadağınık bir yara izi kalmıştı. Bu tedbirsiz karşılaşmanın ardından işten de atılan cellat, sırf intikam için, özel olarak onun peşine düşmüş, onun bulunacağı bir iki yeri basmış, insanları sorgulamıştı.

Bunu duyduğundan beri kaçıyordu Okan. Babası cebine biraz para koymuş, "Kaç oğlum!" demişti "Gidebildiğin kadar

uzaklara git." O da şehir şehir gezerek ilerliyor, hiçbiryerde bir iki günden fazla kalmıyordu.

Bunu, gece yarısı meyhanede, kendine göre kesik kesik anlatmıştı Cevat Kaptan'a ondan iş isterken. Sinirlenip dişlerini sıkmış, şakaklarını oynatmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

IV

Sandal, suyun üzerinde başını yukarı aşağı ahenkle sallayarak ve yavaş yavaş, dostça kayarken; Semih, bir yandan tutturdukları ritimle kürek çekiyor, bir yandan da sandalın içine göz atmak, karanlıkta görebildiği kadar, herkesi tek tek kontrol etmek istiyordu. Kafasını döndürmek, arkasındaki küçük oturma kayıdına sığışmış iki kadına, Nihal'e ve Arzu'ya uzun uzun bakmak istese de, şu an orayı deşmenin çok da doğru olmayacağını düşünüp sadece sandalın yönünü görmek ister gibi, hafifçe gözünün kıyısıyla arka tarafı kolaçan etti. Karanlıkta anlaşıldığı kadarıyla, Nihal, kafasını çevirmiş Cevat Kaptan'ın arkasından içinde yol aldıkları açıklı koyulu, parça parça gölgelerden oluşma kıpırtılı karanlığa bakıyor; Arzu ise köpeğine sarılmış ya ona ya da onu teğet geçerek, geride kalan karaya dalgın dalgın bakıyordu. Akıllarında ne vardı acaba? O da kafasını çevirdi ve giderek dev bir gölgeye dönüşen anakaraya baktı. Onun içinde geçirdiği yıllardan birşeyler anımsamak, özleyeceği insanları, anları düşünmek istedi. Bu anın karesini de hayatını belirleyen kareler arasına eklemek istiyordu. Karanlığın içinde sallana sallana yol alan, yan yana bazı gölgeler; geniş zamanlara ait bir saat gibi gevşek bir ahenkle bordaya vuran dalgaların, küreklerin gıcırtılarına karışan sesi ve derinde, incecik, serin bir rüzgâr.

Ne vardı geride? Annesi... Başka kimse yoktu. Anılar ve ar-

tık yaşamayan iki dost... Gözleri yine yaşarmıştı. Hasan'ı ailesi almış, uzak bir şehre götürmüştü bildiği kadarıyla. Cenazesine bile gidememişlerdi. Nihal tümüyle mahvolmuş, uzun süre bitap düşünceye kadar ağlamış, sonunda kafası önünde öylece kalakalmış, o savaşçı gözlerdeki ateş iyice azalmış, sonrasında da sadece gerektiği kadar konuşur olmuştu.

Birden kendini yalnız hissetti Semih – hiç olmadığı kadar hem de... Ve ne kadar zorlasa da tutamadı gözyaşlarını... Geçmişini öldürmüşlerdi. Bu kare yalnızlık karesiydi, yıkımdı. Orada, bu talihsiz tarihinden geriye kalan başka birşey yoktu. Ancak zorla hatırlanacakları da bilmek istemiyordu şu an. Ha! Evet! Bir de o gri gözlü kadından haberdar olmak isterdi. O kadar!.. Yani, bütün aidiyeti bu muydu o topraklara, otuzdan fazla yılını alan şu koca gölgeye? Bilemedi.

"Sancak!" diyen sesi duyuldu Cevat Kaptan'ın. Kendine geldi Semih, anlaşılan yine çok asılmıştı küreğe.

Tekrar içeri, sandal arkadaşlarına döndü. Solunda, teknenin küpeştesine tutunup geri, pupaya doğru bakan kıvırcık kafa ise, onu kafeden aldıklarında arabayı süren ve toplantıda, "Keskin nişancıların ailesine zulmetmemeliyiz, onlar gibi olacaksak ne önemi var ki herşeyin?" diyendi.

O tuzaktan, bir çıldırma ve 21 no.'lu evdekilerin yardımıyla sıyrılıp kollarından çekiştiren birileriyle şehrin illegal dehlizlerine sürüklendiklerinde; arabadakilerin hepsi, özellikle Semih ve Nihal, acıdan nefes alamaz halde, darmadağındılar.

Güvenlikçilerin, üzerine, ağır makineli Doçkalar yerleştirilmiş kamyonlarla gezdikleri şehrin 4. bölgelerinden birinde, bir evdelerdi, ancak bir gün sonra biraz kendine gelen Nihal, Hasan'ı almaları için onlara yardım edenlerle ailesine haber göndermiş, sonrasında kendilerini içlerinden yükselen acıya bırakıp bir süre hiçbirşey yapmak istememişlerdi.

Ev, zamanında tabandaki zayıf beton kaplamanın parçala-

nıp tozlaşmasıyla nerdeyse tümüyle toprağa dönmüş bir zeminin üzerinde, büyükçe bir oda ve tahta kapısının alt tarafı çürüyerek kısmen kopmuş bir tuvaletten oluşuyordu. Yaşadığı acının ve çılgınlığın etkisiyle bir köşeye çömelip uzun süre hiç konuşmadan, gözleri sonuna kadar açık ve gergin, duvarlara bakan Semih; sonunda durmadan gelip gelip elini yalayan köpek yüzünden odaya, ne diyeceğini bilemeden sorular soran Arzu'ya ve küçük pencerenin kıyısından bilinmez bir boşluğa bakarak acısını hafifletmeye çalışan Nihal'e dönmüş, güçlü kalması gerektiğini anlamıştı. Ayrıca güçsüz de hissediyor değildi. Sadece mutsuz ve umutsuzdu ama hırslıydı da... İşte o da birini öldürmüştü ve şimdi bunun hem ağırlığını hem de kaslarına kadar işleyen gücünü hissediyordu. Çünkü haklıydı. Şu hayatta her nasılsa kalbine giren tek dostunu alan bir katilin o da canını almıştı. Hocasını daha da anlıyordu artık. O da kan gölünün üzerinde ayağa kalkabilirdi. Ama şimdi değil. Şimdi hayatın ona yüklediği rolü üstlenmeliydi. Burada ona bakanları bu metruk evden çıkarmalı, yaşanabilir bir noktaya ulaştırmalıydı.

Gitti, Nihal'in karşısına oturdu ve ona bin türlü anlamla ama hep acıyla bakan kadını bu duruma teslim olmayıp kaçmaları gerektiğine ikna etti. Burada kalamazlardı. Daha makul bir yere gider, toparlanır sonra da Nihal'in istediği gibi savaşa devam ederlerdi. Başka yolu yoktu şu an.

Ona baktı Nihal. Gözlerindeki savaşçı hırs kaybolmuş, baş edemediği yıkım, onu içine kapatmıştı. Sonunda, içinden hiç gelmeyerek, Hasan'la başladıkları ve az çok bildiği bu kaçış yolunu anlattı Semih'e. Ama önce kalanlar varsa onlara ulaşmalılardı.

Onlara yiyecek getiren çocuktan, ellerindeki paranın çoğunu verip temiz bir telefon ve bilgisayar istediler.

Akşama telefon ve bigisayar odaya bırakılmış ve verdikleri para geri getirilmişti.

Böyle bir saldırıyı bekledikleri ve anonim kaldıkları için, ilk büyük darbeden sonra hâlâ hayatta olan şifre kırıcı, genç bilgisayar kurtları, bir gün içinde herşeyi temizleyip yeni bir ağ kurmuşlardı. O ağla Kıvırcık'a ulaşmışlar, henüz vurulmadığını öğrenmişlerdi – fakat aranıyordu.

O zaman Kıvırcık'tan rica etmişti Semih, "Bul onları!" demişti bir mesaj gönderip, "Senden tek ricam. Ne yap et, o keskin nişancının ailesini bul. Benim başımdaki, beni vuramayan, Hıfzı Amca'nın vurduğu nişancının ailesini! Onları da götürmemiz gerek! Ben çıkıp arayamam, herkesi ele veririm bu yüz ve acemilikle ama siz bulursunuz belki."

O da öteki gençler gibi, bilgisayarın başına geçmiş ve hep birlikte, o gün bitmeden ana kızın nerede olduklarını bulmuş, sonraki gün de iletişime geçmişlerdi.

Nerdeyse sokakta ve acınası haldeydiler. Kendi aileleri bile yanlarında kalsınlar istememişti. Başka yoksul bir ailenin yanına, ellerindeki tüm parayı vererek geçici bir süreliğine sığınmışlardı.

Şimdi, sandala bindiklerinden beri gözü, hemen önünde oturan kadınla kıza takılıyordu Semih'in; karanlığın izin verdiği kadar yüzleri seçmeye çalışıyor ve nedense onları ilk gördüğünden beri yaptığı gibi, üzerine bir ceset olarak düşen babanın yüzünü hayal etmeye çalışıyordu. Fotoğrafta da tam görememişti. Şimdi adını biliyordu: Kerem... Şapkanın gölgesinin altında bir adam, sert bir çene ve gerisi kanlı pus... Ayrıca o da darmadağınıktı ona bakarken. Şimdi düşününce sadece her zamanki gibi Hıfzı Amca'nın yüzü ve o yapışkan kan geliyordu aklına. Onun kanı... Bir de sesi... Ona görevden ve aileden bahseden, temelden kaybetmiş ama yine de yıkıcı olan sesi...

Nedense, o günden beri onu düşündükçe midesi bulansa da, herşeyi bir çırpıda yokedebilen o katilden nefret etse de o son an aklına takılmış ve garip bir duygu daha da kızmasını engellemişti. Hayır! Ona tam olması gerektiği kadar kızamıyor-

du. O ensesine yumruk atacağına onu vurabilirdi. Tam bilemiyordu ama sanki onu özellikle vuramamış, gereksizce oyalanmış, hatta belki de Hıfzı Amca'yı, onu bu cehennemi yükten kurtaracak, eli tüfekli yaşlı adamı beklemişti için için. Ve görevini de ona, altında debelenen genç adama devretmişti bilmeden. Onu neden anlıyor gibi olmuştu? Bir katile, acımasız bir cellada niye borçlu hissetmişti kendini ya da o, yıkılmış ama hâlâ sert seste ona başka birşey gösteren, ikna eden yan neydi bilmiyordu ama çoktan –daha o toplantıda hatta– keskin nişancının ailesi için birşey yapılması gerektiğini düşünmüştü. Şimdi onları hevesle bulup getiren Kıvırcık'ın, toplantıdaki küskün itirazında ve o, çocuklarından birini kaybetmiş, acılı adamın sert karşı çıkışında görmüştü yapılması gerekeni.

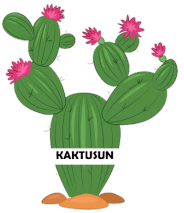
İnsanların aileleri, görevleri, onları da hayata bağlayan, onları yaşayan biri yapan sorumlulukları vardı. Sahip çıkmak... Kendi dışında ama yine de ona bağlı olanlara sahip çıkmak.

O toprağın üzerindeki evde, Nihal'e, Arzu'ya ve birşey anlamadan kuyruk sallayıp çırpınan köpeğe bakmış, bütün bu sorumluluğu artık onun alması gerektiğini görmüştü. Şimdi hemen sağ yanında birbirine sarılmış oturuyorlardı işte! Ailesi gibi...

Peki, daha iyi birşey mi yapmıştı? Belki daha kötü bir sona sürüklüyordu insancıkları. Birazdan birileri güçlü motorlu tekneleriyle yetişecek ve onları oldukları yerde bu sandalla birlikte anında yokedeceklerdi. Olsun! Bu kez yapmıştı, içinden bin kere gelen bir kararı tek başına vermişti. Sonuna kadar da sürdürecekti bu sorumluluğu. O da bu dünyaya katlanıp korkarak, sinerek değil, onların canını pervasızca alıp hayatlarıyla oynayanlara karşı birilerinin sorumluluğunu alarak karşı çıkacaktı. Köle ya da sürü hayvanı olarak değil olabildiğince özgür biri olarak. Sonuçta o da birini vurmuştu bir gün önce. İçindeki vahşi hayvan, o sonsuz baskıya dayanamamış, gürleyerek patlamış, çıldırarak, dişlerini geçirir gibi, bir can almıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

V

Sandal, hafif kıpırtılı gölgelerle kaplı suyun üzerinde, ancak dikkatli gözlerin görebileceği ışıltılı bir iz bırakarak ilerliyor, kürekler suya girip çıktıkça, ayrıldıkları kara daha uzağa çekiliyordu. Bu sırada balıkçı sandalını tıka basa dolduran insanların, anakaradaki ışıklar gibi titreşen tedirginlikleri artıyor ama buruk da olsa sevinmeye yakın bir duygu alttan alta büyüyordu. Bir sınırdan ötekine atlamak... Bir hayattan, bir ülkeden, bir dünyadan ötekine...

"Bizi kabul edecekler mi peki Semih Abi?" diye koltuğunun altından doğru fısıldadı Semih'in zayıf ve hevesli kürek arkadaşı.

"Bilmiyorum Okan... Bilmiyorum. Elimizden geleni yaparız. Biz ayrılan, kaçan tarafız. Kaçan kaçtığını bilir, varacağını değil. Hem dünyanın yarısı birşeyden kaçıyor öteki yarısı da kovalıyor işte!" diye mırıldandı Semih, özlü söz etme merakına yenilerek ve sesinin yükseldiğini fark etmeden. "Bizim yaşadığımız yarı, eksik olanların kısmı Okan. Kâğıtları, paraları, güvenlikleri, ilişkileri velhasıl bütün hayatları bir yanıyla hep eksik... Olmamışlar daha. Olma olanakları da yok. Hep eksik yaşayacaklar. Çünkü onların hesapları onlarsız kesilmiş; gerçek bir sınırda, ıssızlıktan başka vaadi olmayan, yoksul bir uçurumun kenarında çaresizler," dedi, düşünür gibi konuşarak.

Bu karanlıktaki mırıldanmayı bütün sandal duymuştu.

Herkes sustu. Birara küçük fısıltılara ezilen, denizin ve küreklerin ışıltılı sesleri, Semih'in konuşması sonrası tekrar duyulur olmuştu.

Sesini fark etti Semih fakat susmak istemedi. Ağlayacak ya da kapanıp susacak gibi değildi. Yumuşak duyguları, az önceki son gözyaşlarıyla tamamen kurumuş, sadece buz gibi bir kızgınlık kalmıştı. "Şimdi kaçıyoruz Okan," diye devam etti. "Az sonra olur da bir kıyıya varabilirsek, gidip eksik olan yanımızı tamamlamaları için, apaçık önlerinde duran insanlar olduğumuzu kabul etmelerini ve kâğıtlarımızı tamamlamalarını isteyeceğiz. Onlara sığınacağız. Onların, varsa iyi niyetlerine, vicdanlarına... Yalvaracağız: Verin diyeceğiz, verin o kâğıtları ki bizim de yaşayan birşeyler olduğumuzu ispatlayalım dünyaya. Hatta mümkünse bir de geçmiş verin. Bir tarih... Ki biz de gerçek olduğumuza inanalım. Yoksa suyun üzerinde, sallanarak karanlığa dalan, en sonunda buraya, önünüze gelen bedenlerimizi, biz bile tanıyamayacağız. Gerçi, çoktandır uzağız ondan, onu istedikleri zaman alıyorlar çünkü. Yaşlı, genç, çocuk, sağlıklı ya da hasta olması önemli değil. Çoktandır kaybettik birşeyin bir nedeni olması duygusunu. Hele böyle birşeyin. Bu yüzden ne zamandır bedenlerimiz pek bize ait değil. Artık onun güzel ya da çirkin ya da eksik olması umurumuzda değil. Onu taşıyoruz sadece – bizden çekip alacakları ana kadar. Biz başka birşeyin peşindeyiz artık. Bir kez olsun tamam olmak istiyoruz. Tamam olmak ve başkaları tarafından da öyle tanınmak. Kendimiz için de elbet. Ve o kâğıtlar yine eksik olursa, hiçbirşey olmayacağız artık."

Kayıktakiler nefes bile almadan susmuş, bu mırıldanmayla konuşma arası garip cümleleri suyun şıpırtısından ayırmaya, iyice duymaya, anlamaya çalışıyorlardı.

"Çok yoruldum!.." diye tamamladı sözlerini Semih.

"Ben geçeyim," dedi Cevat Kaptan, küçük teknesinin pruvasından seslenip.

"Yok, bir an herşeyden yoruldum Cevat Kaptan, kürekten değil – ama istersen geç."

Yer değiştiler.

Şimdi sandalın ucunda Semih vardı ilerilere bakan. Kaşları sorumlulukla çatılmıştı. Geriye ve ileriye baktı tekrar. Az daha kürekle gider, arkalarındaki karanın gölgesinden iyice uzaklaştıklarına emin olunca motoru çalıştırırlardı. O anı saptamaya çalıştı. Belki bir on dakika daha... Sonra? Sonrası sonraydı. Şimdi burada, onu her zaman koruyacağını bildiği denizdeydi. İyiydi böyle. Denizin onu şefkatle sardığını, nemli rüzgârıyla yüzünü yaladığını, onca yıllık deniz sevgisinin karşılıksız olmadığını düşünüyordu. İşte şimdi onu taşıyordu. Kendisi bir yere varmasa da olurdu. Burada böyle sonuna kadar gidebilirdi hayatının. Dalgaların damlaları yüzüne vurur, o da sesi dinler, ıslak havayı koklar, anasının kokusu gibi içine çekerdi. Bu yeterdi ona. Ötekiler varmalıydı ama. Bu bir vazifeydi. Keskin nişancının onun bilmediğini iddia ettiği vazife. Onları karşıya götürecek ve görev bitecekti.

Sığıştığı yer, baş altındaki küçük livarın üstüydü. Sırtını belli belirsiz yasladığı iki kadın ise sırayla kucağındaki köpeğiyle Arzu ve dimdik oturarak dikkatle, şimdi de geriye, az önce ayrıldıkları anakaraya bakan Nihal'di.

Gözünün ucuyla ona bakıyordu Arzu. Birden sırtını hissettiği Semih'e döndü, eğildi ve küçük, kısa bir öpücük verdi yanağına, ne yapsa kurtulamadığı aşkına... Ama aşkla değil, anlayışla, şefkatle bir öpücüktü bu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Notlar

s. 13) Alıntı, bir keskin nişancı eğitim kılavuzundan.

s. 26) *Matt Hughes*, İngiliz keskin nişancı; bu atış tarihe geçmiştir.

s. 58) Spinoza, *Etika* adlı kitabında bazı açıklamalardan sonra "Patet!" der sık sık. "İşte apaçık görüldüğü gibi" anlamında.

s. 62) Edgar Allan Poe, *Girdaba İniş*, çev. Berna Kabacaoğlu, Zeplin Kitap, 2020.

s. 63) Her bahar Immanuel Kant'ın penceresinin önüne bir *çitserçesi* gelir. Fakat bir bahar Kant artık iyice yaşlandığında gelmez. O da bunu yazar; *Fragmanlar*, çev. Oruç Aruoba, Kırmızı Kedi, 2021.

s. 63) Søren Kierkegaard, *Korku ve Titreme* adlı kitabında teslimiyetten bahseder.

s. 67) *Amor fati*, "Kaderini sev, kendini ona bırak" Nietzsche'de önemli kavramlardan olduğu gibi, Kierkegaard gibi varoluşçu filozoflarda, Doğu mistik dinlerinde, bizde de tasavvufta vardır.

s. 89) Alıntı, Bakara Suresi 216. ayet.

s. 109) Beyaz ölüm lakaplı Finli Simo Häyhä; -40 derecede 705 kişiyi, toplamda da binin üzerinde insanı vurduğu söylenir.

s. 121) Asklepios, Antik Yunan mitolojisinde sağlık ve hekimlik tanrısıdır. Sokrates, zehirle idam edilirken son olarak yatağa uzanır, ölmeden az önce üzerindeki örtüyü açar ve arkadaşı Kriton'a "Asklepios'a bir horoz borçluyuz Kriton. Parasını ödeyin, sakın ihmal etmeyin," der ve örtüyü yine kapatır. Son sözleri böyle olur; Platon, *Sokrates'in Savunması*, çev. Ari Çokona, İş Kültür, 2020, s. 177.

s.127) Akıllı telefonun kamerasıyla sayfadaki kodu görüntülerseniz Spotify'dan şarkıyı dinleyebilirsiniz.

s. 138-139) "What a Wonderful World" (1967) şarkı sözleri Bob Thiele ve George David Weiss'a ait; "Arkadaşlar görüyorum el sıkışan, 'Nasılsınız?' diyen / Aslında seni

seviyorum diyorlar"; "Bebeklerin ağladığını duyuyor, büyüdüklerini görüyorum / Benim ömrümce bileceğimden daha çoğunu öğrenecekler"; "Ve kendi kendime düşünüyorum: Bu ne harika bir dünya / Evet, kendi kendime düşünüyorum: Bu ne harika bir dünya."

s. 178) Rainer Maria Rilke'nin bir şiirine gönderme; "Keşiş Yaşamı (Seçmeler)", *Bütün Şiirlerinden Seçmeler*, çev. Ahmet Cemal, İş Kültür, 2014, s. 96.

s. 179) Alıntı, Michel Tournier, *Cuma ya da Pasifik Arafı*, çev. Melis Ece, Ayrıntı Yayınları, 2014.

s. 183) Edip Cansever, "Çağrılmayan Yakup", *Sonrası Kalır I – Bütün Şiirleri*, Yapı Kredi Yayınları, 2015.

s. 188) Oruç Aruoba, "Denizde", *ol/an*, Metis Yayınları, 2013, s. 21.

s. 242-243) Hıfzı Bey'in ayrılış bölümünde intihar üzerine sözlerde, Funda Neslioğlu Serin'in "David Hume'un 'İntihar Üzerine' ve 'Ruhun Ölümsüzlüğü Üzerine' Denemeleri" ile Ali Artun'un "İntihar Sanatı" yazılarındaki çevirilerden yararlanıldı.
Ali Artun, "İntihar Sanatı", *e-skop*, 24 Haziran 2017.
Funda Neslioğlu Serin, "David Hume'un 'İntihar Üzerine' ve 'Ruhun Ölümsüzlüğü Üzerine' Denemeleri", *Mavi Atlas*, 5(2)/2017: 302-321.

s. 243) Hıfzı Bey'in son sözleri, *Cyrano de Bergerac*'tan; Edmond Rostand, *Cyrano de Bergerac*, çev. Sabri Esat Siyavuşgil, İş Kültür, 2017.

s. 273) Edip Cansever, "Çağrılmayan Yakup", *Sonrası Kalır I – Bütün Şiirleri*, Yapı Kredi Yayınları, 2015.

s. 293) Arthur Schopenhauer'den alıntı; Ali Artun, "İntihar Sanatı".

* * *

Yayıncının notu: Kitapta bazı ifadeler özellikle bitişik yazılmıştır.

BELONGS TO
KAYUS TEAM